

העולם הזה

דויד בלס כתב מהנלא
ל העולם הזה

מכונת ★

לידידת חברו
של פרס!

דירה ★

לשימעון
פרס!

איך ★

הסתבך
בר-לב!

ההוכחות ★

לקניית
"יחד"!

Come to
flavor.

Made in U.S.A.

מיכתבים

שכנים צריכים להבין

על עונש-המוות ליוסף טחן (מונולוג בכלא קאהיר). העולם הזה 4.2.87.
אין אני מערער על הרשעתו של יוסף טחן בבית-הדין המצרי. אבל, כשם שאני נגד עונשי-מוות למחבלים, אנשים ורוצחים, כך אני נגד עונשי-מוות לכל אדם.
בעיניי זהו רצח.

וחוץ מזה, גורריון חייב היה להיגזר לפי החוק הישראלי, ולדעתי היה מקום ליוזם בעניין זה אמנה בין שתי המדינות.

וממציים, כשכנה, אני מצפה ליותר הבנה. גבי ששל, תל-אביב

יתרון היורדים

עוד על תופעת הירידה (הנדון). העולם הזה 21.1.87 ואילך.

אכנרי כותב שהוא איננו מאמין כי המדינה תתחיל בגלל הניגודים בין הדתים לחילוניים, אבל, הירידה יכולה להביא להתפרקות מדינת ישראל.

אני מערער על קביעה זו: המאבק בין הדתים והחילוניים הוא הרבה יותר הרסני לטווח הרחוק ממה שהוא נראה עתה. הדתים הם בעלי קרמחשבה קיצוני וחסר-רעות, וברגע שיגיעו לשלטון — והם יגיעו, כי קצב הילודה אצלם הוא מבהיל — החילוניים לא יילחמו על עמדותיהם, מאחר שהם תורנים ומתפשרים, וכאשר יתעוררו יהיה מאוחר מדי. וברגע שהמדינה תיפך לרתי-קיצונית, הדתים יתחילו להילחם בינם לבין עצמם, משום שהצר השני לא ייראה להם מספיק קיצוני ומדקדק במצוות והמדינה, בלי ספק, תיהרס. לעומת זה, אנשים העוברים את המדינה לארצות-החוץ, הם היחידים שיחזרו אליה, אם יקרה משהו למדינה. בלה הרס, הרצליה

ג'ונסון היה עסוק

על הבדל מהותי בין מיבצע סיני 1956 למלחמת ששת הימים (מיבצע איוולת). העולם הזה 24.12.87 ואילך.

כאשר סיכם אורי אכנרי את מיבצע סיני, הוא השמיט עובדה חשובה (ולרעת): הלחץ מצד האמריקאים לפנות את סיני.

אחרי מלחמת ששת הימים המדיניות היתה לא לעשות כלום, כי היתה ציפה להוראה של האמריקאים לסגת מכל השטחים, כפי שקרה ב-1956. וכאשר הוראה כזו לא באה (ולנשיא ארצות-הברית, לינדרון ג'ונסון, היו מספיק בעיות בווייט נאם) התחילה מדיניות הסיפוח הווחל.

רינה היל, דה-מוינס, ארצות-הברית

טוב עסקו טוב

על מצב השחמט בארץ (משוהו רקוב על הלוח!). העולם הזה 21.11.87.

אני מצוי, מכיר ויודע מעט את נבכי ותככי השחמט. ישראל לא יכלה להתנגד יותר מדי (לעריכת אולימפיאדת השחמט ברובאי), אבל היא יכלה לעשות עסקות. את העסקים היה צריך לחרוץ על טיב העסקה, ולא על עצם העסקה. הבעיה שאני הייתי מציע, היא: אולימפיאדה ברובאי תמורת אולימפיאדה כישראל.

וכאשר לעסקים עצמם: עסקני-ספורט טובים אינם, בהכרח, ספורטאים עבר מצטיינים. בדרך כלל, ההיפך הוא הנכון, לא איכפת אם אותו יעקב הרסי יודע שודמת או לא. השאלה היא האם הוא יודע לנהל ולהנהיג. גנה, כאותו הגליון של העולם הזה מסקרת רגנית אנטולר את מכבי תל-אביב בכריסל. מנהל הקבוצה, עורר-הדין שימרון מורחי, לא היה מעולם שחקן-כדורסל מעולה, אבל בהנהלתו הגיעה הקבוצה ארבע פעמים לגמר גביע אירופה, וזכתה בגביע פעמיים.

לכן: ההתקפה על הדסי היתה צריכה לבוא מכיוון אחר. הוא, כנראה, בלתי-מוכשר לעמוד בראש איגוד או אגודה. הוא צריך לשלם את המחיר בעבור כישלון השחמטאיות-ונשירותן ממקום שביעי במלטה למקום ה-30.

חובב שחמט, תל-אביב

עמרים המשלם

(על עמרים ניר (מרשת הנשק העולם הזה 2580 (המשך בעמוד 4)

כתבות השער הקרמי:

דויד בלס מגלה את הכל:

★ הדירה לפרס!

★ המכונית לידידה!

★ הקבלות מהמיכלאה!

במיכתב ששיגר דויד בלס ל"העולם הזה" הוא מתאר כיצד העניק מכונית "דהייטסו" לידידתו של מייק פירון, האיש שניהל את אָלֶף (אזרחים למען פרס) • מתחקיר שערך אורי אבנרי עולה, שאיש העסקים העמיד דירה בירושלים לרשות מזכירתו של שימרון פרס, כאות לידידות ביניהם • שר-המישטרה חיים בר-לב שיגר מיכתב לשופט, שבו התכחש להיכרותו עם בלס, אולם שכח שבידי בלס יש מיכתב ידידות בחתימתו • מיפלגת העבודה נתנה קבלות על התרומות מ"הח' דויד בלס". ביניהן אחת על סך 10.912.500 ש'.

6 7 8 9 10 36

בין היד לרגל

לפני שבועיים החליק התעשיין אבי פילוסוף בפתח בניין הוועד-הפועל ושבר את ידו. התאונה הזו לא מנעה ממנו להפעיל השבוע את רגלו, ששברה את כושר-התנועה. לידו עמדה דליה רבין (בן-ארצי), בתו של יצחק.

רחל המרחלת מדווחת:

ניתוח-לב אצל דן בן-אמון, אבי אברמוביץ ויואל זילברג מחזירים אותם לחיק המישפחה. • ליוזקה שגיא יצאה מרוצה מביקור בכלא • שורה מזר, (שהיתה אשתו של עמי מזר, בעלה של סינצ'י) בהריון. אצבע אלוהים • הפרופסור של רזי מראש חומק אליה בלילה • האסירה אילנה לב נגר רומאנים כי פרקליטות • העורך-דין המפרס, הסס-הסאטורית ובתם הסודית.

חור ברשת - פנינה רואנבלום 28
בועטת 29
קולנוע - פיצויים לסופרת 31
זה וגם זה - פיספוס ביום-האם 32
תשבץ 33
הורוסקופ - איך מחזיקים בדלי 34
רחל המרחלת - על כל העולם 36
תמרוקים - דיאטת אבטיחים 37
קטלנית 38
ראיון השבוע - עם האח הצעיר 40
ועוננו 41
שידור - פמיניסט מדליית-אל 42
כרמל 43

מאיר וענונו:

"לא מתבייש

באחי מוטי!"

מאיר וענונו, אחיו הצעיר של האסיר המפורסם ביותר במדינה, מספר על ילדותם במארוקו ובמעברה, על הבית הדתי, על נטישת הדת, על מסלול החיים של מררכי וענונו ועל מניעיו.

דפי פשחולניק

שלוש פשלות היו למערך בשישה ימים: (1) כולם משוכנעים שהוא מצמצץ על הכל, ורק הקיבוצים חשובים לו; (2) הוא שוב הסתבך בשיחיות, הפעם עם בלס; (3) הוא דחק עסקן מיפלגתי למישרת מבקר המ"ד • דינה - ונכשל. בסיעה הכל מאשימים את ה"ר, רפי אדרי.

חיי כלב

פוגי, כלבה בת חצי שנה, מספרת בנביחות על חייה העגומים, על אכזריותם וטיפשותם של הולכי-על-שתיים, על חיפושיה אחר בית חם ועל מעלותיו של מוסד חדש ברעננה. הקולט בעלי-חיים הנמצאים במצוקה.

המדורים הקבועים:

מיכתבים - תשר נדיב 3
איגרת העורך - שולחן השופטת 4
תשקוף - תעודת-יגור לקבלנים 5
במדריה - צדיק וטוב לו 10
הנדרן - חומייני המתון 11
אנשים - שרות 14
מה הם אומרים - ספר בישול 18
סיני בערבית 21
יומן אישי - אי סדרים בתנ"ך 22
לילות ישראל - העיר התחתית 23
דף חדש - מפא"י, מפ"ם, פלמ"ח, פל"ם 26

כתבת השער האחורי:

מר ליבאי וגב' שפירא

דויד ליבאי עזב את הבית, אשתו השמיטה משמה את שם מישפחתו ונשארה ניצה שפירא בלבד. יש פירוד, אך אין נירושין. זה לא בגלל דיילת תכולת-עניים או אביר על סוס לבן. מסביר חבר-הכנסת.

השוק הפרסי

האדונים קימחי, חשוקקי ונורת' סיפרו בסדר-סודות שהומייני נוטה למות, והוא באמת כמעט שמת — מצחקק! צחקק על הקלות הרבה שבה הצליח להפיל אותם בסה. אמור לי מיהו "איר" אני מתוך ואומר לך מתי ידברת עם שימרון פרס על "סלסטנים אותנטיים".

חוזה מחייכת שוב

לחוזה יערי יש חברה חדשה בכלא. היא נרגעה מהמשפט, הפסיקה להשתמש בכדורי-הרגעה, הסומק חזר ללחייה, והיא גם הגישה כעת תלר-נה במישטרה נגד שותפתה, ויריבתה אביבה גרנות.

ועדת עופרה

כמו אחרי כל תאונה אווירית, צריך גם הפעם להקים ועדת-חקירה שתבדוק היטב-היטב: האם המזוזות בביתה של עופרה חזה כשרות? מתי לאחרונה טבלה במיקווה? היתה בין גברים בהלוויה?

האהאריס

הנשיא אינו מתרשן בכל יום. בייחוד לא על מכת-הירידה. האם זה מפני שחיים הרצוג מנסה להיות נשיא העם היהודי כולו — ואין זה נוח לו לתקוף את קיר מה של הגולה, ובעיקר את הישראלים המסתפחים אליה?

דף חדש

ערב באופרה

דן מירון קרא את קדפסה שחזרה של עמוס עוז ומצא כי הרומאן עשוי לשמש בסיס מצויין לתוכנית חדשה של "הגששים". אצל עוז אר פרה היא תמיד אופרה. יבי מקדש שיר ל סלבי קשת, ונתן דן מציג את מפא"י שתמיד חוזרת, כמו ההרסטוריה או כמו המננינה.

26

מיכחבים

ולובסטר ניובור, שאו גושי הבשר כבר מעורבים היטב בין הררי אורז מתובל. **יררר גררר**, חיפה

אוזניים בצלחת

על מה שעושה ריגושים בבטן? (שימי חה יונית, העולם הזה 28.1.87). מדוע חייבת דניאלה שמי מוסיקה יונית כדי שיהיו לה ריגושים בבטן? לי היו מספיקות לשם כך המנות הראשונות (המזה) שהגישו לה באותה הזדמנות (במיסעדה היוונית באזורי התעשייה של חולון).

רק בשביל התענוג אני חוזר על הפירוש של דניאלה שמי: מוזח במיץ; לקרדה; סלט קינרסים; לשון בתחמיץ; סלט פיטריות; סלט חצילים, בשר מעושן, איקרה, קשקבל. עם דברים כאלה על השולחן, אפילו האוזניים שלי היו מתרונות בצלחת. **נחום ברנר**, חולון

חיים נחמן אבירן

על התייחסותו של דוד אבירן למי שוררות (דף חדש, העולם הזה 4.2.87).

אני מתפלאת על המשוררת ציפי שחרור: היא נראית, בתצלום שלה בהעולם הזה, כמו אדם מן היישוב, וגם נקראת כך בשיריה. והפליאה שלי היא על שהיא מצאה לנכון להגיב או להתייחס לדוד אבירן, היורה את חיצו הזיכריות שלו במשוררות.

במיקרה כזה, מכיוון שדוד אבירן, איננו בדיוק חיים נחמן ביאליק, התגובה הנכונה של אשה אינטליגנטית צריכה להיות התעלמות מוחלטת. **רחל וייס**, ירושלים

טיפ נדיב מאוד

על גודל התשר של איש-עסקים ב"בית-קפה (טו גוד טו בי טרו), הער-לם הזה 28.1.87.

מה רחל המרחלת רוצה מאישה-עסקים שהזמין את אביבה פו לבית-קפה? הוא שילם עבור הקפה (שלושה ספלים) בשטר של עשרה שקלים וקיבל 2.80 שקל עודף. פירוש הדבר ששלושה הספלים עלו 7.20 שקל. על זה הוא השאיר טיפ של שני שקלים (28%) ולקח לעצמו את 80 האגורות הנותרות.

מה הוא היה צריך לעשות? להשאיר למלצרית את ה-2.80 שקל (טיפ של 39%) או אולי היה עדיף שייקח את שני השקלים וישאיר למלצרית את 80 האגורות (טיפ לא רע של 11%)? **נתן ליכוביץ**, הרצליה

אנגלית יוסיים

על השימוש במילים לועזיות (איגרת העורך, העולם הזה 4.2.87).

מדוע מתפלל אורי אבנרי על כך כי הר"ר יוסי בייילין, המנכ"ל המדיני של משרד החוץ, רוצה להקים דסק לענייני-שלום ולא שולחן לענייני-שלום?

זה מקובל אצלנו. אתה יכול להרביץ מילה לועזית? הרבץ! ועולה על כולן הטלוויזיה: בהמון תוכניות מלל (סיבה למסיבה, זה הזמן) המנחים מתעקשים לראיין (באנגלית די חלשה) כל מיני אנשים רקות ארוכות באנגלית. אני אני רוצה לשמוע טלוויזיה באנגלית, אני יכול, בעזרת הצלחת שעל גג ביתי, לקלוט כמה תחנות יותר אנגליות מאשר התחנה בירושלים. **דן בילר**, גבעתיים

זה לא אוטובוס!

לוא היו השותפים בממשלת האחדות הלי-אומית, המאיימים לאחריה, חרשות לבקרים, בפירוק הקואליציה ביניהם, מעיינים בגליון העולם הזה שהופיע חשבוש לפני 25 שנה, ייתכן ודעתם היתה מתקדמת עליהם. וכך צוטט באותו גליון הח"כ ישראל בר-יהודה (מי שהיה שר הפנים בשנות ה-50): **קואליציה איננה חתונה קאתו-לית אבל היא גם איננה פגישה מיקרית של שני אוטובוסים בתחנה!**

(המשך מעמוד 3)

לאיראן, העולם הזה 3.12.86 ואילך). אם עמרים ניר יוצא אצלכם טוב, אז אצלי הוא התחיל מצויין;

באיזה לילה ירושלמי חורפי, לפני תשע שנים בערך, במקום שנקרא המרקיה, ישבתי עם בת זוגתי על מרק ובאגט וכשהגיע החשבון נתברר שהארנק בבית ואני ניר, החמוד הזה, שכבר היה כוכב-תיקשורת לא קטן, לא היסס ובנוך שאלאנטיות הוציא את פינקסיה-צ'קים ורשם 50 לירות ישראליות לפקודת אופק, מנהל המקום.

ניר וידיד (1978) חמוד ונון-שאלאנטי

בקושי הספקתי לעכל את הנעשה, ובלי לקבל תודה של ממש, נעלם ניר במורד בית-האמנים. **עמי גיז**, סרפדניסקו

אדם לכל צי

על הגדרת טיבו של דוד בלס (הנדון, העולם הזה 4.2.87).

תמהני? אמן המילים אורי אבנרי לא העלה על דעתו הגדרה יותר מוצלחת לדוד בלס מאשר **אדם לכל עת?**

אדם לכל עת, מתאים יותר. אדם לכל עד, גם כן מתאים. אבל ההגדרה ההולמת היא **אדם לכל צי**. **בצלאל לוי**, תל-אביב

דימעה בעין-הסערה

על מטבע לשון שנוי במחלוקת (מיכחבים, העולם הזה 21.1.87 ואילך).

מדוע מתלבט הקורא מלכוד? אומנם נכון שמי שהיה כותב, בעבר, על דימעה חרישית, היה מקשה על הקורא לפענח למה הכוונה. אבל היום? דימעה חרישית זה דבר ברור לגמרי. זה מסוג הרמזות שמזיל היועץ המיטשפטי לממשלה, יוסף חריש, המצוי זה ארבעה חודשים בעין-הסערה. וזה קורה כשהוא נזכר בימים הטובים, שלפני הסתיי האחרון, עת הוא היה שופט מחוזי מכובד, החי לו בשלווה, הרחק מן הלחצים, הורקורים והביקורת. **דוד בן-שיטריה**, רמת-גן

הסלומון והלובסטר

על מישרתו החדשה של רבה לשעבר של פתח-תיקווה (תשקיף, העולם הזה 4.2.87).

זה רי מתבקש שלומון יעבור לבוסטון, בירתה של מדינת מסשוסטס שבצפון-מזרח ארצות-הברית.

ואת הלא מדינת מיסעדות פירות-הים המי-טרפות ביותר בעולם. אם כי, למען הדיוק, ה' מטעם המבוקש שם הוא לא כליך שלומון, בין בצורתו המעושנת ובין בצורתו האפויה, כמו לובסטר, על שתי צורות ההכנה המועדפות שלו — לובסטר תרמידור, עת שולים את הבשר הטעים מבין הקליפה של חיית-המים הזאת.

ק'יא ק'י.

ובו הציע לו לחסום את דרכו של יצחק מורעי בחזרה אל הממשלה. סקופ? לא דווקא.

הסיפור כולו פורסם לפני יותר משלושה חודשים בהעולם הזה (22.10.86). סמוך לתאריך הרטציה. היה זה בכתבה של רפנה ברק, תחת הכותרת: **מורעי: בגלל מחלה** וכך נאמר בכתבה:

"חוגי מורעי ידעו לספר השבוע אודות פתק שכתב שר בכיר במערך לשר ליברלי. מה בעניין מורעי? שאל אישה-מערך. זה בסדר, המשיכו להתנגד... הרגיעו עמיתו הליברלי. מה בעניין השר הליברלי שבו מדובר, כביכול, הקחיש באוזני מכל וכל את הסיפור. השתגעתי? שאל, שאני אשים דבר כזה בכתב?"

על שולחן השופט

לפני שבועיים פורסם העולם הזה כתבה על ילדה שנלקחה מבית סתה עלי-ידי שוטרים אלימים, על פי צו של בית-משפט, ר' הושמה נגד רצונה בפנימה דתית.

מיכל ואידיה האיסור בוטל

הקפרנו כדבר מוכן מאליו, שלא לזהות את הילדה, שהיא קטינה, את פניה כיסינו בתצלום כפס שחור. קראנו לה בשם בדוי — **מיכל**. שעה קלה אחרי הופעת הגליון הגיע אלינו צו של בית-משפט, שאסר את עצם איזכור הפרשה. איסור מוזר זה, שעלול היה להביא להעלמת שערוריה על רקע דתי, לא הופעל, מפני שהגיע באיחור.

מא פירסום הכתבה לא פסק הטלפון מלצלצל בבית סתה של הילדה, הסבתא, אידיה, מספרת שמכירים מכל רחבי הארץ התקשרו כדי להביע תמיכה ולהציע עזרה. נוסף על כך החליט בית-המשפט לבטל את הצו, שאסר על בניה-מישפחה להיפגש עם הילדה בביתה עד לדיון החוזר. הסבתא מציינת כי גליון העולם הזה, שבו הופיע הסיפור היה מונח על שולחן השופט.

השובע נערך בצמרת המישפטית דיון על השאלה אם להעמיד את מנהלי-הבנקים לשעבר לדין פלילי, על חלקם בפרשת הוויסות והמפלות. טוב שיש דיון כזה. אבל זה בא קצת באיחור. באיחור של שנתיים, ליתר דיוק.

שער. העולם הזה (9.1.85) פיצויים במקום אישום

מייד אחרי המפלות תבע העולם הזה (9.1.85) על שער, להעמיד את המנהלים לדין פלילי. הוא לא הסתפק בדרישה מופשטת, אלא הביא כתב-אישום ארוך ומפורט, שנערך בהתי-נדרות עלי-ידי עורך-הדין אמנון זיכרונ. גם עתה אין הרבה מה להוסיף. בעלי-ההחלטה יכולים לקרוא את חוות-הדעת של זיכרונ, ולפעול בהתאם לכך. מפורטים בה כל האישומים האפשריים, והסעיפים שעליהם הם מסתמכים. השאלה היא מדוע נסחב העניין כמשך שנתיים. כיום כבר ניתן לתת על שאלה זו תשובה מוסמכת: כל המימסר עשה יד אחת כדי לחפות על מנהלי-הבנקים, מפני שהם בשר מבשרו. תחת להעמידם לדין, הוענקו להם פיצויים אדירים. גם עכשיו נמשכת הסבתא. אם יוחלט בסוף לעשות משהו, זה יפתיע רבים.

הסקופ שלא היה

השבוע התפרצה סנסציה: ערב הרר טציה שלח השר גידעון פת פתק לשר עוז וייצמן.

בהם לאחרונה מקורביו. חוגי מורעי ידעו לספר השבוע אודות פתק שכתב שר בכיר במערך לשר ליברלי. מה בעניין מורעי? שאל איש המערך. זה בסדר, המשיכו להתנגד... הרגיעו עמיתו הליברלי. השר הליברלי בו מדובר, כביכול, הכחיש באוזני מכל וכל את הסיפור. השתגעתי? שאל, שאני אשים דבר כזה בכתב?"

כתבת. העולם הזה (22.10.86) חזרה במקום גילוי

ייסגר מיקלט הקולנוע

יאיר רבינוביץ, נציב מסיבה, יום חקיקה שתסגור את מיקלט-המס בענף הקולנוע. הצעתו: השקעה בסרטים תהיה רק מזכויות של השקעה במחקר-פיתוח — שעליה הפיקוח הוא יותר קפדני.

גם גרוזים חוזרים

גם בקרב עולי גרוזיה מסתמנת מגמה של חזרה למולדתם.

כמה עשרות משפחות עזבו בחודשיים האחרונים את הארץ, ומצפות באירופה לאישור-שיבה.

גולץ פיזר צוות

ההסברה

אלמרד גולץ, מנכ"ל "הסנה", המשמש כיו"ר "איגוד חברות הביטוח", גרס לפיזור של צוות-ההסברה של האיגוד.

בצוות, שהוקם לא מזמן כדי לתקן את תדמית הידורה של חברות הביטוח, התכנסו דוברי החברות ויועצי-התיקשורת שלהן. בשבוע שעבר הפתיע גולץ את חבריו והחליט כי בצוות ישתתפו רק שכירים בחברות, ולא יועצים פרטיים העובדים למענו. גם כשהתברר כי רק דובר הסנה הוא שכיר, בעוד כל השאר הם עצמאיים, המשיך גולץ להתעקש על עמדתו, וכך למעשה סולקו מהצוות כל משתתפיו.

בברלין מחכים

לסובייטים

כפסטיבל-ברלין, שיפתח בשבוע הבא, הסובייטים עומדים כנראה להציג לראשונה סרטים שהיו גנוזים עד כה.

בנגלה-דש מציעה

חברה פרטית בבנגלה-דש, בשם האחים קנדי, פנתה לגורמים רישמיים בארץ בהצעה לייצא לכאן מוצרי-עור, שקרייטה, תה ועץ-במבוק.

"מעריב" משנה פרצוף

הצהרון מעריב עומד לשנות את צורתו. השינוי העיקרי: ביטולם של רוב המוספים הציבוריים, ושלובם בעמודי העיתון עצמו.

עוד מיזללה בדיזנגוף

בפינת דיזנגוף-פרישמן בתל-אביב נשלמת הקמתה של עוד מיזללה: המיסעונים שאבי בכר וכריסטיאן מתכוונים להכות במחיריהם הנמוכים את שוק הטייק אוויי."

רייכמן מאוכזבים

מהישיבות

האחים רייכמן, שהבטיחו לישיבות 100 מיליון דולר, מעכבים את חלוקת הכספים, כדי לבדוק בסדרות את הבקשות שהוגשו להם.

מקורביהם בישראל של המיליונרים הקנדיים רמזו לראשי-הישיבות בנימנס, כי ציטו מהם שיאמרו להם אמת, ולא יגזימו בהצגת צורכיהם. האחים התאכזבו על ש-התייחסו אליהם כאילו הם סקרי אוצר-המדנייה."

לא וולוו אלא פוז

דוברי-ב"ל העיר את תשומת ליבנו לטעות שנפלה במדור זה בשבוע שעבר: לא מכונת וולוו הוזמנה למען מאיר חת, הוא מוסר, אלא פוז 505. עד כאן התיקון.

אולם הדובר גם הירשה לעצמו לנזוף: זה כמו לכתוב בעיתון שמישהו זכה בפיס במיליון דולר, ואחרי-כך מתברר שהוא זכה רק ב-10 שקלים... הפוז עולה כסח חצי מאשר הוולוו!"

ובכן, לתשומת-ליבו של הדובר: מכירה הקטלוגי של וולוו 244, כולל מיסים, מע"מ והפקדות הוא 88 אלף שקלים. מכירה של פוז 505 SR 81.666 -- שקלים.

בשנים הקודמות ציינו את יום-השנה בהפגנות סערות ביותר, שהגיעו לשיאן לפני שנה — שאז נעצרו עשרות צעירים, אשר הובאו לשיפוט מהיר.

הפעם מתנהל בכפרים ויכוח אם כדאי לצאת שוב להפגנות — ולהסתכן בעונשים כבדים ביותר — או שמא מוטב לציין את יום-התעוררות-הכפופות באורח סימלי ושקט.

רוב התושבים כבר נושאים, בלית ברירה, את התעודות החדשות: כל המסר להן אינו יכול למצוא תעסוקה. אינו מקבל רישיונות למיניהם ואינו יכול להידקק לשרותי אישפוז.

גינוסר תלמיד חרוץ

יוסי גינוסר, מנכ"ל מכון-היציא, עורך כימים אלה אינספור פגישות עם יוצאים ובעלי-מיקצוע, כדי ללמוד את הענף.

הוא משתדל להשאיר על שומעיו רושם של תלמיד חרוץ ונעים.

הפגנה גרעינית: "סוב

יודיצה"

מישטרת ירושלים ניסתה למנוע, ביום השני השבוע, את קיומה של מישמרת-מחאה של הוועד למניעת שואה גרעינית. הוועד, שהתארגן כדי לעורר דיון ציבורי בסכנה הגרעינית ולמחות על תנאי-מעצרו של מרדכי וענונו, ביקש רישיון להפגנה מול בניין נציבות שירות בתי-הסוהר. המישטרה, בהנהיגה מהמטה הארצי, טענה כי כל רמז כאילו וענונו פעל מטעמים עקרוניים וכי ביצע שירות לציבור הוא, סוב יודיצה. בנימוק זה נדחתה הבקשה.

בהתערבות האגודה לזכויות האזרח, נאלצה לבסוף המישטרה לאפשר את קיומה של מישמרת-מחאה, תחת הסיסמה: "הייה אקטיבי היום — ולא תהיה רדיאקטיבי מחר!"

אולם גם אז לא התאפקה המישטרה, והפעילה טריק, היא הזהירה את המוחים שלא לקרוא קריאות בקול. זו אומנם זכותם עלי-פי חוק, נאמר להם, אך אם הם ישתמשו בה השוטרים יספרו את כל העובדים-ושבים ברחוב, יודיעו כי מגינים עולה על המיספר המותר במישמרת-מחאה, וכריוו על האירוע כהתקהלות בלתי-חוקית — ויעצרו את המשתתפים. המישמרת, לכן, היתה דוממת.

קיסר ושגיא נגד

העובדים

ישראל קיסר העמיד את גידעון שגיא, ראש אגף-האירגון בהסתדרות, בראשות ועדה שנועדה לקבוע את "סולם הקידום" של עובדי הוועדה-הפועל. לקיסר לא הפריעה העובדה ששגיא מסוכסך עם ועד-העובדים. המינוי החדש מעורר בקרב העובדים חשש למעשי-נקמה.

עולים לרגל לטנג'יר

האירגון העולמי של יוצאי טנג'יר עומד לקיים בקיץ כינוס עולמי בעיר המארוקאית, בחסות המלך חסן ה-2. טנג'יר היתה עיר בינלאומית, עד שסופחה למארוקו. מישראל ייצאו לכינוס לפחות 200 איש, מאירופה ומצפון-אמריקה יבואו עוד כמה מאות. עד אלה, אשרות-התייר ייתנו רק לילידי טנג'יר ולצאצאיהם.

יום-התעוררות

במחלוקת

בכפרים הדרוזיים בצפון הגולן יש מתיחות לקראת יום-השנה החמישי לחלוקתן בכוח של תעודות-החירות הישראליות, שיחול בשבת הקרובה.

תנאי לקבלנים:

תעודת יוסר

כל קבלן שיובקש להירשם בפנקס הקבלנים יידרש להציג אישור בכתב מהמישטרה, המעיד כי אין לו הרשעות פליליות (תעודת יוסר). כך החליט רשם-הקבלנים, עליסי המלצתו של נציבית-לונות-הציבור.

שונקר יחזור לבל"ל?

בצמרת בלל-שוקלים להחזיר לעבודה את שימוחה שונקר, כדי לתקן את תדמיתו של הבנק.

תיק אלבין-זוכוביצקי

לקראת סיום

חקירת המישטרה בפרשת אלבין-זוכוביצקי וספיחיה עומדת לפני סיום, ונראה כי התיק יועבר בקרוב לסרקליטות. במהלך החקירה נחקרו עשרות אנשים, הוצאו עשרות צווי-חיפוש ותפיסת-מיסמכים, והצטברו אלפי עמודי פרוטוקול. מאז מותו של מיכאל אלבין, נמצא יונתן זוכוביצקי בני-יורק, ייתכן שהפרקליטות תחליט לבקש את הסגרתו. דרכונה של אסתר, אשתו של זוכוביצקי, נתפס לפני שנה עלי-ידי המישטרה, ואין היא יכולה לעזוב את הארץ — כנראה כאמצע-הלחץ על בעלה.

המבקר תמורת 120

אלף דולר

במאמץ של דינג האירגון ניסו ראשי-העבודה לקנות את מינויו של יעקב ניצן כמבקר-המדינה בכסף מזומן.

בין ר"ץ למיפגת-העבודה קיימת מחלוקת כספית מאז הבחירות, כשהעבודה מסרבת להעביר לר"ץ את כספי מימון-המיפגות החדשים של יוסי שריד, שנבחר ברשימת המערך והצטרף אחרי הבחירות לר"ץ. כמה דקות לפני ההצבעה בוועדת-הבנסת, השבוע, הציעו בכירים בהעבודה לשלם את כל הכסף, תמורת תמיכתו של שריד בניצן.

שריד סירב. מאז הבחירות עברו 28 חודשים, ומיפגת-העבודה קיבלה עבור שריד עד כה 120 אלף דולר.

עוד פרשיות במינהל

מלבר הסקנדאל סביב אלי עמר, צפויה במינהל-המקרקעין התפוצצות של עוד שלוש פרשיות: פרשה אחת נוגעת לעיסקה גדולה בירושלים, השתיים האחרות יהיו סביב עסקות בגוש-ידן.

אורי אבנרי חקר את הפרשה

תהומות של שחיתות

היא מראה כיצד משחירים פוליטיקאים ישראלים בסיטונות ובקומענות. היא מראה כיצד ראשי השלטון בישראל מתרועעים עם אנשי עסקים מסוקפים, כדי להשיג מהם תרומות פוליטיות ומתנות אישיות, הגובלים בשוחד — והעוברים גבול זה. זוהי פרשה מדהימה. היא ראויה לעיון לפרטיה. כי זהו שיעור בפוליטיקה הישראלית בשנת 1987 — הסתאבות של המערכת הפוליטית כולה.

פרשת-בלס אינה סתם פרשה של כישלון כלכלי, המעורבת בפרטים פיקאנטיים ובסממנים של שחיתות. פרשת-בלס היא אלומת-אור פיתאומית, המאירה את כל המציאות הישראלית כפי שהיא. היא מאירה תהומות נסתרים של שחיתות והסתאבות. היא מראה כיצד קונים ומוכרים מיסלוגת בישראל, כיצד קונים שילטון בכסף ומנצלים אותו לשם השגת כסף.

ספסרות ותרומות

בלס לוחץ ידי פרס בתלוויית המזכירה דליה בסה לשם מה הדירה?

ההפקדה — בדרך כלל אחרי יומיים, לפעמים אחרי שבוע. משמע: רמאות פשוטה. אולם כאשר בורקים את התיק, עולות מייד כמה תהיות. העיסקה כולה היתה מורה מאור-מאור. הנה כמה שאלות:

- מדוע לא הפקידה התק'ם את הכסף בעצמה ב"בנק ריסקונט", תחת לחודק לתי ווכו של בלס? אם המטרה היתה להשאיר את הכסף בבנק, מה היה ההגיון בשיתוף בלס?
- איך זה לא התעניינה ה'תק'ם במשך חודשים מה קורה לכספים האלה? מדוע לא ביקש איש מן הבנק רוח על המתרחש בחשבון?
- איך זה נתן הבנק את הכ'ספים לבלס, למרות שהתחייב שלא להוציא אותם מבלי לקבל בחזרה את תעודות-ההפקדה?

בדיקה נוספת העלתה כמה פרטים מוזרים נוספים. בין השאר: חלק מתעודות-ההפקדה היו חתומות על-ידי איש אחד בלבד, ולא על-ידי שני אנשים, כמקובל בתעודות בנקאיות. בתעודות אחרות היו אומנם שתי חתימות, אך השניה היתה (כפי שהסתבר לאחר מכן) מזוייפת.

איך זה לא שם איש בתק'ם לב לכך שיש רק חתימה אחת? ועוד פרטים מוזרים: זמן-מה לפני העיסקה עם בלס הסתככה התק'ם בעסקים עם חברה בשם הכסקו, ושם אירעו אותם הד'מחרלים בדיוק. העיסקה הגיעה לע'ר כאות. גם שם קיבלה התק'ם תעודות בחתימה אחת בלבד לא על נייר המיכתבים של הבנק, אלא על נייר רגיל. על כך ננופו בעלי-העיסקה קשות על-ידי המומחה המישפטי של התק'ם.

משמע: לפני שקרו הדברים בפרשת בלס, ידע הקיבוץ מה אסור לו לעשות, ואל מה עליו לשים לב. בכל זאת חזר על הדברים ועשה אותן שיגאות.

כל זה נראה מוזר, ועורר את החשד שיש דברים בגו.

● פיקדון כהסוואה לספסרות

בדיקת הדברים אינה מותרת ספק שיש כאן עיסקה שונה מזו שהצטיירה על גבי הנייר. לכאורה ניתנו הכספים לבלס, מפני שזה יכול היה להשיג מבנק דיסקונט תנאים טובים יותר מאשר הקיבוץ עצ'ר.

עיקר האשמה: חברת אש'ת-כס' פים בע"מ של התנועה הקיבוצית המאוחדת (תק"ם) נתנה לאיואבל חשקעות בע"מ החברה של דוד בלס, שורה של הלוואות בין נובמבר 1984 לינואר 1985. כל הלוואה כזאת היתה בסך חמישה עד 20 מיליון ש"ח. בסך הכל ניתנו 19 הלוואות כאלה, בסך כולל של 192 מיליון ש"ח. כל הלוואות האלה הוכנסו לשני סניפים של בנק דיסקונט בדרום תל-אביב. לפי התנאים, היה על בלס לקבל מן הבנק תעודות-הפקדה, ולמסור את התעודות האלה בידי התק'ם. הוסכם שהבנק לא יוציא כספים מן ה'פיקדונות בלי לקבל בחזרה תעודות אלה.

אולם כל הפיקדונות האלה הוצאו על-ידי בלס מן הבנק מייד אחרי

א'ך מתקשרים כל החוטים? איך מתחברת העיסקה של התק'ם עם התרומות למפלגת-העבודה, קניית "יחד" וראשות-הממשלה עם המתנות לשימרון פרס, העסקים של בלס עם המיכתבים של חיים בר-לב? הכל מתחבר היטב. יש ההגיון בדברים. הגיון נוסף, המאפיין את המצב במדינת-ישראל ב'שנות ה-80.

● עיסקה מוזרה מאוד

ד'ויד בלס מואשם על-ידי המדינה בקבלת דבר במרמה, כ'סבות מחמירות.

בלס: האיש ותקופתו

אילו היה דויד בלס אישיות מקסימה, הכובשת לבבות ממגע ראשון, היה קל יותר להבין את הפרשה הנושאת את שמו. אילו היה אשף פיקאנטי או גאון כלכלי, היה גם זה מקל להבין את עלייתו המטאורית. אבל דויד בלס, שגילגל עשרות מיליונים של התק'ם, שימון את מיפלגת-העבודה, שקנה את ראשות-הממשלה לשימרון פרס ושהפך בן-בית של גדולי-המדינה אינו לא זה ולא זה. הוא נולד למישפחה עניה של יוצאי-עיראק, גדל במעברה, וכאשר הגיע זמנו לשרת בצה"ל שוחרר בעזרת סעיף פסיכולוגי בניגוד לאנשים כמו רמי אונגר, שנולד כבן-עשירים מפונק, גדל בלס במצוקה, כאשר הוא לוחם קשה ושואף לגדולות. הוא התחיל בדרכו כבעל שרות-גבית, הגובה חובות מפוקפקים בדרכי-שיכנוע קשוחים.

על דויד בלס יש תיאורים שונים. חוקריו שנאו אותו ודאו בו גבר שחצן, יחיר, הבוטח בקשריו עם גדולי-המדינה והתייחס אל החוקרים בבז' מרגיז. אשתו העדינה, איזאבל, מתארת אותו כאדם רגיש, סנטימנטאלי, המוכן לעזור לזקנה בודדה ולקבצן ברחוב.

נראה שדויד בלס הוא כל אלה ביחד, אישיות רב-צדדית, אך גם פשוטה למדי. הוא אהב לפזר סביבו מתנות, לא רק כהשקעה אלא גם סתם. כמה מתנות נתן לאנשים שהיו במצוקה כזו או אחרת, והוא אסר על סניגוריו להזכיר אותן במישפט, גם כשזה יכול היה להועיל לו. ניכרת בו השאיפה העזה להתקבל אצל אנשים חשובים ולהיות אהוב עליהם.

כאיש-כספים היה בחולט בעל כישורים רגילים למדי, ורחוק מלהיות אשף. עלייתו המסחררת היא יותר תעודה של תקופה, ביטוי לשיגעון שאחז את המשק כולו בימים העליזים של שימחה ארליך ויורם ארידור, מאשר ביטוי לכישרון אישי יוצא-דופן. בלס לא ידע לעבוד במחשב, ואת כל החשבונות של ריבית-דריבית עשה בראשו. הוא הומתע לשמוע מפי העיתונאי אברהם דישון (שהסתבך בגלל קשריו עימו) שקיימות, לוחות שפיצ'ר' — לוחות מוכנים לחישוב ריבית-דריבית.

את דויד בלס, כתופעה חברתית וכלכלית, ניתן להבין רק על רקע התקופה והחברה שבה הוא פעל. הוא ישראל של שנות ה-80, חברה שבה יכלו אנשים חסרי-מעצורים לעשות עשרות מיליונים, שבה עלו ספסרי-בורסה לגדולה בן-לילה, שבה סגדו גם אנשי עמל בקיבוצים לעיסקי-האוויר, שבה היו גדולי-מיפלגות מוכנים להיעזר בהרפתקנים כדי לקנות עולם ומלואו.

בלס באלס בלאס

מהו שמו האמיתי של האיש? רגילים לקרוא לו, בלאס, כך רשום גם בתעודת-הזהות שלו, ועל עטיפת התיק שלו בבית-המישפט. אך בלאס הוא שם א-שכנוי מובהק. (בגרמנית: בלאס - חיזור). לעומת זאת, באלס הוא שם עיראקי מוכבד. דויד הוא יוצא-עיראק. יש הכותבים את השם באיות ניטראלי: בלס.

איך קונים מיפלגה?

חירות) הלוואה של 100 מיליון שקל (ישן), ריבית 24%, ערך בדולרים 341,583, ריבית ל-15.285 — 386,458 דולרים. חמש הלוואות כאלה, תוך שלושה חודשים, הגיעו ל-1,062,141 דולרים. לדיכוי בלס, אלה היו הלוחות אות שלא היה צורך להחזיר חלק מהן. ולראיה: כל הבסס הזה ניתן מבלי שאונגר נתן לבלס ביטחונות נוספים כלשהם. זה היה בזמן שבו נמשך המשא-והמתן על הקמת הממשלה החדשה, וצירוף "יחד" למערך.

לזכות בכורה בממשלת אחדות לאור מית. על רק זה צמחה העיסקה של קניית יחד.

לדיכוי בלס, שימעות פרס עצמו ה טיל את התפקיד עליו. הוא ישב או על תקן הקבלן שלו לעסקים מלוכלכים.

אונגר — בלס

קשר בין אונגר ובלס נוצר עוד לפני כן בגלל בניין ברחוב הרצל בתל-אביב, שהיה שייך לחברת התור,

עם חרות בממשלת יצחק שמיר. התוכנית הוכשלה ברגע האחרון על-ידי אני שידתהיה, שלא סלחו לוויצמן את דרישותיו היוניות.

או נולד במוחו של אברהם טמיר הר-עיון להקים מיפלגה חדשה, שתהפוך את וייצמן לאיש-מפתח בממשלה הבאה. הוקמה תנועת יחד. הרוח החיה בה היה רמי אונגר, המיפלגה החדשה אספה מיליונים מכמה מיליונרים בחו"ל, רובם ידידי-עסקים של וייצמן-אונגר. היא אספה מועמדים מכל הבא ליד, בלי שום קשר רעיוני (בנימין כראליעזר, שלמה עמר), קנתה קולות במיגור הערבי והשיגה כמה קולות במיגור היהודי — ובסוף נכשלה כישלון חרוץ. יחד — התנועה לאחדות לאומית" השיגה 46,302 קולות ובקושי שלושה מנדטים, וגם הרבה חובות. המיליונים לא הספיקו.

אך רצה המיקרה ושלושת המנדטים של יחד היו חיוניים להקמת ממשלה חדשה. הם היו חיוניים למערך, כדי להקים ממשלה משלו, או לפחות

כלום — בן-עשרים חסרת-עסקה — לאיש-עסקים המגלגל מיליונים, והערו סק בחצי תריסר שטחים שונים — החל בנכסי דלא-ידי וכלה בייבוא מכונות. את עסקיו בנה בעזרת קשרים פוליטיים וחברתיים, כשהוא תופס טרם מפ על הימים המשוגעים של שימחה ארליך ויורם ארדור. חבריו הם אנשי הצמרת: עוזר וייצמן ומיקי אלבין, רם כספי ויגאל ארנון. הוא ניהל עסקים והרוויח הון באיראן של השאה ובמדינות אפריקה וידידות-ישראל.

את עוזר וייצמן הכיר אונגר ב-1970, זמן קצר אחרי שוויצמן סיים את תפקידו כשר-התחבורה, בגלל פרישתו של מנחם בגין מהקואליציה. וייצמן התחיל לעסוק בתחבורה באופן פרטי — יבוא מכונות. באחד העסקים התנגש עם אונגר הצעיר. הם התיידדו. מאז מופיע וייצמן על תקן של שותף וזטר ברוב העסקים של אונגר.

אונגר הבין שכראי להחזיר את וייצמן צמח לעומת-מפתח. אחרי פרישת בגין למאסר-בית, אירגן את החזרת וייצמן לממשלה בתפקיד של שר-האוצר מט-

פרשה המדהימה ביותר בכל פרשת-בלס היא קנייתה של מיפ-לגת יחד — קניה של מיפלגה שלמה. קניה זו איפשרה לשימעות פרס להיות לראש-הממשלה.

השבוע הכחישו רמי אונגר ועוזר וייצמן, שני גיבורי הפרשה, את העניין מכל וכל. אונגר, הנמצא בחו"ל, אחרי שחלק גדול מעסקיו התמוטט, רגא להעביר לעיתונאים (כתנאי שלא יצטוו את הרברים מפיו, אלא ידברו בשם "מקורות") שבסל משקר. לדבריו, הוא היה חייב לבלס חוב עיסקי רגיל, והחזיר את החוב.

תיאור זה אינו מתיישב עם העובדות.

להלן לראשונה העובדות, המוכיחות את קנייתה של יחד.

אונגר — וייצמן

מי אונגר הוא תוצר אופייני של המעמד העליון הישראלי הח-רש. הוא בן 40, ב-20 שנה עלה מלא-

6.1.84	341.583	
9.3.84	254.452	
24.6.84	313.962	
31.10.84	58.715	
8.11.84	93.349	
	1.062.141	
	878.749	1.062.141
	183.392	

המיסמך המרשיע: החשבון בכתב-ידו של אונגר הריבית נעלמה

אונגר עם וייצמן מניין צצו 1.4 מיליון דולר:

בלס עשה עיסקה זו — כפי שתפרסם קודם לכן הויתקן למיפ-לגת-העבודה — על סמך ההנחה שאחרי הבחירות יעלה המ-ערך לשילטון, ויחזיק בידיו את מישרד-האוצר, כך שיוכל לג-מול לו כגמולו.

אולם הנחה זו התבררה. בממשלת-האחדות-הלאומית נשאר האוצר בידי הליכוד.

באותה שעה התחילו להתפוצץ הע-סקים בין בלס והתק"ם. בלס רצה את הכסף בחזרה.

החלה התמקחות. במהלכה נרשמו כמה דברים מעניינים, המטילים אור ברור על העיסקה כולה.

מנהל-החשבונות של בלס, אחד שייקה כספי, לא ידע על העסקים שמאחורי הקלעים. הוא התייחס אל הלוואות לאונגר בכל התמימות. לכן רשם, באורח שיגרתו, את הריבית המצ-טברת: 24%. זה היה חשבון רגיל של ריבית-דריבית.

שאשתו של אונגר, יעל, ירשה חלק ממנה. בלס, שהיתה לו חנות בבניין, ניסה להשתלט עליה, והצליח לקנות בה מניות. אונגר רצה להוציא אותה אבל לאונגר לא היה כסף.

העיסקה שנעשתה היתה פשוטה: בלס העביר לאונגר את חלקו בחברה, ואונגר שיעבר את המניות שלו באותה החברה לבלס כביטחון להלוואה. חוץ מזה עסקו אונגר ובלס ביחד בעיסקי ספרות במטבע-חוץ (עתי-דניות). מכיוון שאונגר היה בצרות, לוהו סכומים גדולים מבלס בשוק האפור בריבית גבוהה.

כאשר רצה שימעות פרס לקנות את יחד, מילא החוב הפרטי של אונגר לבלס תפקיד חשוב. ניתן היה להעביר סכומים גדולים לראשי יחד בצורה שנראתה כפעולה עיסקית רגילה. מכי-וון שהוצאות-הבחירות של יחד לא עברו מעולם תחת ידי מבקרה-מדינה, כמו של שאר המפלגות, אין כל אפי-שרות לדעת היכן הגבול בין חובות המפלגה ובין חובותיו האישיים של רמי אונגר (ו/או שותפיו-לעסקים, עוזר וייצמן).

(מורע לא עברו הוצאות יחד תחת ידי מבקרה-מדינה? יחד לא יכלה לק-כל מימון ממלכת, גם אחרי שהשיגה שלושה מנדטים, מפני שהוציאה סכר-מים שהיו גדולים לאי-דיועור ממה שהיה מותר לה להוציא על שלושה מנ-דטים. ממילא לא היה צורך שתגי-ש את סיפרי-החשבונות שלה, שנשארו חסויים.)

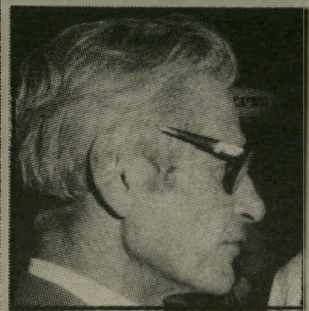
הריבית שנעלמה

בן גולגל הדברים: בלס טוען כי שימעות פרס פנה אליו בכבודו ובעצמו לקנות את יחד. זה היה בימי ירח-הדבש האישי בין בלס ופרס, שהצמיח בין השאר את פרישת-השעון המפורסמת. בסיפרי-החשבונות של בלס מופיעה שורה ארוכה של הלוואות שנתן לאוני-גר. אולם אלה מתחלקות לשני סוגים. עד ה-4.4.84 ועד בכלל מצויין בספרים בשביל מה ניתנו הלוואות. מה-6.8.84 והלאה נרשם בספרים "רמי אונגר" בלבד.

הבחירות התקיימו ב-23 ביולי 1984. לדוגמה: 6.8.84 (חודש אחרי הב-

מכונית לידידתו של פירון

בלס אצל גונו (ראש מחלקת ההונאה של המיטרה) ביום ששי בשעות הצהריים. ולאחר השיחה עם ברילב ביקשו או דרישן מבלס לא להגיש תלונה כנגד התק"ם — לפי הצעת יורם גונו. התלונה נגד התק"ם היתה מירמל על הוצאת

עורך-דין פירון שכח לשלם את התמורה:

מיסמכים בטענות-שווא ובעורמה. שלא מגיעים להם. וסחיטה מבנק דיסקונט (הוצעו לבלס אז דמי-שתיקה — 12 מיליון דולר).

הטענה של ברילב ומייק פירון לבלס היתה: אם תוגש תלונה כנגד התק"ם, יהיה בלתי-אפשרי להגיע להסדר מוסכם. שוב בלס נפל ברשת.

לאחר החקירה של 18.10.85 אצל גונו יצא דוח לגנוז את התיק מחוסר אשמה.

פלא. בלס בכל אופן מגיע לכלא, אחרי חקירות נוספות של עוד שני צוותי-חקירה. למרות שבדוח ה-ראשון היה חוסר-אשמה, לגנוז את התיק, ועל אותה סוגיה.

שוב, רק לידיעה כללית: "מיפ-בן ברילב. אחרי שרוני מילוא התערב בפרשה לא היתה לו ברירה — או הראש של בלס או הראש של התק"ם. לכן מה קל יותר מאשר לבחור את הראש של בלס. אחרי הכל, הוא לא חלק ממפלגת-העבודה. הוא רק איש-עסקים.

וכנראה עשה עסק רץ עם המערך. זה גם קורה בחיים. בשולי המכתב רשום: המכונית דה-הידסו (צ"ל: ד-הייטסו) 85, במישר-הרישוי הי-תה עלישם משה בלס, הועבר על שם זהבה כספי. זה למעשה מייק פירון.

משה בלס הוא אחיו של רוד.

האיש שעמד בראש אורחים למען פרס, גיבור מיפלגת-הע-בודה ואחד הידידים הטובים ביו-תר של שימעות פרס. ואיש מחנה-פרס מובהק ופעיל עד היום.

הסיפור הוא כך: נרכשה מכונית מרומי אונגר, כמובן, לא שכחתם — יחד" וויצמן. המכונית נרכשה על-ידי משה בלס עם עוד כמה מכוניות. כמובן לשטשטש, וממשה בלס למייק פירון. לא לשכוח: מייק פירון לא זקוק למכונית. אבל זהבה כספי בן, וכך נעשית העיסקה.

רק במיקרה מייק פירון שכח לשלם את התמורה. רק במיקרה. שוב עיסקה סיבובית: רמי אונגר, וייצמן, יחד", מייק פירון, שימעות פרס ושוב בלס. והכל בשם הבוחר ולמען המטרה הנעלה ותחת הדגל של יחד".

אם תשאל את בלס: אתה יודע איפה שוכן המטה של יחד" וויצמן? התשובה היא לא מוחלם. כי זה נכון! לא שכחתם, הוא איש-עסקים. לא אוהב פוליטיקה!

כדי לא לשכוח: מייק פירון היה הרוח בהצטרפות "יחד" למערך. עוזר מאוד לבלס בכל הקשור לכך. הוא האיש שקיבל את התרומות בקשר לכך. הוא הדמות מאחורי הקלעים, ואליו מגיע הכל (מעורב)

מיכאל פירון היה ראש מטה הבחירות הפרטי של שימעות פרס. ש-היה נפרד ממטה-הבחירות של מיפ-לגת-העבודה. זה נקרא "אורחים למען פרס", ובקיצור אלף. את התרומה האדירה שלו למפלגה בסך 600 אלף דולר, העביר רוד בלס למיכאל

ידידה זהבה כספי מרמי אונגר. כמובן!

(מייק) פירון, וצץ אחד אף היה על שמו.

אך מסתבר כי נדיבותו של איש-העסקים בלס כלפי עורך-דין פירון לא הצטמצמה בכך. הוא גם נתן לו מכונית. ליתר דיוק: לא למייק פירון עצמו, אלא לידידתו הקרובה, זהבה כספי, מזכירת התיזמורת הפילהר-מונית.

25 אלף	לפי שטח	המ-א-100
25 מכוניות	לפי שטח	המ-א-100
25 מכוניות	לפי שטח	המ-א-100
25 מכוניות	לפי שטח	המ-א-100
25 מכוניות	לפי שטח	המ-א-100

מיכתבו של בלס מהבלא

אפילו מזגן + רדיו-טייפ + חלונות ציבעוניים

באופן ישיר בהצטרפות "יחד" למערך.

הוא גם היה אמור לעזור לבלס להגיע להסדר מוסכם עם התק"ם. את זה אומנם הצליח לעשות. הוא פשוט הצליח לעבוד בבלס, ולהעביר לתק"ם נכסים בערכים נומינליים של 80-90 מיליון דולר, בשעה שנכסים אלה שווים ב-ערכים ריאליים יותר מ-200 מיליון דולר למחות. והכל כדי לעזור לבלס. ממש בדיחה. הוא האיש שדיבר עם השר בר-לב ב-18.10.85. לפני חקירה של

השבוע העביר בלס להעולם הזה מיכתב בכתב-ידו.

הנה הוא כלשוננו: זה אומנם לא שעון. בומר-מרסיי (טעות במקור. השעון הוא "בוס" מרסיי). זה מכונית דה-הידסו (צריך להיות: דהייטסו) חדשה. מודל 1985. אפילו יש תוספות — מזגן-אוויר + רדיו-טייפ + חלונות ציבעוניים.

זה אומנם לא לשימעות פרס. אבל לאחד המקורבים ב"יתר" (כל ההדגשות במקור). עורך-דין מייק פירון.

שר המשטרה

ירושלים, טו' בתמוז תשמ"ו
22 ביולי 1986

237/טו

גברתי הנכבדה,

קראתי בעתון "דבר" מהיום כי בדבריו בפני הכנ"ץ אמרת:

"בלס מנצל את קשריו עם שר המשטרה ואם זו איננה הדחה אינני יודעת מה זאת הדחה".

אם אכן נאמרו דברים אלה על ידיך, אבקשך להבהיר לי פגשתי את האיש פעמיים במסגרת פגישה בה לקחו חלק עוד מספר משתתפים, ומעולם לא נפגשתי איתו בארבע עיניים ולא החלפתי אותו.

פגשתי את האיש פעמיים במסגרת פגישה בה לקחו חלק עוד מספר משתתפים, ומעולם לא נפגשתי איתו בארבע עיניים ולא החלפתי אותו.

אם הנאשם מציג זאת כ"קשרים", הרי שמניעיו מובנים.

אך אם את טוענת כך, זכותי לדעת על סמך מה.

בנסיבות המקרה ראיתי לנכון לשלוח העתק מכתבי זה לכבוד השופט אהרון ברק.

בכבוד
חיים בר-לב

העתק: כבוד השופט אהרון ברק
בית המשפט העליון, ירושלים.

שני המכתבים של בר-לב: אחד לבלס, אחד לתובעת
איזה מהם הוא אמתי?

הכנסת

16/9/84

חבר הכנסת

3/3 ג' (נ) אהרן ברק
ואם אכן נאמרו דברים אלה על ידיך, אבקשך להבהיר לי פגשתי את האיש פעמיים במסגרת פגישה בה לקחו חלק עוד מספר משתתפים, ומעולם לא נפגשתי איתו בארבע עיניים ולא החלפתי אותו.

המהלך שקבע יותר מכל דבר אחר לכינון הממשלה היה ההסכם עם "יחד".
הסכם זה הושג במידה מכרעת. הודות לכך – ועל כך מגיע לך כל הקרדיט.
אני, אישית, שמחתי מאוד להכיר אדם כמודך. הפועל למען העניין וישר לעניין.

בתודה ובבידדות.
חיים בר-לב.

אם אכן נאמרו דברים אלה על ידיך, אבקשך להבהיר לי פגשתי את האיש פעמיים במסגרת פגישה בה לקחו חלק עוד מספר משתתפים, ומעולם לא נפגשתי איתו בארבע עיניים ולא החלפתי אותו.

אחת הדמויות המעורבות בפרשת בלס ער מעל לראש הוא שרהמישטרה, חיים בר-לב.
מעורבותו מתועדת בשני מיסמכים – אשר רק שניהם ביחד מספרים סיפור מלא, ודי מזעזע.

ביולי 1986 הגיע מיכתב מוזר לידי שופט בית-הדין העליון, אהרון ברק. חתם עליו חיים בר-לב.
זוהר הרקע: התביעה רצתה להוכיח כי דויד בלס מנסה, בהיותו ככלא, להדיח עדים. תוך כדי כך הוכירה התובעת, פנינה דבורין,

פרשת בר-לב

איך מתיישב מיכתב זה עם המכתב לפנינה דבורין? איך מסתדרות המילים "שמחתי מאוד להכיר אדם כמודך" עם המילים "מעולם לא נפגשתי אותו בארבע עיניים ולא החלפתי אותו מילה"? נוסף על השבחים המופלגים?
מדוע שלח דויד בלס פרחים לבר-לב, עם התמנותו כשר-המישטרה?
זו מוזר.
ברור כי חיים בר-לב מעורב בענייני בלס. ברור כי היו לו יחסים עימו.
על רקע זה מוזרות פעולותיו של שרהמישטרה לבר-לב. בפרשה זו בימים האחרונים, כגון האיסור שהטיל על בלס לעבור בדיקה בגלאי-שקר בקשר עם יחסים עם מיפלגת העבודה, ויחסו לתלונות שהוגשו בעניין זה למישטרה – רשנדחו על-ידיה.
האם על ראש השופט בוער הכובע?

זהו מיכתב מוזר. מדוע היה בר-לב כליכך רגיש להערת-אגב של התובעת?
אין זה מקובל ששר שולח מיכתב לשופט, שלפניו תלוי ועומד מישפט באותו עניין. מוזר גם שלא מצא לנכון לשלוח העתק לסניגור. את זאת עשה השופט ברק עצמו, שמידה לשלוח העתק לסניגורו של בלס.
יתכן שחיים בר-לב לא היה שולח מיכתב זה כלל, אילו זכר כי שנתיים לפני כן, ביום ה-16 בספטמבר 1984, אחרי הבחירות ואחרי שקמה הקואליציה, שלח מיכתב לדויד בלס.
עד אז כיהן בר-לב כמזכיר מיפלגת העבודה, ואת המכתב כתב על נייר-המיכתבים של הכנסת.
וזה לשונו:
דויד היקר,
אני מודה לך מאוד על הפרחים ועל מילותיד החמות.

מיכתב שניסה בלס לשלוח לחיים בר-לב.
(הברק עצמו היה די מוזר. אילו רצה בלס להעביר מיכתב לבר-לב, מדוע לא מסר אותו פשוט לעורך-דינו, או ביקש מעורך-הדין שלו לכתבו בעצמו? ומיכתב לשרהמישטרה – איך יכול היה להישאר סודי? הרי השר היה צריך למסור לתובעת. אך זה רק דרך אגב.)
כשקרא על כך בר-לב, זעם על דבורין. מה פיתאום היא עירבה את שמו בפרשת בלס?
וכך כתב השר, ביום 22 ביולי 1986, לפנינה דבורין את המכתב הבא על נייר-המיכתבים של שרהמישטרה:
גברתי הנכבדה,
קראתי בעיתון "דבר" מהיום כי בדבריו בפני הכנ"ץ אמרת: "בלס מנצל את קשריו עם שרהמישטרה, ואם זו איננה הדחה אינני יודעת מה זאת הדחה".

שבלס קנה את יחד באמצעות אונגור, בניגוד להכשיותיהם של אונגור ו-וייצמן.
ביום 16.9.84 כתב חיים בר-לב, או מזכיר מיפלגת העבודה, על נייר המיכתבים של הכנסת, מיכתב בכתב-יד ל"דויד היקר".
במיכתב אמר: "המהלך שקבע יותר מכל דבר אחר לכינון הממשלה היה ההסכם עם "יחד".
ההסכם זה הושג, במידה רבה, הודות לך – ועל כך מגיע לך כל הקרדיט".

ההסבר: זהו החוב הנובע מקניית "יחד" – שאונגור לא רצה תחילה להכיר בו.
אונגור נאלץ להחזיר את החוב ל-לס, שהעביר עוד קודם לכן, בינואר 1986, את כל זכויותיו אצל אונגור ל-"תק"ם".
ואילו יחד נאלצה לדרוש את החוב החוב ממפלגת העבודה, במסגרת החיסול הסופי שלה.

ההודאה של

בר-לב

ש ה הוכחה פשוטה לגמרי – הוכחה מרהימה ממש – לעובדה

ותשלום נוסף בסך מיליון אחד. נקבע שאם זה לא יתבצע, עומד החוב על 3.4 מיליון דולר.
כעבור חודש, ביום 16.2.86 נערך הסכם רישמי בין איזאבל השקעות (חברתו של בלס, על שם אשתו) ובין חברת התור ואונגור סוכנויות. נאמר בו כי בלס תובע מאונגור 3.9 מיליון דולר. הוסכם על פשרה בסך 1.626 מיליון.
הנה כי כן, מיספרים מעניינים ביו-תר:

כ-30.9.85 טען אונגור, בכתב ידו, שהוא חייב לבלס 200,564 דולר. כעבור שלושה חודשים, הוא מוכן לשלם יותר מ-1.6 מיליון דולר.

מניין צין סיתאום חוב של 1.4 מיליון דולר נוספים?

של 183,392 דולר ליום 8.11.84. משם הוסיף ריבית של 10% (0), וכך הגיע בסוף ליום 30.9.85 לחוב של 200,564 דולר.
את הסכומים האלה רשם אונגור בכתב-ידו על החשבון, שנשארו בידי בלס. זהו בכתב-ידו שהוא בגדר ראיה.
שהרי לפי חשבון זה של אונגור – לא היה חייב אף דולר אחד של ריבית על סכומים של קרוב למיליון דולר במשך שלוש שנה חודשים, בימי האינסולציה הדרהרת והקדחת במשק! איזה מין חוב הוא זה?
ביום 19.1.86 נערך בכתב-ידו ודודברים על "פגישה בין דויד ובין רמי", ובו נקבע שרמי יתן לדויד את בניין התור, בסך 1.75 מיליון דולר,

לכן, כאשר ישבו הצדדים בספטמבר 1985 לערוך את החשבון כיניהם, התי-גלה פער עצום. לפי מנהלי-החשבונות של בלס, שערך ריבית על פי שקלים, הגיע החוב של אונגור לבלס לשלושה מיליון דולר בערך. בחישוב דולארי, זה היה צריך להיות ככמה מאות אלפי דולר לזרם פחות.
ואילו לפי אונגור הגיע החוב רק ל-200 אלף דולארים. הפרש של כמעט 2.8 מיליון דולר.
איך הגיע אונגור לחישוב שלו? הוא לא הכחיש את ההלוואות בסך 1,062,141. שקיבל מבלס אחרי יום-הבחירות. אבל הוא שכח את כל הריבית עד יום 8.11.84 – כלומר, של שלושה חודשים. הוא גם טען כי הוחרז סכום של 878,749 דולר – החור פיקטיבי, לדיברי בלס. כך הגיע לסכום

הנדון:

פרסים, יהודים ואמריקאים: מי סידר את מי?

השוק הפירסי

בדימוי של שעון יקר ושעון אלחלד וול, אבל לא כדאי לגרד פצעים טריים.

אין לדעת מי בדיוק המציא את החוכמה הזאת. כדרכם של גנבים, כל המעורבים האשימו איש את רעהו. אבל זה היה אחר-כך. תחילה הם צחקו. איך רימינו את המטומטמים האלה במהרה? הם מבינים בקוראן, אך מה הם מבינים בנשק? תחילה-החלה.

אבל כאשר הגיעו הטילים לאיראן, המתנה להם מישלחת של מומחי-נשק איראניים, שסיימו זה עתה קורס לטילים בארצות-הברית. גלגלי המטוס אך נגעו בקרקע, כאשר כבר נפתח הארגון הראשון — והתרמית כולה התגלתה. באותו הרגע נעלם הצחוק אצל האדונים יעקב נימורודי, אל שווימה, דודי קימחי ועדנאן חשוקקי. איש-קשר איראני אחר פרץ בכבי, והשני הנחש לבית-החולים. הוא לקה בהתקף-לב. **אולי הם לא הבינו את הברדיחה.**

■ ■ ■

בטהראן לעומת זאת, הבינו את הברדיחה היטב. יש להם סיבה טובה לחך את ידיהם ולחייך בהנאה. כי זהו מאון העיסקה, נכון לעכשיו:

ישראל וארצות-הברית שלחו להם נשק, הרבה נשק. (איננו יכולים לדעת כמה נשק, רק חלק מן העסקות התגלה עד כה, וכאשר כולם משקרים, סביר להניח שהם משקרים גם בעניין זה.) בניה-ערוכה לא שוחררו. להיפך, מיספרם גדל. צי אמריקאי גדול הופיע מול חופי לבנון, בהפגנה גדולה של זעם אידיאונים. הפיל אינו יודע כיצד להתגונן מפני היתושים. אם האמריקאים יפעילו כוח, זה ישרת את המטרות האיראניות. אם לא יפעילו כוח, ישימו עצמם ללעג ולקלס.

כאשר מיצו את הברדיחה, הדליפו האיראנים עצמם את העיסקה. כך גרמו בזיון לכל המעורבים — האמריקאים, הישראלים, הסעודים ומי עוד.

אחרי שהאיראנים חיסלו את הנשיא ג'ימי קארטר המיסכן, בפרשת בניה-ערוכה כשגרירות בטהראן, הם מחסלים עכשיו את רונלד רגן, והופכים אותו לגרוטאה פוליטית, המתהחי של ושינגטון.

התדמית הישראלית נפגעה בארצות-הברית בצורה שאין לה תקנה. ישראל נראית כדמות בקריקטורה אנטי-שמית: נוכל רבי תחבולות הלוחש באוזני האמריקאים התמימים עצות קלוקלות. חוץ מזה הצליחו האיראנים להציג את כל הנוגעים בפרשה — השטן-הגדול-אמריקה והשטן-הקטן-ישראל — כחבורת שוטים מגוחכים.

לא רע, מבחינה איראנית. 0:7 לטובת האייתי-אללה.

■ ■ ■

אין הצליחו מוכרי-השטחים בשוק הפרסי לרמות עד כדי כך את הישראלים, האמורים להיות סוחרים-מלידה? אנשי-העסקים הישראלים רומזו, מפני שרצו להי יות מרומים.

הם לא ברקו ברצינות את הסיפור על האיראנים ה"מתונים", מפני שרצו להאמין. הם לא התעקשו יותר מדי על החזרתם של בניה-ערוכה האמריקאיים, מפני שזה לא היה חשוב להם.

מה שהיה חשוב להם היה העסק שבועיסקה. הם רצו למכור נשק. נשק תמורת כסף. הם תמורת כסף. מוות תמורת כסף. נקודה.

וכל שאר הסיפורים — אינטרס אסטרטגי, עידוד ה"מתונים", החזרת בניה-ערוכה, שרות לארצות-הברית — לא היו אלא עלי-תאנה כדי להסתיר בהם את תאוות-הכצע הפשוטה, הגסה, הטיפשית.

טיפשית, מפני שהאיראנים הפיקחים ניצלו את תאוות-הכצע של סוחריה-הנשק הישראלים, הרישי-מים והסרטיים, כדי להפיל אותנו בסה.

■ ■ ■

זה מעורר, לבסוף, את השאלה העיקרית לגבינו, השאלה החזרת ככל העסקים המלוכלכים, החל במילחמת-הלבנון וכלה בפרשת-איראן, החל בפרשת השב"כ וכלה בפרשת-הקונטרס:

איך מתקבלות אצלנו החלטות? מי מקבל את ההחלטות?

כרו ששום מומחה לא שותף בתהליך. להיפך, הפרשה כולה הוסתרה מעיני כל המומחים. לא היתה שום עבודת-מטה. נראה כי שום מטה, המסוגל לקבל החלטות כאלה, כלל אינו קיים.

הכל נעשה על דרך האילתור, בלי מחשבה מוקדמת, טלאי על גבי טלאי, בשמעשה גורר מעשה, ועי-בירה גוררת עבירה.

המחשבה כולה — אם אפשר לקרוא לזה "מחשבה" — באה מכמה סוחרים-נשק פרטיים, ידידיי האישיים של שימרון פרס, בעלי אינטרס כספי מובהק, המתגלים כיום כפספסנים כפייתיים וכשוטים מגומרים.

כלי תכנון, בלי תהליך מסודר של קבלת-החלטות: כך נכנסנו לבזבז של לבנון. כך נכנסנו לשוק הפרסי.

וכמו שאומרים: יכולנו לצחוק בכל סה, אלמלא הייתה הברדיחה על חשבוננו.

את הסיפור לישראלים ולאמריקאים. הם שקיבלו את הנשק.

(אלא מי? וכי סבר משהו שיש באיראן קבוצה של "מתונים", שיש לה צבא פרטי, והמנהלת מילחמה פרטית בעיראק, בעזרת הנשק המתון שבא מישראל ומארצות-הברית?)

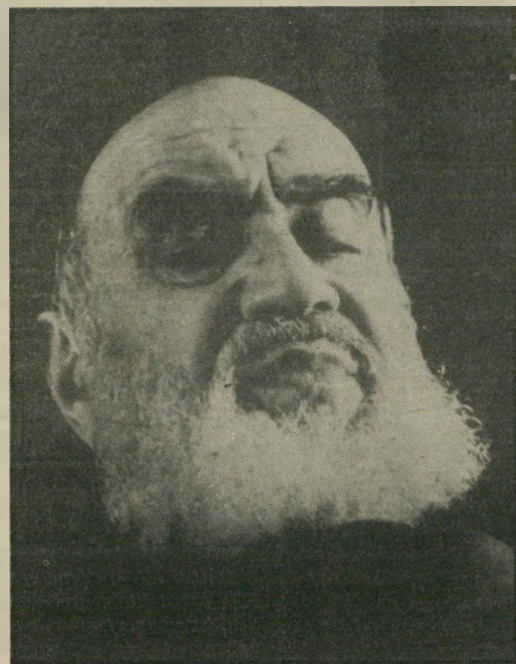
אינני יודע איך עלה על דעתם של הפרסים הערמומיים להציג את הסיפור על ה"מתונים". יתכן שקראו בעיתונים ששימרון פרס מחפש בקרחנות פלסטינים "מתונים". זה נתן להם רעיון. אם המלך חוסיין יכול למכור לפרס פלסטינים "מתונים" (או "אותנטיים"), חוסיין יכול למכור לפרס פרסים "מתונים". הם צוחקים על זה בטהראן עד עצם היום הזה.

■ ■ ■

סוחר זריז יכול למכור שטיח פרסי במחיר גבוה, פיישנים מערכו. סוחר ממולח עוד יותר יכול למכור את השטיח הפרסי במחיר מפולפל, נגיד מחיר העולה פי 20 על ערכו האמיתי. אך הנוכל המכובד ביותר הוא זה המסוגל למכור שטיח במחיר מפולפל — ולא לספק אותו.

זה מה שקרה לבניה-ערוכה האמריקאיים האומי-ללים.

האיראנים ה"מתונים" הבטיחו לשימרון פרס, ולסוחריה-הנשק

הסוד: חומייני הוא האיראני המתון!

החביבים עליו, לשחרר את כל בניה-ערוכה האמריקאים, תמורת נשק. בניה-ערוכה היו מוחזקים בידי הג'האד האיסלאמי המתון, אי-יש כלבנון המתונה.

בשביל סוחר ממולח, מכירת בניה-ערוכה הוא עסק אידיאלי. את בניה-ערוכה אפשר להשיג בזול ולמכור ביוקר. ואחרי שהם גמד כרים, אפשר לחטוף תמיד בניה-ערוכה חדשים. האספקה היא ממש כלתי מוגבלת.

אבל לסוחר פרסי יש גם כבוד. והכבוד הוא למכור בניה-ערוכה — ולא לספק אותם. **וכך קרה, כמוזבן.**

אחד כבר היה רצון, כאשר התמקחו על מחירו, תוך עמידה עקשנית על המקח, לפי מיטב המסורת. שני אחרים שוחררו, כל אחד בנפרד, אחרי התמקחותיו נוספות. את האחרים לא סיפקו כלל.

ובינתיים, כידוע, חטפו עוד כמה, כדי שהמלאי לא יידלדל.

■ ■ ■

לשיא הנאיביות הגיעו הסוחרים הישראלים כאשר החזיטו לרמות את האיראנים הטיפשיים האלה. האיראנים ביקשו טילים משופרים. הישראלים הכניסו לארץ גזים טילים מיושנים, שאבר עליהם הכלח.

זהו טריק ישן של נוכלים זריזים. באנגלים קוראים לזה CONFIDENCE TRICK.

מוכרים למישהו שעון-זהב יקר, מכניסים אותו לקופסה מהיר דרת ומוסרים אותה ללקוח תמורת תשלום בהנחה. כשזה בא הביתה ופותח את הקופסה, הוא נוכח לדעת שאיכשהו התחלף השעון, ואין בידיו אלא גרוטאה מפח. (אפשר היה להשתמש

ישראל היא גרעון להומור גיזעני. הארץ מלאה בדיחות — על ייקים וצ'חצ'חים, שווילים וגאליציאים.

בין הברדיחות האלה תופסות בדיחות על הפרסים מקום של כבוד. ככולן מתוארת אהבת-הכסף, המצינית, הכיכול, את אחינו יוצאי-איראן.

מתבטא בהם כבוד רב לכושר המיסחרי של הפרסיים, יהודים ולא-יהודים.

חבל שראשי המדינה — ועמיתיהם בארצות-הברית — לא זכרו את הברדיחות האלה, כאשר הם נכנסו לפרשת העסקים הש"חורים עם מישטרו של האייתי-אללה חומייני.

העסקים האלה רחוקים מלבדח. הסחורה שנסחרה בהם היא מוות ומכאוב, דם ודמעות.

ובכל זאת, יש לכל הפרשה הזאת צד הומוריסטי. הרמאים רומזו. הכייסים כויסו. הסוחרים סוחרו.

אנטי-שמית היה אומר: יהודי אחד יכול לרמות מאה אמריקאים, אבל פרסי אחד יכול לרמות מאה יהודים.

■ ■ ■

דיעבר, מדהים ההיווכח באיוז קלות סוככו האיראנים את הישראלים והאמריקאים סביב אצבעם הקטנה.

פרסי מפוקפק אחד, שהאמריקאים אומרים כיום שהוא "שבר את מכונת-האמת", הופיע באירופה וסיפר לישראלים שיש בידו רשימה של פרסים "מתונים".

מה זה פרסי "מתון"? אחד המוציא-להורג עשרה אויבי-אללה, תחת להרוג מאה? אחד החוטף בן-ערוכה בה פעם בשבוע, תחת לחטוף אחד ליום?

זה לא נאמר. זה לא הוגדר אף באחת מן השיחות האינסופיות, הממלאות כיום כרכים שלמים של דוחות.

אפשר להניח כי פרסי "מתון" הוא אחד הפזול לעבר המערב, בניגוד לחבריו הרואים גם ברוסים וגם באמריקאים בני-שטן.

על כל פנים, הרשימה הוגשה לישראל, והישראלים האמינו. דודי קימחי לקח את הרשימה לקאובוים התמימים שבמרתף הבית הלבן, וגם הם האמינו.

הם הלכו לספק נשק ל"מתונים" אלה, כדי שבכוא היום, כאשר ימות האייתי-אללה, יתפסו הם מקומו ויחזירו את איראן לחיק המערב.

בכל הרצינות.

■ ■ ■

אותה התקופה הופצו בעולם שמועות על מצב-בראותו של האייתי-אללה.

חומייני חולה, כך נאמר. מה זאת אומרת חולה? הוא גוסס! הוא עומד אי-ימינו להחזיר את נישמתו בת-האלמוות לאללה הרחמן והרחום.

על כן, אמרו אנשי-הקשר של ה"מתונים", צריכים להזדרז, לשלוח עוד ועוד נשק, לפני שהאימאם הגדול יתפגר. הרי זה יכול לקרות בכל רגע.

אפשר להניח שחומייני קרא את הסיפורים האלה בעיתוני המערב, והתפתל. הוא היה עלול למות מצי-חוק.

רונלד רגן הגדול, שימרון פרס הפיקה, עדה שלמה של מדי-נאים הקובעים את גורל העולם אכלו את הפיתיון הזה, כמו רגים מטופשים בים.

וכאשר היה צורך בעוד דחיפה קטנה, סיפרו אנשי-הקשר של ה"מתונים" בסודיות כי מישלחת סובייטית עומדת לבקר אר-סרטו באיראן, כדי לצייד את הצבא האיראני מחדש בנשק סובי-יטי, אם לא יקבל עד אז נשק מערבי.

הישראלים קפצו. האמריקאים קפצו. הנשק זרם. **והאיראנים צחקו.**

■ ■ ■

תעלומה גדולה אחת יכולה לספק חומר לסרטי-מתח. שמו המיועד: "היכן נעלמו הפרסים המתונים?"

מישלחת גדולה יצאה לחפש אותם במבוכ ראני.

חבריה דמו לחוקרים אשר יצאו בעבר לגלות את החדירקן במעבה הצינגל, את אישי-השלג במרומי הדי-הימאלאיה, את המיסלצת באגם לודינס בסקוטלנד.

היה שם רוברט מקפארלאן, האיש שכמעט-כמעט מצא בש-עתו את השלום הישראלי-ערבי. היה שם אוליבר נורת', הקאובי הניצח. היה שם עמירם ניר. והיו עוד.

איך מגלים "מתונים"? הציוד הוא מגוון: עוגה תוצרת-ישראל (שהיתה או לא היתה מקושטת במפתח משוקולד), תנ"ך בחתימת רונלד רגן, וערימה גדולה של נשק.

ומה הם מצאו?

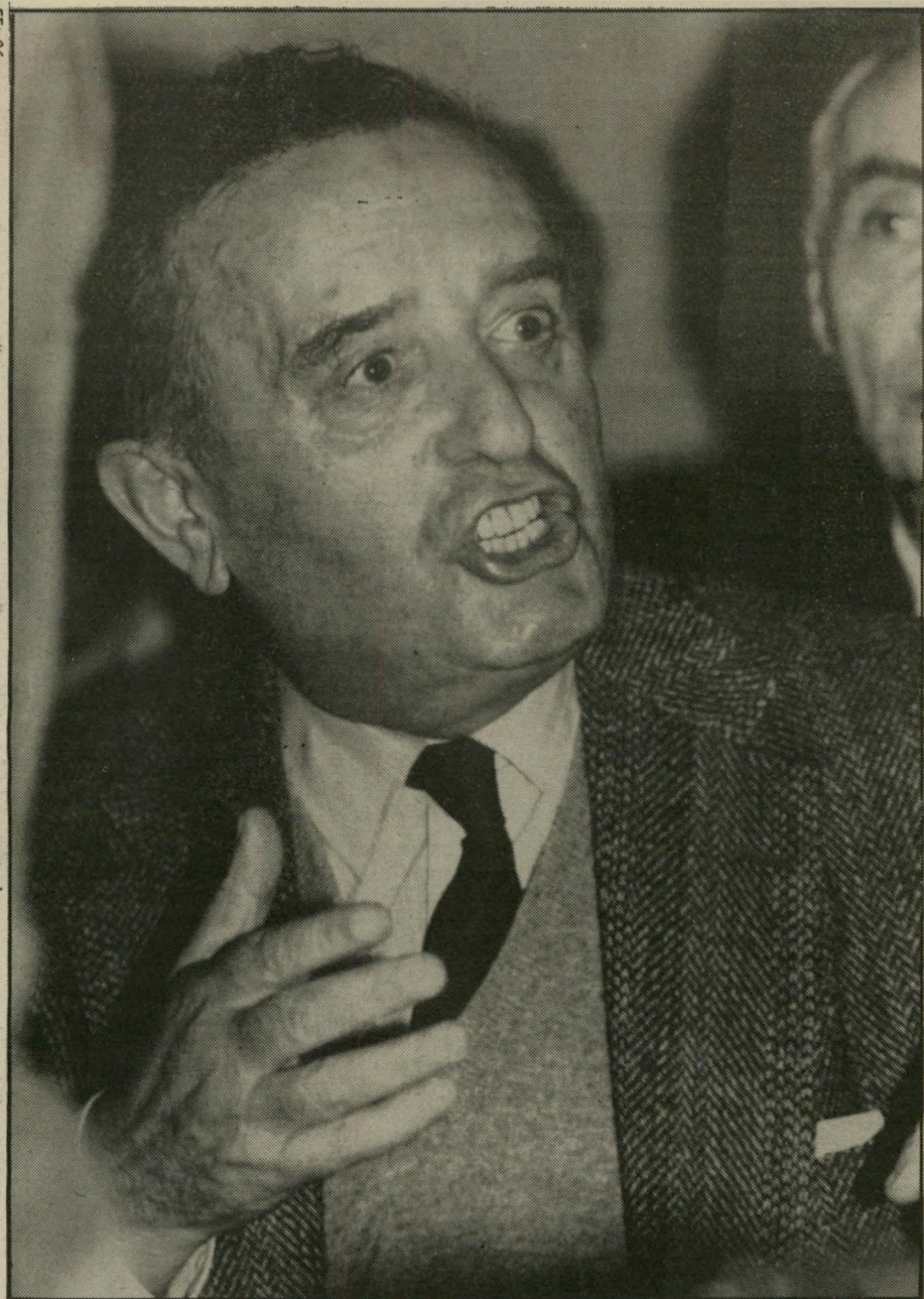
הם מצאו את ראשי המישטר בטהראן. ואחרי ששוחחו איתם, מיהרו אלה אל האייתי-אללה חומייני בעיר קום, כדי לקבל ממנו הוראות.

הנה כי כן, התגלה הסוד: המתונים בטהראן הם חומייני וחבריו. הם שלחו את אנשי-הקשר למכור

מאת אורי אבנרי

יפת לא קפץ לביקור, השופטות שהתגוררו אצל דויד בלס ושרות מיוחד במודיעין 14

אנשים

ושהועברו לרשות התק"ם במיטת גרת הסדרה החדשה שלו. אחת מהן: הרסה בן-עיתו. דעתה: בלס היה דווקא בעלי-בית נחמד.

■ המנחה מני פאר והפרי שן המריני חנן קריסטל נסעו נסיעה ארוכה לאוניברסיטת חיפה, שם היה אמור פאר להגות ערכי-ראיונות. משהגיעו לכסוף למרומי-הכרמל, הסתבר להם שערכי-ראיונות התבטל. אמר קריסטל לפאר: "לריבקה מיכאלי (המתחזה של פאר

■ בסוף השבוע עברה שמועה בקרב יודעי-דבר, כי ארנסט יפת מגיע בחשאי ארצה לשהות בה יומיים שלווה. מקץ אינספור שיחות טלפון וחיפושים אחריו, הסתבר כי יפת אכן התכוון לקפוץ לביקור, אך חזר בו. אולי בגלל השמועות על כך ואולי בגלל סיבות אחרות. על כל פנים, נראה כי בקרוב הוא לא יבקר כאן.

■ שריהמיטרה חיים ברי

פסח גרופר הח"כ הליברלי שהתלהב על בימת-הכבוד במועצה הליברלית, ירד לפתע לעבר העיר תונאים והצלמים ותבע מהם: "עכשיו אולי תראינו גם אותי!"

בלילות-שבת בטלוויזיה — זה לא היה קורה! פאר לא נשאר חייב: "אילו הייתי מזמין את (ה) עיתונאי שלמה נקדימון במקומך — זה גם לא היה קורה!"

■ נשיא-המדינה, חיים הרצוג, פגש השבוע בעיתונאי שלמה נקדימון. "בריוק סיימתי לקרוא את סיפורך על הפצצת הכור בעיראק", צהל לעברו. נקדימון תלה בו מבט סקרן וציפה לשמוע חוות-דעת על הספר. אורה הרצוג היא

לב וסגן-השר עדי אמורי, מגיבורי פרשת בלס בשכונות האחרונות, ירדו יחדיו לאלום-החתונות שבגן-אורנים, שם נערכה חתונת בנו של איש-ציבור. השניים נפגעו למראה שפע המזון, המשקאות וההמונים החוגגים. "עדי, פנה ברילב אל אמורי, איפה לוקחים כליכר הרבה כסף לאירוע שכזה?"

■ קוריוז: שתי שופטות גירות בתל-אביב בשני בתים שונים שהיו שייכים לדויד בלס.

מנחם סבידור יושב-ראש-הכנסת לשעבר וחבר המפלגה הליברלית, העז לקרוא קריאת-ביניים בעת נאומו של השר יצחק מודעי. "כבר שבע שנים אתה מנהיג את המפלגה! קרא סבידור לעברו של יצחק מודעי. וראה לאן הובלת אותנו! הוסיף וקרא. באולם פרצה מהומה והתרגשות גדולה. אנשים התנפלו על סבידור ההמום, ומכל עבר זעמו הנוכחים וקראו: "הוא מעז לדבר!" הכוונה היתה לאקורד-הסיים לכהונתו של מנחם סבידור כיושב-ראש הכנסת. כאשר החליט לערוך הצבעת אי-אמון גלויה, וכך גרם לירידת הליכוד מהשילטון ושילם על-כך ביוקר.

יכולים להיות מבקרה-מדינה, אבל שופט טוב קשה יותר למצוא! מחמאה גדולה מזו אין מלך יכול לבקש.

■ אשת ראש-הממשלה, סוניה פרס, צילצלה בשבוע שעבר לאילנית, כדי להודות לה על הופעתה במסיבה בבית-מלון ירושלמי, לכבוד ראש-ממשלת אוסטרליה, בוב הוק. הזמרת, שמהירה לעזוב את מקום-ההופעה, ולכן לא הספיקו להודות לה, שמעה בטלפון מגיבורת פרס שהוק ביקש למסור בשמו שהוא מאוד נהנה משיחתה.

■ לפני ההופעה, היו למודי כירת ראש-הממשלה שתי בקות לאילנית: שלא תשיר יותר משלושה שירים, ושהליווי יהיה בפסנתר בלבד, בלי תופים. אבל הזמרת חשבה אחרת. ראשית, היא חשבה שזה מצחיק לשיר רק שלושה שירים. הרי עד שהיא אווירה תתחמם כאמת, היא כבר צריכה לרדת מן הבימה. בסופו של דבר שרה אילנית — על

רונה, התלקחה לפתע האהבה בין השניים. הם עומדים להתחתן בעוד שבועיים.

■ על תהליך בחירתו של מנחם סבידור כנשיא-המדינה, כתב רי ורדי תר. במהלך הבילבול וזריקת-השמות חסרת-התקדים נבלע קולו של חבר-הכנסת שבח וייס: "יש למישהו סטופר?" "מה זה?" שאל אחד מעמיתיו, "מועמד נוסף?"

■ יעקב מליץ נבחר בהפתעה גמורה כמבקר-המדינה. בכל זאת — כמו תמיד במיקרים אלה — היה מי שצפה את בחירתו שבועות מראש: ירון רן, עוזרו של שרה-אגריה המכונה (משנה) שחל הקטן, כתב את שמו של מליץ כמבקר-המדינה לפני כחודשיים על פתק שאותו הראה לכתב של גלי-צה"ל. השבוע חגג רן את ניצחונו במינוח-הכנסת.

■ השופט העליון דב לינץ נשמע מתבטא באירוע חגיגי בהקשר לבחירתו של השופט מליץ כמבקר-המדינה: "רבים

שהצילה את המצב ואמרה: "הוא מאוד נהנה..."

■ חברת-הכנסת שרה דרן נעדרה בשבוע שעבר מחגיגות הליברלים. דורון, שהשתחררה מבית-החולים ביום הרביעי, עקבה אחר המתרחש במפלגתה בכפר-המכביה וסיכמה: "מבחוץ זה נראה כליכר גרוע כמו מבפנים — בדיוק אותו קירקס!"

■ העיתונאי יגאל גלאי החליט לשלוח יד בתחום נוסף — קולנוע. יצירת ביכוריו, הדינקרית חצי ירח, הוצגה בשבוע שעבר במלון דניאל בהרצליה, בכפר-המכביה וסיכמה: "מבחוץ זה נראה גרוע כמו מבפנים — בדיוק אותו קירקס!"

■ משמו משמח קרה לכוכב בי שמש, מי שהיה אחד ממייסדי הפנתרים השחורים, ושיהשתתף באחרונה בהקמת "החזית המיוחדת". כוכבי "ליד-עיראק", הכיר לפני 17 שנים צעירה ממוצא מארוקאי, רחל אשור. כאשר ראה אותה כאח

טרמפ לילי

יעקב נמרודי

בשעת-לילה מאוחרת.

■ השם יעקב נמרודי מפורסם בכל רחבי תבל, בפרט מאז פרשת איראן-גיט. בכל זאת, מסתבר כי נמרודי — יהודי גדל-מימדים — עדיין מתרגש כאשר נכתב עליו בעיתונות. ביום החמישי בלילה היה נמרודי סקרן במיוחד לדעת כיצד נראה הראיון שהעניק לידועות-אחרונות. ושעמד להתפרסם בגליון של מחרת-היום. הוא ביקש מעיתונאית שתיתן לו טרמפ לאירוע שהתקיים במלון הילטון, לא התאפק והפציר בה שתיתן אותו בדרך למערכת ידיעות אחרונות, שם יקח עותק מהעיתון שלמחרת. העיתונאית לא התלהבה מהרעיון. אולם כוח-השיכנוע של נמרודי כבר הפך לשם-דבר. וכך, בשעת-לילה מאוחרת, נראו המיליונר המפורסם והעיתונאית נכנסים דרך השער האחורי של הבניין בשקט-בשקט.

אלא מה! השניים זוהו מייד על-ידי השומרים, שאצורצו להביא להם את מבוקשם, והכניסה המחתרית הפכה לחגיגה שלמה.

אל נמרודי עוד הופנו בקשות של גמילות-חסדים, בטרם מיהרו השניים אל מכוניתה של העיתונאית. ליד הילטון עצרו השניים, והעובדים-השבים יכלו להבחין בנימרודי קורא בקול רם מילה-במילה את הראיון עימו. באוזני הצעירה שלצידו, תוך כדי הסברים ופרשנויות שהשתיקה יפה להם.

צביה

היא קנתה כרטיס-טיסה (אני משלמת את החוב עד עכשיו). ירד מצא לה דירה, והיא מצאה לעצמה סוכנת-אמנים.

■ לנגפור, שהיא גם זמרת, החליטה לנסות את כוחה במשהו חדש לגביה — בדרנית מן הסוג הנקרא באנגלית "סטנדרט-אפי קומיק". עם חושי-החומר שלה, לא היתה לה בעיה לכתוב לעצמה את החומר, ואחרי בחינה היא התקבלה להופעות במועדון לילה בשם השמש השחורה. המועדון ללכנים בלבד. קרולין: "לא נגעתי בנושא של שחורים לבנים. לבשתי שימלה סקסית וריבית בעיקר על מין. זה תמיד בטוח. היו הרבה צחוקים בקהל. אני מקווה למצוא הופעות מסוג זה גם בארץ, באנגלית, לפני תיירים".

■ הרקדנית טלי יאיר, אשתו של הזמר אריק סיני,

מרכים להשמיע את השירים הצוענים שלה, ירד האהבה והכינור הנאמן. שהם שירים סוערים, יפים וקליטים מאוד. לכן אין פלא שהקהל החל לצעוק באחרונה בזמן ההופעות: "רוצים את השירים הצועניים?" הצעקות בקשות הללו מכינות את ארזי, מכיוון שלא מתאים לבצע שירים אלה עם ליווי מוקלט (פלייבק) ומלבד זאת, היא מתכננת להעלותם על הבמה בתוכנית נפרדת. בהופעה אחת ממש התעצבנו עליי, "סיפ" רה ירדנה השבוע, "צעקו, זה לא פייר, באנו בשביל זה!" הייתי מאוד נבוכה, מה אעשה, אביא פתק מאמא?"

■ השחקנית קרולין לנגפור, בחזרתה חזרה השבוע משהות בת חודשים ביוהנסבורג. ההחלטה לנסוע היתה ספונטנית ומהירה. שבוע קודם לכן היא חזרה לארץ

סמך הרגש והניסיון — שישה שירים, ביניהם את השניים ששימיע פרס אוהב במיוחד: ללכת שבי אחרייך ובללייקה. ובאשר לבקשה השניה: היא לא הסתפקה בפסנתרן בלבד, אלא הגיעה עם שלושת הגנים שלה, ובכללם מתופף.

■ ריבקה מיכאלי היא ירדנה טובה של הקריקטוריסט זאב פרקש, אבל כאשר בתו של זאב, הזמרת דורית פרקש, מהצמר שוקי ודורית, רצתה להזמין את מיכאלי למסיבת הפתעה שערכה לכבוד אביה, לא הצליחה להשיג את מיספר הטלפון בביתה של ריבקה. היא צילצלה למודיעין 14, והבחור שענה לה אמר שהמיספר חסוי, אבל במיקרה הוא שכן של ריבקה והוא מתגורר להעביר אליה את ההזמנה באופן אישי. לכן הופתעה השרדנית כאשר בחור

טלי

נראתה רוקדת בעליות עם בעלה עופר (משמאל) וחזרתה המפורסם. יעקב נימרו, בחזרתה חזרה השבוע משהות בת חודשים ביוהנסבורג. ההחלטה לנסוע היתה ספונטנית ומהירה. שבוע קודם לכן היא חזרה לארץ

נעזרה בחוריה בטיפול בבתה בת השבועיים, ללי. ההורים לקחו חופשה מעבודתם, והם שוהים עם הבת והנכדה המבוקר עד הערב. טלי, אגב, חזרה תוך שבוע אחרי הלידה למישקלה המקורי: 50 קילוגרם.

■ הסופרת אלה ברקת מי עלה בימים אלה מופע בימתי בשם דרך חדשה. שבו היא קוראת משיריה (מהספר אשה אחת בחוריים). את הצד המוסרי קלי של הערב תורם הזמר הצעיר דניאל תורג'מן. בהופעה בשבוע שעבר ישבה בכניסה לאלום בבית-ציוני-אמריקה ירדנה של ברקת, ליד שולחן שעליו היו סדורים חמשת ספריה של אלה. יצחק מודעי עבר שם, הסתכל בספרים, שאל את הידידה: "את אלה ברקת?" והר סיף שהוא קרא ספרים שלה, "אבל לא ידע שהיא כליכ פוריה. הוא נענה: "אני לא, אבל יש כאן מופע שלה, ואתה מוזמן להיכנס". מודעי ענה: "ברצון רב, אבל אני חייב להיות במסיבה של איגוד-המפרסמים. בקומה ה' תחתונה".

■ אלה ברקת, אגב, חושפת על הבימה חוויות וטראומות אישיות. היא מספרת כיצד נאנסי בהיותה בת 19 על-ידי שני גברים, על ניסיונות-אברות ב"גיל 28 ועל החלטתה לעשות הפלה. שנה אחת קודם לכן, היא

מדרום-אפריקה, שם השתתפה בסרט-המיתחת החדש של יהודה ברקן, חיפשה כאן עבר רה ולא מצאה. חוץ מזה, היא חשבה — כאן חורף, שם קיץ, כאן אין עבודה, אולי שם ילך לה יותר. תוך החלטה ספונטנית

זר רפק על דלת-ביתה ואמר לה: "אני מ'14, ויש לי הודעה בשבילך".

■ ירדנה ארזי החליטה לרדל מאוד את הופעותיה, כמעט לפרוש מן הבימה, עד להודעה חדשה. הסיבה: ברדיו

שעון על הקיר

■ מיוזון-הכנסת מלא וגדוש בסיפורי-גבורה על נבחריו האומה. שסירבו בכל תוקף לקבל מתנות. לעומת שעון-היד של שימיע פרס, סיפר מאיר כהן-אבידוב סיפור על שעון-קיר: מייד אחרי מלחמת יום-הכיפורים מנה אל הח"כ החיפאי זוג צעיר מטירת-הכרמל. בנייהוג התכוננו לעבור לדירה חדשה בזמן שפרצה המלחמה. אחרי שסיים הבעל את שירות-המילואים שלו, נדרש לשלם מחיר גבוה יותר עבור הדירה המבוקשת. הבעל התקומם. שכן מה הוא אשם בכך שנאלץ לשרת במילואים ונמנע ממנו לשלם קודם-לכן עבור הדירה? כהן-אבידוב התערב לטובת המישפחה מסירת-הכרמל, ואכן מחיר-הדירה נקבע תוך כדי התחשבות בנסיבות המיוחדות של הרוכשים. ערב אחד הגיע כהן-אבידוב לביתו, ומה מצא שם? שעון-קיר יפהפה — מתנה מהמישפחה בטירת-הכרמל. תפס הח"כ מהליכוד את השעון, שהיה עדיין ארוז, ורץ לטירת-הכרמל. חידמק על דלת המישפחה והסביר מבולבלות. שהארכיטקט שתיכנן את דירתו אינו סבור שהשעון תואם את התיכנון המקורי. מה עושים? השעון הוא מתנה מכס לי, אמר כהן-אבידוב. אבל בגלל הבעיות האובייקטיביות, תלו אותו אצלכם! וכך היה. כהן-אבידוב הזמין את נותני-המתנה לקבלת-שבת בביתו, ואף נתן להם שם כבוד רב מהכבוד שנתן פרס לדויד בלס, בחודשים האחרונים.

דלילה שילנסקי

רחל. בטקס בנג'אורנים. החגיגה היתה משופעת לא רק במזון אלא גם בשופטים ובעורכי-דין נודעים. נכחו השופטים מאיר שמגר, מרים בן-פורת, דב לוין, ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן, איתמר פילפל ואחרים. הסיבה — שילנסקי מכהן בוועדה לבחירת-שופטים.

אלה תקופה קשה: בתו בת השבועיים שירן, נולדה עם מום קשה בלב — חור בין שני חדררי הלב, חריג בגודלו. דם זורם לריאותיה, היא מתקשה לנשום ונאבקת על חייה. הרופאים מפחדים לנתח אותה, ואומרים שבכל מיקרה, סיכוייה להחלים קלושים. אשתו, אסתי, שרויה בדיכאון. בנייהוג התגרשו לפני שנתיים. לפני כן, במשך שלוש שנים, לא הצליחה אסתי להיכנס להריון. לפני שנה וחצי הם נישאו בפעם שניה. לפי הבדיקות לפני הלידה, הכל היה בסדר.

■ ראש-הממשלה יצחק שמיר ניגש לכדור, בטקס הד-ביתריאדה. שהתקיים השבוע בירושלים. היה עליו לבעוט את בעיטת-הפתחה. אורי מלמד, ליואן הדריך אותו כיצד עושים זאת. אך שמיר רצה לשמוע רי-עה נוספת. הוא פנה לאיש בית-ד יצחק שתיל ושאל: "לאן עלי לבעוט?" שתיל: "לנוכח הצלמים". שמיר: "חזק או חלש?" שתיל: "מספיק טוב שצליחו לצלם".

■ דרקב מילולי התנהל ב-רוח טובה ובפה מלא. במיוזון הכנסת, בין יוסי ברון, רובר סיעת-חרות בכנסת, לבין חנן קריסטל חדר-לשון. קריסטל אי-מר לברון: "למי שגר בדירה שכורה, יש זכויות על הדירה לא: כך גם לתושבי השטחים הכבושים..." ברון, שסיעתו כרכה את הדיון בתקציבים להתחלף יות לדיון במצבם של קיבוצי התק"ם, ענה לו בשירה. "זה לא כל-כך נעים לראות קיבוץ סגור..."

■ דסנה ברק ונעמי רון

עשתה זאת אחרי שאבי העובר, קצין בצהל, נפל במלחמת ש"ש-תהימים. ברקת: "לא סיפרתי עד היום להוריו על ההפלה. כאשר הם יקראו שורות אלה, הם יידעו".

■ 800 אלף דולר — זה הד-סכום האדיר שהשקיעו יבוארה-מכונות שלום זיתוני ושותפו הרצל ציון, שהוא קבלן לעבר דות-עפר, בהקמת מועדון-לילה מפואר בנתניה, נאמבר ואן. רק יחידת מיוזון-האוויר, עם טורבי-נה השואבת עשן תוך שניות, עלתה להם 50 אלף דולר. דוגמה להוצאה נוספת: מגורה ענקית, המשתלשלת מן התיקרה, באולם הכניסה (28 אלף דולר). לפתיחה החגיגית השבוע נתן את חסותו ראש-העיר יואל אלרואי. שני יים מידידיהם, שהבטיחו את כואם: אלוף פיקוד דרום איציק מרדכי ומפקד מישמר-הגבול סנחם שחר.

■ איציק אבנרי, הבעלים הצעיר (26) של קולנוע דן, פינגווין ומועדון-התיאטרון, נשדר בשבוע שעבר. הפורצים, שככל הנראה תכננו את השוד מראש וארכו עד ששזע את דירת-הגג שלו ברמת-גן, שברו רעפים ואת התיקרה האקוסטית. הם לקחו תכשיטים בשווי 13 אלף דולר, וידיאו ומצלמות יקרות. הפורצים, שדאגו להצי-טייד בכפפות, הפכו את כל הבית, השחיתו וקרעו כל מה שרק אפשר היה. עד שיחזיר את דירתו למצב תקין, מתגורר איציק בבית-מלון.

■ זמר המועדונים והקאס-טות אלי עיזן עובר בימים

אמריקה היא ארץ-חלום ברורה: עובדים קשה,

חיים בניתוק, הילדים הופכים לאמריקאים. בכל זאת כל צעיר

שלישי שוקל הגירה אליה. המשך הסידרה של יונתן שם-אור

דגל אחת בחוץ

לפי הסקר, כל אדם חמישי, עד גיל 39, שוקל הגירה. עד גיל 49 עולה המספר. כל אדם רביעי הצהיר שהוא חושב על הרעיון. רבים אחרים, שלא הודו ממש, נתנו גם התייחסות ערכית לנושא, וגם נתונים על אנשים אחרים. 57 אחוז מהשאלים יש בני-משפחה או חברים שחיים ועובדים בחו"ל, ואותו אחוז, בדיוק, אומרים שאינם רואים שום פסול ערכי בתופעה.

כמה אנשים, באמת, שוקלים הגירה? וכמה, בסופו של דבר, גם יבצעו את האקט הזה?

עד היום, היגרו מהמדינה קרוב לחצי מיליון בני-אדם. יחד עם ילדיהם, וחלק מהם שהתחתן עם בני זוג לא ישראליים, מונה הקהילה הישראלית בחו"ל אוכלוסיה הנאמדת במיליון בני-אדם. מותר להפחית או להוסיף רבע מיליון. שני שליש מהמהגרים הם בגילים שבין 18 ל-37. כל צעיר שלישי, לאמיתו של דבר, שוקל ל-הצטרף אליהם. זהו המהגר הבא. האדם השלישי.

אתה, ודני, ויורם

אתה ודני ויורם חברים טובים. השתחררתם מהצבא קצת לפני שאריק גילגל אתכם, במיבצע אורנים הגדול, לתוך הביצה הלנונית. כולכם תפי

הבאה בחשבון של הרקע הסוציולוגי, העמדה החברתית הרישמית וההתייחסות הנורמטיבית הכללית למעשה, תוך מידור וריבוד הנשאלים, תוכל להביא את מומין הסקר למסקנה.

מישרד-הקליטה הומין סקר, בחודש שעבר, אצל מכון פורי. המימסד רצה לדעת מהן עמדות הציבור הישראלי כלפי תופעת הירידה, הישראלים השוהים בחו"ל, והמדיניות הננקטת לעידוד שובם. זו לשון ההזמנה.

פורי סקר, אבל נמנע מניתוח. רפי גיל, מנהל-המכון, משאיר את המסקנות לכל מי שרוצה.

האדם השלישי

לימוד הסקר הזה מאפשר להכיר היטב את המהגר בכוח. הוא כן 30, רוצה לנסוע מכאן כדי לשפר את תנאיו-חיים שלו במונחים של כסף (תעסוקה, רמת-מחיה, ריוח). המצב הביטחוני והחברתי בארץ אינו מפריע לו, וזה לא מהווה חלק גדול משיקולי-ההגירה שלו.

הוא לא מתכוון לחזור. הוא חושב, אומנם, שהמדינה זקוקה לאותם היוצאים ממנה, אבל זה לא מעניין אותו. הוא גם לא מאמין שחינוך או העמקת הערכים תשנה משהו. הוא חושב שהמדינה צריכה לעודד את חזרתם של

מיבצר השגרירות האמריקאית בתל-אביב לא בעיה לצאת

אתה תישאל, קרוב לוודאי, אם אתה מכיר אנשים המכים את נשותיהם. אתה תגיד שכן, כי זאת האמת, וחשיפתה לא מערערת בתוכך דפוסי-אישיות חברתיים, שהוטמעו אצלך. גם החבר שלך, אגב, זה המכיר אותך, יגיד עליך את האמת הירודה לו. השאלה השלישית, שתקרב את מני

האם אתה מכה את אשתך? בסך תגיד שלא. אם נערוך סקר דעתיקהל, מרבית הגברים, כמעט מאה אחוז מהם, יתיישרו עם הנורמה החברתית המצופה מהם. התשובה שיקבל הסוקר לא תאפשר לו לקבל תמונה מציאותית. לכן, הוא ישאל עוד שתי שאלות.

איך יוצאים מפה?

סקר פורי שנערך בסוף השנה האזרחית האחרונה הקיף יותר מ-1200 נשאלים. שנבחרו במידגם סטטיסטי ארצי מייצג. כולם יהודים. הסקר נערך בשיתוף עם ד"ר נטאליה דמאין, מהאגף לתכנון ומחקר במישרד-הקליטה. הנתונים המובאים כאן הם מימצאים ראשוניים.

- (1) 90% מהנחקרים אמרו שישארו בארץ. אבל:
- (2) מבין גילאי 18-29 אמרו 19% שיתכן שיעזבו. בין הגילים 30-49 אמרו 9% שהם שוקלים עזיבה.
- (3) האם היורדים בוגדים? לא - 57%; כן - 19%. לשאר אין דיעה.
- (4) למה יורדים? סיבות הקשורות בתעסוקה (34%), רמת-מחיה (16%), ודיוור (9%) - בסך-הכל: 59%. בגלל המצב הביטחוני עוזבים, כך סוברים הנחקרים, רק 14%. בגלל חולשת ההסברה הציונית-יהודית 11%. ובגלל המצב החברתי עוזבים את המדינה רק 3%.
- (5) שאלה משלימה. שבדקה את דעת הנשאלים לגורמים העשויים למנוע ירידה. העלתה תוצאות דומות מאוד.
- (6) קרובים ומכרים שנמצאים בחו"ל? 57% מהנשאלים - יש, מרביתם (59%) נמצאים בארצות-הברית. מרבית הקרובים, כמעט 80%, נשואים. 75% מהם יש ילדים עד גיל 18. שחיים איתם. המכרים והקרובים עובדים (83%). מהם 37% במיקצועות אקדמיים וחופשיים, ועוד 30% הם מנהלים, פקידים, סוכנים וזבנים. רק 3% הם עובדי שרותים. ו-17% הם עובדים מיקצועיים ובלתי-מיקצועיים.
- (7) רק 23% מהשוהים בחו"ל יחזרו. לדעת קרוביהם. לארץ. לגבי השאר הם בין בטוחים (32%) ליתכן (15%) שישארו בחו"ל לתמיד.

צעירים ליד אנדרטת המהגר אגם כל צעיר שלישי ינסה את מזלו בחו"ל

קרתם שם, בכבישי לבנון, במילואים, בתור ברווי-מטרה.

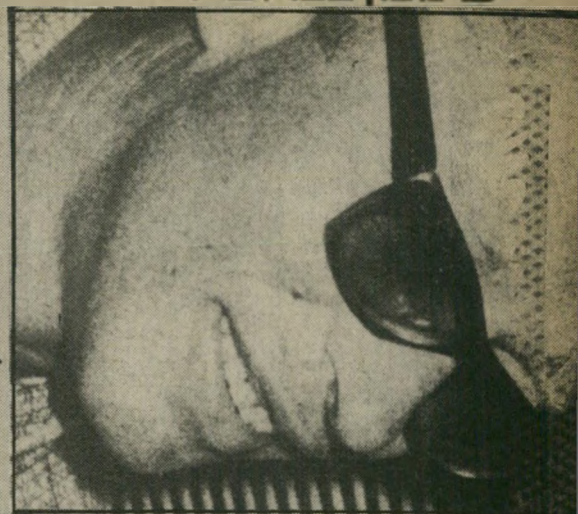
יורם סיים בינתיים את הפקולטה להגדרה בטכניון. אתה גמרת ללמוד כלכלה, בתל-אביב, ודני לקח לעצמו פז'ם מההתייכויות, ולפעמים הוא עובד, בקיץ, בתור מדריר טיולי-טבע, ובחורף הוא כותב תסריט. אולי הוא

האנשים שיצאו מכאן. אבל לא באמצעות צ'ופארים, אלא במתן מקום עבודה.

המהגר בכוח אינו חושב שהוא בוגד. עכשיו צריך לבדוק אם המהגר הזה הוא אתה, החבר שלך, או החבר הכי טוב של החבר שלך - שזה, כמה מפתיע, אתה עצמך.

תח הסקרים להבנת המצב, תעמוד על ההתייחסות הערכית שלך למעשה. אתה תישאל, למשל, אם אתה חושב שאדם המכה את אשתו הוא פושע. תקבל גם כמה תשובות לכחירה: מאוד פושע, קצת פושע, לא פושע, גבר אמיתי. רק ניתוח של כל הממצאים, תוך

שימעון צבר, צייר

שוקי לוי, מוסיקאי

דליה לביא, זמרת

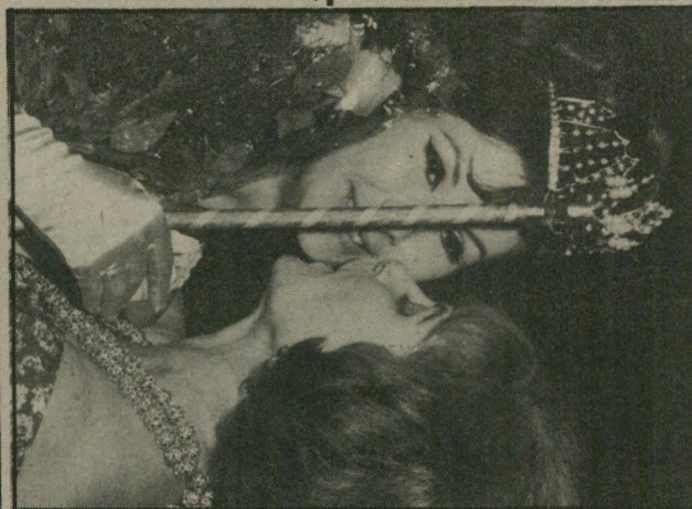
אהרון איפלה, שחקן

אריס סאן, מועדונאי

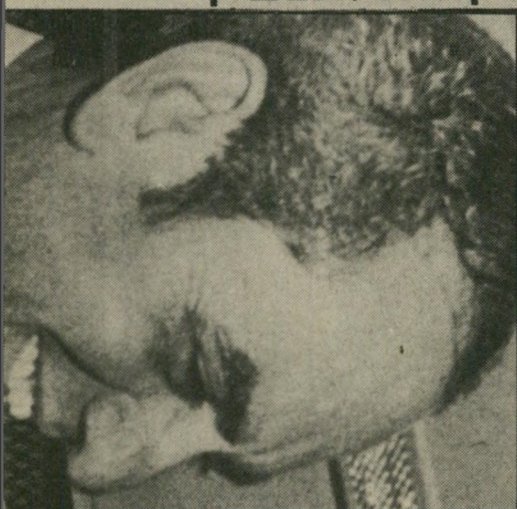
אנמה ודפנה ליבוביץ, נשות חברה

יעקב אגם, אמן

ז'ק נאסר, תעשיין

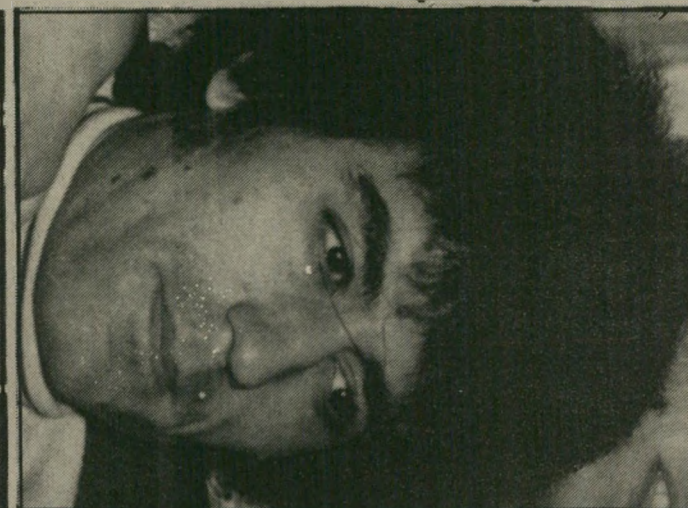
דיוויד ברוזה, זמר

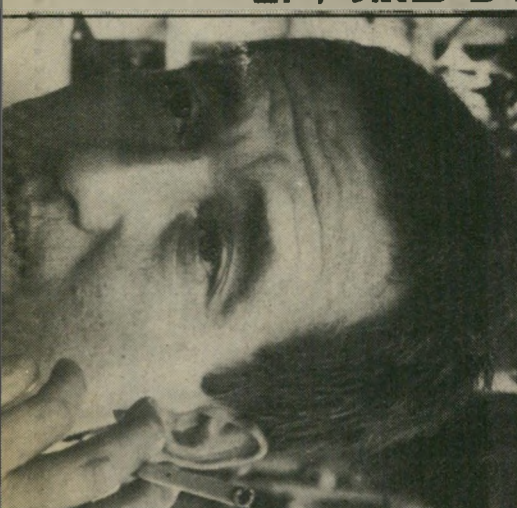
אסתר עופרים, זמרת

חיים סבן, מפיק

רפי שאולי, יזם

(המשך מעמוד 15)

יתחיל ללמוד קולנוע בבית צבי, למרות שאין לו חשק, בגילו, להיתקע עם הילדים שלומדים שם וחושבים שיש פוצצו את העולם באיזה שוט דבילי.

דני הוא זה שלוקח אתכם, לפעמים, לשופטים, או לאיבגני, או אפילו ללכת ולשתות בירה עם הזקנים בצלע-בירה. אתם סוחב את החבורה לרדנינג, או סתם לאכול בליצ'י בירמיהו, ויורם תמיד רוצה להישאר בכית.

לפעמים, כשאתם בבית, אתם מרבים על החיים, החיים בובל, זה ברור. הפוליטיקה, במיקרה הטוב, מגעילה אתכם. השאלה האמיתית היא איך עושים מכה - כי במסלול הנראה לעין, של עבודה, משכנתא, סובאר, אי אפשר להגיע לכלום.

אתה, למשל, שסיימת את לימודי הכלכלה, לא יודע מה לעשות עם זה. אבא שלך, שהוא מורה בתיכון, הוא לא בדיוק האדם שיביא לך קליינטים אם תפתח משרד עצמאי.

יורם אולי ימשיך לתואר שני, ודני? — טוב, דני תמיד היה אסטרונאוט. ליוורם יש גם אח בארצות-הברית, שעושה סטף בעסקי-דלאינידי, בניר ג'רזי. גם צביקה, חבר ילדות שלכם, מתגלגל כבר כמה שנים בחוץ.

יורם אמר שאולי הוא נוסע בשנה הבאה לבקר את אח שלו, ואולי הוא יירשם למסלול ישר לרוקטורט, אם ילך לו, והוא יתקבל לאוניברסיטה

ארבעתכם, כמו המדינה כולה, עם רגל אחת בחוץ.

● איך יוצאים מפה

לצאת מכאן זו לא בעיה. כמעט כל אחד מקבל ויוז לארצות-הברית, אם הוא מוכיח שיש לו כאן עבודה, או מקום לימודים, או רכוש. במיקרים קשים, אחרי שמישהו כבר היה באמריקה תקופה ממושכת, ורוצה שוב לנסוע, השגרירות עושה קצת בעיות. אם יש לך מישפחה מאוורחת שם, אין לך בעיה. החוק האמריקאי פועל לטובתך. אם התקבלת למכון אמריקאי מוכר ללימודים, אתה יכול לנסוע. אין בעיה. הבעיה היא לא איך לצאת מפה, אלא איך להישאר שם. ולהישאר שם זה לעשות את מה שהתכוונת: ססף. כדי להרוויח באמריקה, צריך לעבוד. כדי שתוכל לעבוד באופן חוקי, אתה זקוק לאחד משלושת המרכיבים האלה: אזרחות, וזה הכי טוב, מיספר של הניטוח הלאומי, וזה קצת יותר קשה, כי האמריקאים סתמו בשנה האחרונה את כל הפרצות שהישראלים גילו, או תעורה של תושב זר, עטופה בפלסטיק, כמו כרטיס אשראי, המעניקה לך את כל הזכויות והחובות של אזרח, חוץ מהזכות לבחור ולהיבחר. התעורה הזאת מכונה גרין קארד, למרות שהצבע הירוק שעל שמו היא קרויה הוא ערטיאלי בלבד, ומצוי רק על הדולארים שהתעורה הזאת מאפי שרת לך להרוויח.

הגרין קארד עולה ססף, אבל אין ישראלי שלא קיבל אותו תמורת תש

נשיא הרצוג
נשיא של מין

אמריקאית מתקבלת על הדעת. זה לא מוכרח להיות דווקא אס-איי-טי. דני אמר שלא יזיק לו, גם כן, להס' תוכנן איזה שנה-שנתיים בניירורק, ונראה. אתה חשבת על אבא שלך, שהגיעה לארץ בתור ילדת-שואה, ועל אבא שלך, שהיה בפלמ"ח, ותמיד, בתור ילד, הוא נראה זקן מהמאה שעברה. אבל אחרי שהיית בלבנון הוא פיתאום לא נראה לך כל כך מבוגר, רצית להגיד משהו על המדינה וכל זה, אבל ידעת שזה טיפוח.

אם יורם, שיש לו אח שם, יסע, ודני יצטרף אליו, וגם כן יצליח, פחות או יותר, או יש לך כתובת, גם לך יהיה לאן ללכת.

אתה ודני ויורם, וצביקה שכבר חי באמריקה, זה סקר פורץ. הרביעי בחוץ, השלישי שוקל, ויסע עוד השנה, השני מהרהר, ואתה ממתין, אתם,

גם בקנדה יש עניים. בדיוק כמו בישראל. העני בקנדה הוא אדם שנמ' צא מתחת לקרדיט הקנדי, קרדיטוני הקנדי הוא קו שישם האחוזים, לפי ההגדרה הרישמית שלהם: כל אדם המוציא על דיו, מזון, ביגוד, תחבורה, חינוך ובריאות יותר משישים אחוזים מהכנסתו, הוא עני. הגדרה מעניינת, שתפיל את מרבית אוכלוסיית-ישראל מוכת האובדרפט למסגרת של עניים מרורים.

המהגר הישראלי יודע היטב, שאין

צו-הברית מגיע לשם בעיניים פקור חות. הדולארים, הוא יודע, לא מתגלגלים ברחובות. צריך לעבוד קשה מאוד עבור כל דולר, ואתה לא מעניין שם אף אחד. כולם באותו המישחק, והטובים מנצחים.

הטובים זה לא בני-דוד-של, ולא מחזיקי פינקס-המיפלגה, ואפילו לא חברים מהגדוד. הטובים, בדרך כלל, הם פשוט היותר טובים. הצעיר הישראלי מאמין שהוא טוב, אם רק לא יפריעו לו. המהגר גם יודע שלא כל אחד הופך

משרד עורכי-דין

יוסף יאמאנר

YOSEF YAMANER

ATTORNEY AT LAW

לשרותן צוות עורכי-דין המטפלים בנושאים המשפטיים הבאים:

- הופעות בכל בתי המשפט של מדינת ניו-יורק, כולל בתי המשפט לעיריית-ניו-יורק
- קניות ומכירת (Real Estate Closings) של בתים, עסקים, שותפות וחברים כולל תצווות ותחנות זק.
- נספח תחנות, ומציעות מכל הסוגים — בעיני פציעות מתאונות התחנות רק במקרה של הצלחה בתביעה
- הקמת תחנות הסכמים של בעלי מניות (Corporations) כולל עוץ משפטי.
- הגשת כתב תביעה ותביעות משפטיות

104-35 QUEENS BLVD.
FOREST HILLS N.Y. 11375
(718) 896-0751

עורכי דין

בענייני הגירה ואשרות (ויזה)

מעמד של תושב קבוע — כרטיס ידוק
● אשרות עסקים ● אישורי עבודה ● ענייני הסגרה וגירוש
● נכסי זלא נייד — עסקים — פלילים-גיחשין
מחירים נוחים

קלדרון וסילבר

Calderon & Silver P.C.

Attorneys at Law
401 Broadway, Manhattan
(Near Federal Building) (212) 226-7407

מודעות בעיתון-המהגרים "ישראל שלנו" הבעיה היא איך להישאר שם

הישראלי שנוסע מכאן יודע הכל, ובכל זאת הוא מהגר מפה.

● למי זה איכפת

כאשר ארץ מתרוקנת מיושביה, אמורים אותם שנבחרו להנהיג אותה, לעשות משהו. בארץ, כמו בהרבה ארצות אחרות, פוליטיקאים פועלים על סמך מערכות שיקולים מיידיות, הבוחנות רווח והפסד מסוג אחר, כמו חיוק מעמד פנימי-מפלגתי, פריצה לתודעה באמצעות כותרות, וגורמים כיבירי-משקל אחרים, שנסקרו בהר-תבה בסידרה התיעודית הבריטית כן, אדוני ראש-הממשלה שהוקרנה ב-טלוויזיה באיטליה של סידרה קומית. בכל זאת, יש גורם פוליטי אחד, נבחר, שאמור להתייחס, ולוא מילולית בלבד, לתופעות בעלות משמעות לאומית. הגורם הזה הוא הנשיא, שלא רוצה לדבר.

● חיים השני

ועמי הנצחי

חיים ואני הוא הרצוג, הנשיא השרי שי של מדינת ישראל. חיים הראשון היה וייצמן. עמי הנצחי הוא עמי גלר-סקא. אלוף-מישנה סימפאטי המכה בבית-הנשיא כבר הרבה זמן, והוא שם מעין רובה, מכיר, מוציא ומביא. עמי הוא זה שהודיע לי, באריכות, שהנשיא הרצוג אינו מוכן לדבר על הנשיא.

למה?
"הנשיא לא מתראיין כל יום."
גם אנחנו לא עושים סידרה בזאת כל יום.

תראה, אני יכול לדבר שלא לפיר-סוס?
לא.

סליחה?
זאת לא שיחת-הברית. מה שאתה לא מוכן להגיד לעיתון, אל תגיד לי בכלל.

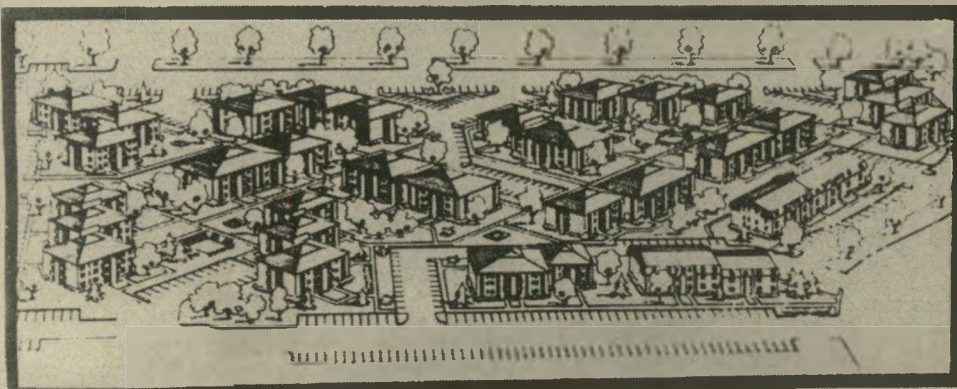
בסדר. לנשיא לא נוח לדבר על הנשיא.

האם הנשיא רואה את עצמו כנשיא המדינה, או כנשיא העם היהודי בולו?

"הוא רואה את עצמו, מבחינות רבות, כנשיא העם היהודי. יש לו יחס מיוחד לקהילות, והוא גם מקבל מהן יחס מיוחד. אתה צריך לראות את ה-מיפגשים שלו עם ראשי יהדות העולם. כן, הוא רואה את עצמו, בעצם, כנשיא של העם היהודי."

לכן הוא לא יוצא, בסומבי,

במקום לגור במחנה העיר — בואו וראו מה יש לנו להציע

ויקטוריה גרדנס — באווירה הכפרית והירוקה של מנסי ניו-יורק, כאן תרגיש כמו בבית: קהילה יהודית ענפה, בתי-ספר יהודיים מכל הזרמים, בתי כנסת, מרכזים קהילתיים, חנויות ומסעדות... רק 30 דקות נסיעה מניו-יורק ודקות ספורות מ-

GARDEN STATE PARKWAY, PALISADES PARKWAY and N.Y. THRUWAY
דירות יוקרה להשכרה בנות 2 ו-3 חדרי שינה, כמו כן מספר דירות דופלס, מיופסת בכל דירה. מטבח מודרני, כולל מקרר, שטן, תנור, וכו'.

מודעה בעיתון-המהגרים "ישראל שלנו" הבעיה היא לא איך לצאת מפה

בקריאה לחיסול הגלוייות? שתוקה.
ואם הגולה לגיטימית, בעיר-ניו, הוא לא יכול לתקוף את המהגרים שמסתפחים אליה?
שתוקה.
תורה רבה.

להיות הבעלים של גורדאש. אבל יש סיכוי, וגם אם הוא לא יחשק אותה מלייזר מייזר-עמה, הוא יחיה ברמת-מיחיה שעומדת ביחס ישיר לעבודה ולחריצות שלו. בית, ציוד חשמלי, מ' כונית, נופש, הם דברים מובנים מאליהם.

י"ר אורי
רק סוחר

עוז קרן

פסלה 1: "המערך מצפצף על הכל, חוץ מהקיבוצים"

פסלה 2: "המערך שוב מסובך בשחיתויות. בלסו"

פסלה 3: "המערך: עסקן מיפלגתי כמבקר מדינה"

במערך

משחקים

"בונקר"

כשקבוצת כדורגל נשארת בלי אוויר, היא יורדת להגנה. חלוציה מפסיקים להבקיע, המאמן מאבד את העשתונות, הקישור מאבד כיוון ופער טופ גולים. בסלנג של הכדורגל אומרים: הקבוצה משחקת בונקר. בונקר, בשבועות האחרונים היא ירדה להגנה וראשי הסיעה עוסקים בהסכמים ותירוצים.

רפי אורי, הי"ר, איבד את העשי תונות. כמה חכ"ם, כמו אהרון הראל, אמרו השבוע שהכל בגלל הליכוד. חבריהכנסת חיים רמון אמר, שעם חברים כמו שיש בוועדה: הכספים, קשה לנהל מאבקים.

לא חשוכה הסיבה. חשוכה התוצאה: סיעת המערך מכניסה גולים עצמיים. פרשת הסיוע לקיבוצים — גול עצמי; פרשת בלס — גול עצמי; בחירת מבקר המדינה — גול עצמי.

משחיתים סביבים. המצב הפנימי בתנועת-החרות הוא היום גרוע מאד. הפעם, התיקו למציאת פיתרון לסיכ סוך בין המחנות נגזר. ההתפרעויות שאירעו בוועידת-הקנועה התירו רי שום גם על צמרת התנועה, על נבחרה ככנסת. חכ"ם אמנם אינם מכים זה את זה, כפי שעשו הצירים מן השורה, אך האווירה הקשה בין שרי תנועת החרות משפיעה על חבריהכנסת המקורבים.

הדבר היחיד שהשתנה בחרות: אריאל שרון הפר את בריתו עם דויד לוי, וכרת ברית עם מחנה שמיר-ארגס. מלבד זה, הכל ממשכים להשחית סביבים. משה ארנס נגד לוי. שרון נגד ארנס, לוי נגד כולם. מי שמציל את הליכוד היום זה המערך.

שנים טענו נגד מיפלגת-העבודה כי גישתה היא מיפלגתית, ולא ממלכתית. כל השנים הם עסקו במינוי "אנשינו". בא בשבוע האחרון שימרון פרס והביא את המועמדות של יעקב ניצן לתפקיד מבקר-המדינה, והראה שלא למד דבר ולא שכח דבר. הוא הציע למנות לתפקיד המבקר דמות מיפלגתית מובהקת.

שוב שיחקה סיעת-המערך לירי סיעת-הליכוד. הפעם עזרו לליכוד גם הסיעות הקטנות. הליכוד הציע את מועמדותו של איש המפר"ל חיים קוברסקי. ברגע האחרון נשלף מועמד ממלכתי, בלתי מיפלגתי, מן הרשות השופטת, והקערה הקואליציונית התהפכה.

הליכוד ממשיך למנות את אנשיו לתפקידים. אבל הוא עושה זאת רק בדרך הפקידות. כשעומד על הפרק מינוי כמו יועץ מישפטי לממשלה, נגיד בנק-ישראל או מבקר-המדינה, שולף הליכוד מועמדים בלתי-מיפ לגתיים, הוויכוח לתמיכה רחבה. המערך הכניס לעצמו גול נוסף, השלישי במספרו: מינויים מיפ לגתיים.

חבריהכנסת מהליכוד אמרו הש

רמון
ממך לא אלמד!

גור
הכל בגלל הליכוד!

אשר ירלין בעיסקי קופת-החולים. אברהם עופר בענייני שיכון. היום בא דויד בלס ומנסה להוכיח שבמערך לא השתנו אלא ברבר אחד: ראשי המערך היום אינם מסתבכים אישית, יש להם קבלנים. הם מפעילים אנשי-עסקים שיסתבכו עבורם.

חבריהכנסת מיכאל איתן מחות הגיש הצעה לסדר-היום בכנסת: "גיר לויים על עבירות על חוק-מימון מיפלגות במערכת-הבחירות האחרונה ולאחריה". לכאורה, הצעה תמימה. הנהלת הקואליציה, הראשונה של חבריהכנסת רפי אורי, החליטה לקבל את הצעתו של איתן.

של איש אחד: רפי אורי. הוא יושב ראש הקואליציה וגם יושב-ראש סיעת המערך. מה שנקרא כפל-תפקידים. הוא מגיע בלתי-מובן ליישובות. אינו יודע לנהל ישיבות או מאבקים פוליטיים. הוא לא מכין נירות-עבודה, ולא מנצל את כישוריהם של חבריהכנסת המיקצועיים. לחברים רבים יש חוסר-נחת מה יושב-ראש. אורי, הם אומרים, הוא איש ניהול, סוחר, איש-עסקים. הוא אינו חי את הסיעה. אינו מכיר את העבודה הפרלמנטרית.

המתלוננים עליו אינם מוכנים להזדהות בשם. רפי, הם אומרים, מקבל כל ביקורת בפגיעה אישית. הוא אינו יודע לקבל ביקורת עניינית. כל ביקורת הופכת להיות עניין ערתי. ברכילות הפנימית מסכמים חברי הכנסת כל קיטור במילים: "אין הגי".

השבוע ישב הפורום שהתבקש להחליט בעניין התקציב. חבריהכנסת חיים רמון, מרכז סיעת המערך בוועדת הכספים, ישב אף הוא בפורום זה. רמון לא נתן לאיש מהנוכחים לדבר. כל הזמן הוא התפרץ לדיברי אחרים, צעק, נוף והפריע למהלך התקין של הישיבה. אורי התפרץ על רמון, ואמר לו שכך אי-אפשר לנהל ישיבה.

רמון: כן, כן, ממך אני אלמד! ראיתי איך ניהלת את עניין מבקר-המדינה? חברים שהשתתפו באותה ישיבה אומרים שאורי נדהם. זו היתה הפעם הראשונה שמשוה העז להתקיף אותו פני-אל-פנים.

סיעת המערך בכנסת משתדלת לכנס את חבריה אחת לשבועיים,

נמיר

בחלקת-אלוהים הקטנה שלה:

לישיבות-סיעה. בקרב עובדי הסיעה — העוזרים הפרלמנטרים, הרוברים, עוזרי-הדוברים, עוזרי-שרים, בסך הכל מחנה גרול המונה קרוב ל-50 איש — נוצר בזמן האחרון מילון מיוחד ליישובות: למשל:

- "ישיבות קיטור" — ישיבות שנועדו לצורך הוצאת קיטור. להשי מצות. ישיבות בלי תכלית.
- "ישיבות אפרטיבות" — כהן מתקבלות החלטות שאיש אינו טורח לבצע.
- "ישיבות לסיפוק האגו" — המתכנסות אחרי ישיבות "שרינו". בישיבות אלה מביימים חבריהכנסת של המערך הצגה שגם הם מתכנסים כדי לקבל החלטות ולקבוע מדיניות. כלשון אחד העובדים: "החברה שלנו מפחדים מהדימוי של חותמת-גומי, עושים הצגה שמה ששרינו החליטו טעון אישור".

ויש עוד סוג של ישיבות. אלה נקראות "ישיבות הסיעה מחזקת את ידי". בהן הסיעה מחזקת את ידי ממלאי-מקום-ראש-הממשלה או סגן שרה-הקללות, או שרה-הקללות או מוכ"ל ההסתדרות. הן מכונות גם: "ישיבות יריים".

בעיה של יוקרה. המצב כסיעת המערך הגיע למצב שלא היה כמותו בשנים האחרונות. חברי הסיעה מסתובבים מתוסכלים כי ההחלטות מתקבלות בממשלה או בישיבות "שרינו", אבל לא בסיעה. לחברים רבים קשה לבלוע החלטות, מהלכים פוליטיים וחוקים שעליהם החליטה הממשלה הדר ראשית.

הסיעה נתונה בלחצים מלמטה של הסקטורים השונים הקשורים במיפלגת העבודה, כמו סולל בונה, קופת-החולים, המושבים והקיבוצים. או חברי המרכז, ולחצים מלמעלה של שימרון פרס ואפילו של יצחק רבין.

שרי-המערך כמעט שאינם מגיעים לישיבות-הסיעה. מוכ"ל המיפלגה משי תרל שלא להתערב בענייני הסיעה בכנסת. מוכ"ל ההסתדרות מזלזל כסר עה, ומופיע לישיבות רק כשהדרושים נוגעים ישירות להסתדרות.

בכלל, ישראל קיטר משחק מישחק עצמאי, ואומרים עליו כי על רקע חולשת המיפלגה הוא בולט כעיקר בנסיון לבנות את מעמדו.

החברים מגדירים את הסיעה כרר דה, אנמית, שאין בה מאבקים רציניים ודינאמיים מעמיקים.

אבא אבן תקוע בוועדת-החוץ והיטחון, שהוא עומד בראשה, וגם נמצא הרבה זמן בחוץ-לארץ. הוא אינו חי את החיים הפרלמנטריים. הכנסת אינה מעניינת אותו.

לשמחה ריניץ יש בעיה של יוקרה. הוא היה פעם שגריר באמריקה. ריניץ אינו עצמאי בסיעה, ואומר בדרור-כלל את מה ששמע מפרס או מה שהוא חושב שפרס ישמח לשמוע ממנו.

עבר-אלוהאב ראוושה מתעסק רק בענייני ערבים, ומנחם הכהן אינו פעיל.

חברי הסיעה הפעילים הם מי שיש להם חלקת-אלוהים קטנה שלהם. אלה הם בדרך כלל ראש הוועדות, כמו אורי נמיר ודויד ליבאי, וגם חיים רמון ואפרים שלום מוועדת-הכספים.

הסיעה בכנסת אינה מתפקדת. אין בה פעילות והיוונים חורים. אורי מנסה כל העת לשמור על אחדות. כל המאבק רבי-פרס מרחף מעל לראשי החברים. כשיבקש חיים רמון להעלות לדיון את היחסים שבין ישראל לדרום אפריקה, העניין לא נדון. אף אחד לא רצה שם להסתבך עם רבין.

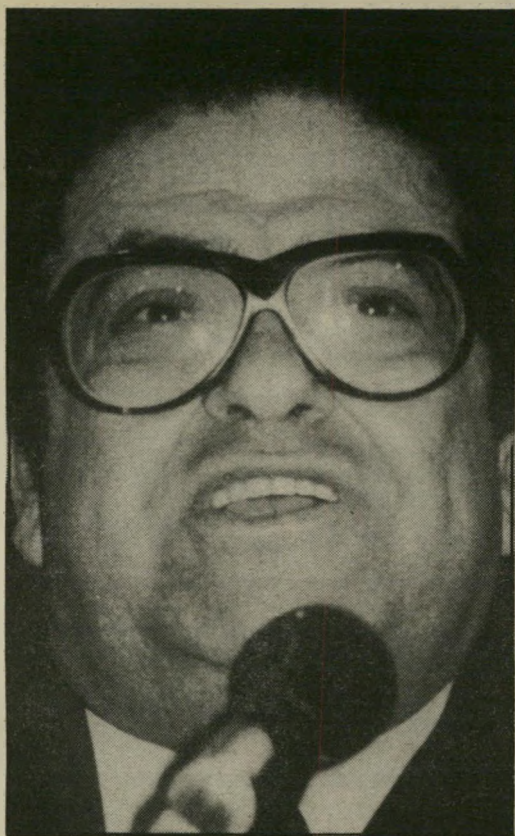
אורי מקדיש שלא להעלות נושאים השנויים במחלוקת, או נושאים ש שימרון פרס לא יאהב אותם.

אחד מחברי הסיעה סיכם את הש" בוע האחרון ואת כישלונות המערך בימים האחרונים ואמר, כי המערך צריך לחזור לימי-שחל העליונים. לי ימים שבהם היתה הסיעה אופוזיציה לוחמת ונאבקת.

אין לסיעה מעמד ויוקרה. היא איבדה את השליטון על חבריה, והפכה לגרועה שכסיעות הכנסת.

רנית אנטלר

17

שמואל אבידור הכהן: „פרס מתבטל לפניהם, היועץ המישפטי לא?”

50 רבנים חתמו על עצומה, שקבעה כי אסור לכבד את החלטת הבג"ץ בעניין שושנה מילר. היועץ המישפטי לממשלה החליט שלא להחליט בעניין זה, ולא להעמידם לדיון. הוא העביר את הטיפול בנושא זה לשרהדתות. שאלתי את הרב האורתודוקסי שמואל אבידור הכהן, הרב של כפר שמריהו, אם הוא חושב שרבנים אלה עסקו בהסתה.

זו לא הסתה. הם ממילא עוקפים את החוק בכל שטח. הם מחנכים את הנוער שלהם שאין דרך-ארץ לפני המדינה ולפני הנשיא. אצלם החוק לא קיים. עקבתי אחר העצומה, ולרעתי הם איבדו מומן את המצפון, הצפון והצופן.

● אבל אגודת-ישראל היא חלק מהמימסד הפוליטי?

מעולם אגודת-ישראל לא קיבלה את המדינה גם לצד החובה, רהיניו שהמדינה מחייבת אותם. אגודת-ישראל קיבלה את המדינה רק כדי ליהנות ממנה, אבל לא למלא בה שום חובה.

● ומישררהדתות יפעל בעניין?

אני לא בטוח. פעם, רוב רבני-ישראל היו ציונים, ואילו היום בשיטת הרבני ובקרב רבני מדינת-ישראל יש רוב גובר והולך של רבנים אגודאיים או בעלי השקפה אגודאית, ולפני אלה כולם מתבטלים.

דת

● גם היועץ המישפטי לממשלה?

בוודאי. עליו אין מה לדבר. אם פרס מתבטל לפני החרדים, וכל הפוליטיקאים מחזרים אחרי הרב יצחק פרץ, או שהיועץ המישפטי לא יתבטל לפניהם?

● מהו עולמם הרוחני של הרבנים, שחתמו על העצומה?

לחלק מהם יש השקפת-עולם פרימיטיבית למדי. הם אנשים שאינם מנתחים דבר מן הבחינה הסוציולוגית והפוליטית. יש בהליכותיהם יותר ערמוניות של אדם פרימיטיבי. וככלו הם בטוחים שכאשר הולך להם, אז הם חושבים שכן בעצם צריך להיות. (רונית אנטלר)

עוזי נרקיס: „למרות לוי, אהיה מועמד לראשות העיר!”

השבוע הודיע שר-הביטחון על בחירת הרמטכ"ל החדש של צה"ל. בעיתונות נכתב כי הרמטכ"ל היוצא, משה לוי, יציג עצמו כמועמד לראשות עיריית-ירושלים. המאבק בירושלים על ראשות-העיריה יהיה בבחירות הבאות צפוף מאוד.

ביקשתי לברר עם עוזי נרקיס, הרואה עצמו כמועמד לראשות-העיריה, מה דעתו על המתחרה הנוסף ברשימה, שניהם, אגב, רוצים להתמודד מטעם המערך.

זו מדינה חופשית. כל אחד יכול לעשות בה מה שהוא רוצה, או מה שהוא חושב שזה טוב עבורו.

● מולך, כאלוף, יתמודד רביאלוף.

ברגע שעוזבים את הצבא ופושטים את המדים, יש לזה הרבה

ירושלים

פחות רלוונטיות מאשר כשאתה לובש מדים. הכל תלוי ברמטכ"ל, ואם הוא באמת יתמודד על ראשות-העיריה, אל תשכחי שבך גוריון היה רק טוראי.

● מה דעתך על כך שאדם שאינו תושב ירושלים יציג מועמדותו בעיר?

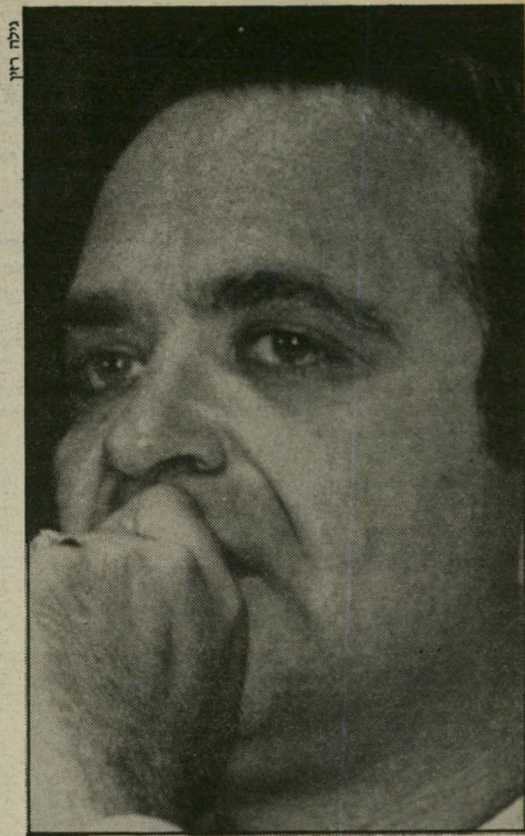
אולי מהיום ועד הבחירות הוא יבוא לגור בירושלים. אני כתרשם העיר, אעשה הכל כדי להיות מועמד של מירב הקבוצות.

● אתה מתכוון סופית לרויף?

כן, אבל בתנאי אחד. התנאי שלי תלוי בטדי קולק. אם קולק ימשיך, אתמוך בו. אם לא ימשיך, אני רואה עצמי מועמד.

● מטעם מי?

מטעם המערך ומטעם ציבור רחב. (רונית אנטלר)

גידעון פת: „איזה שטויות! בכלל לא שקלתי להתפטר!”

ביום החמישי היה למישדר ערב חדש סקופ. באורח דרמאטי הודיעו שם על כוונתו של שר-המדע-הפיתוח, גידעון פת, להתפטר מתפקידו. הידיעה עשתה לה כנפיים והפכה לשיחת-היום. אחר-כך עלו נושאים אחרים על הפרק. שאלתי את גידעון פת, האם באמת התכוון להתפטר מתפקידו, או שמה שיחק ברעיון.

איזה שטויות! זה היה מעשה-קונדס של איזה ביריון שטילפן — כך נאמר לי — מכפירה-מכביה, שם התכנסה המועצה הליברלית, לאולפן ערב חדש. אני מתפלא, האם לא בודקים מידע כזה, בטרם מפרסמים אותו?

התלוננתי על כך לפני מנהל הטלוויזיה החינוכית, והוא, כמובן, התנצל על כך. אין לי מושג מי החליט לחמור לצון שכוה.

מיפלגות

● שימך עלה לכותרות השבוע גם בזכות הפסק המיסתורי שכתבת לעזר וייצמן, נגד יצחק מודעי.

איזה פתק! הרי את בעצמך פירסמת בהעולם הזה, לפני שבועות, את הכחשתי לסיפור הזה. דרשתי לראות את הפתק. לא היה להם פתק, אז מודעי טען שיש לו קסטה. הוא הסתובב עם איזו קסטה מיסתורית כל הערב, עד שדרשתי ממנו לשמוע את הקסטה. מה היה, לפי דעתך, בתוכה? מהדורות-החדשות של יום קודם לכן...

● לאור מאורעות שבאלה, לא עלה בך אסילו הירחור להתפטר מתפקידך? לא השמעת הירחור בזה באוזני אחד מעמיתייך?

לא, מה פיתאום! אני רוצה שתרגישו זאת: לא שקלתי אף לשניה אחת להתפטר מתפקידו! (דפנה ברק)

עוזר מודן:

„נוציא ספר בישול סיני לנשים ערביות!“

סיפריהבישול הם כבר מזה שנים אחדות להיט גדול בשוק הספרים הישראלי. האשה הישראלית יכולה לבחור לעצמה (ואכן, כך היא עושה) מתוך מבחר ענק של סיפורי בישול הנמצאים בשוק, ושאליהם מתוספים שניים-שלושה חדשים כמעט מדי חודש. כל זה נכון לגבי האשה הישראלית הקוראת עברית, אבל במדינת-ישראל חיות גם נשים הקוראות ערבית בלבד, ולכן אין המיבחר הזה. אלפי המתכונים העומדים לרשותה של האשה הישראלית מכוכבי-איר למשל, אינם עומדים לרשות שכנתה מקלקיליה, שאינה קוראת עברית.

לפני 10 ימים יצא לאור ספר-בישול ישראלי, במיוחד עבור הנשים הערביות. ספר מהודר, מלא בצילומי-צבע יפים, מאת חנה שאולוב, בהוצאת מודן. שאלתי את עוזר מודן למה הוציאו לשוק ספר כזה, ובעצם למה רק עכשיו. כמו שאי אפשר להתעלם מהערכים בשום מובן, כך אי אפשר להתעלם מהם גם כצרכני-ספרים, ובניהם סיפרי-בישול. אני משחק ברעיון כבר זמן-מה, ועכשיו זה יצא אל הפועל.

● מהצילומים שבספר הבנתי שהספר עוסק בהכנת דברי-מאפה ועוגות מיזרחיות, שחלק מהן בורדאי יודעות לעשות בלי הספר. למה לא לתת להן מתכונים שהן לא מכירות?

רצינו שהספר הראשון יהיה קצת מרובע. רצינו שהמתכונים לא יהיו זרים לטעמן. יותר מאוחר נוציא לאור בערבית כל ספר בישול שיוצא בעברית, ספר-בישול סיני והודי וכל אחד אחר.

● עשיתם איזה מחקר שיתן לכם מושג אם הנשים הערביות בכלל קונות סיפרי-בישול?

לא. לא עשינו שום מחקר. הרפסנו את הספר, ובעוד חודש-חודשיים נהיה הרבה יותר חכמים.

● חלק גדול מהנשים הערביות גרות בכפרים. איך תפיצו את הספר?

ספרים

בעיקר עליידי סוכנים שימכרו אותו ממש מבית לבית. זו גם הסיבה שיקח לי לפחות חודש כדי לדעת אם הספר התקבל בשוק הערבי או לא.

● כמה ספרים צריך למכור כדי שתדע שהנסיון הצליח, ותמשיך בהוצאה לאור של ספרים בערבית?

אם אמכור שתיים-שלוש מהדורות — כל מהדורה של 3000 ספר — זה ישמח אותי, ואמשיך במלאכה.

● וביתניים מדובר רק על סיפרי-בישול?

לאו דווקא. זה הנסיון הראשון. יותר מאוחר נוציא לאור ספרים נוספים, המעניינים את הנשים הישראליות דוברות-העברית. ספרים על עבודות-יד, התעמלות, וכו' (דניאלה שמי)

גדעון רייכר:

הצעת שברברה וולטרס תראיין ב.ערב חדש!“

רק לפני שלושה שבועות היא הגישה ביחד עם דן מרגלית את מוסף המוספים בטלוויזיה החינוכית, והנה כבר נודע כי אילנה דיין מגלי צה"ל מצטרפת לצוות הקבוע של מגישי התוכנית ערב חדש. שאלתי את גדעון רייכר, אחד משלושת מגישי-התוכנית, מדוע מצרפים אליהם את אילנה. האם הם התעניינו?

לא העייפות גרמה לכניסת מגיש נוסף, אלא המחלות שלנו והתופשות. בכל פעם אחד מאיתנו היה חולה, או שיצא לחופשה. התחילה התרוצצות לחפש מחליף, זה די קשה.

● איך חלוקת ההגשה ביניכם?

דן מרגלית מגיש שלוש פעמים בשבוע, בדרך כלל, ורפי רשף ואני פעמיים בסבב. אני הצעתי לצרף אלינו עוד מגיש, שיהיה כמו בכרוסל "שחקן-ספסל", כלומר כשאחד מאיתנו לא יוכל להגיש, הוא יגיש באופן קבוע כמחליף. אני כל הזמן ריברתי עלי-כך שצריך לצרף אלינו אשה. היתה לי אפילו אייגנוחות מסוימת מכך שאין בינינו אף אשה אחת. בכל העולם יש נשים בשורה הראשונה של המראיינים, ורק אצלנו מה שאתה פותח, אתה רואה פרצופים של גברים.

● האם היו לכם הצעות לנשים מסוימות?

אני הצעתי קודם-לכן את ברברה וולטרס, כי חשבתי שמלבד ראינות טובים היא תוכל להכניס לטלוויזיה הישראלית גם תלושי-משכורת בנוסח אמריקה. אבל את ההצעה הזאת, כמוכן, אף אחד לא לקח ברצינות. אחת ההצעות שלי היתה יעל דיין, אבל הבחירה היתה של יוסי רונן, עורך ומפיק ערב חדש.

● בלומר, אתם לא הייתם שותפים לבחירה?

לא היינו שותפים. יוסו רונן בחר באילנה דיין.

● ואתם מרוצים מהבחירה?

ברדיו היא נשמעת מבטיחה מאוד. אבל הדרך מהמיקרופון העיוור למסך היא ררך קשה, ואני מאחל לה הצלחה.

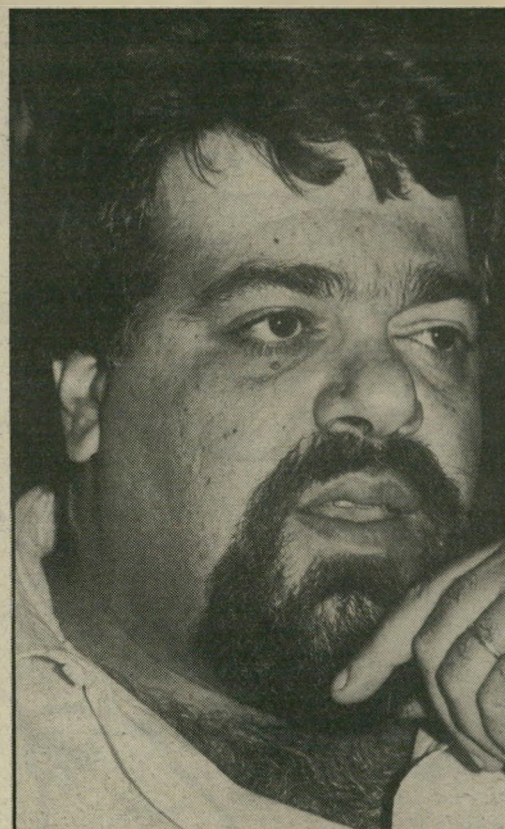
טלוויזיה

● אולי אחרי שאילנה תיכנס, תתחילו לחפש עוד מחליפים ותמשיכו לאט-לאט?

כרגע אין לנו תוכניות-פרישה. לאן אעבור? בעם אחר, שיש לו טלוויזיה אחת עם ערוץ אחד, אין לאן לעבור. כרגע שיהיה ערוץ נוסף, אולי נרצה לפנות את המקום לפנים חדשות.

● אני מבינה שאילנה התקבלה כשחקנית-ספסל, ובכל זאת, אין לה איזה טיפ-טיפסה של פחד שהיא תגנוב לאחר מכם את המקום?

אנחנו יומנו את בואה, כדי שתחליף את שלושתנו בשעת הצורך. בקשר לפחד, אני באמת מאמין שבמיקצוע הזה, כשנעלם הפחד נעלם איתו גם הכישרון, ואני מכרז בכל לב על כל הפחד. אם יבוא. (דניאלה שמי)

רפי גינת:

„כיום כבר יודעים הכל על האנס מהדרום!“

במהלך הפירסומים על החשוד במעשי-האונס בדרום, שנעצר בעיקבות המידע שזרם למישרה מאז מישדר הטלוויזיה בשידור חוקר, פורסם גם על מעצרים סביב פרשת הרצח המיסתורי של חיים פאלח ממגידל-העמק. גם מיקרה-הרצח זה טופל בשידור חוקר.

שאלתי את מפיק ומגיש המישדר, רפי גינת, על הרגשתו.

אין שום הרגשה! אני מעורב. מהמישרה מערכנים אותי כשאני שואל, אבל לא לפרטי-פרטים. אסור לנו לשכוח, שכרגע עצורים רק חשודים במעשים. לכן אני שומר על קור-רוח. ידוע לי, עם זאת, שחלה התקדמות בכל המיקרים שבהם טיפלנו.

● בזמנו גינתו על מיספר הטלפונים ויחסי-הציבור שמסביב המישדר. התוצאות בשטח אולי לא הצדיקו את כל הרעש.

צריך לזכור שהתוכנית הזאת משרדת את התעלומות ה-

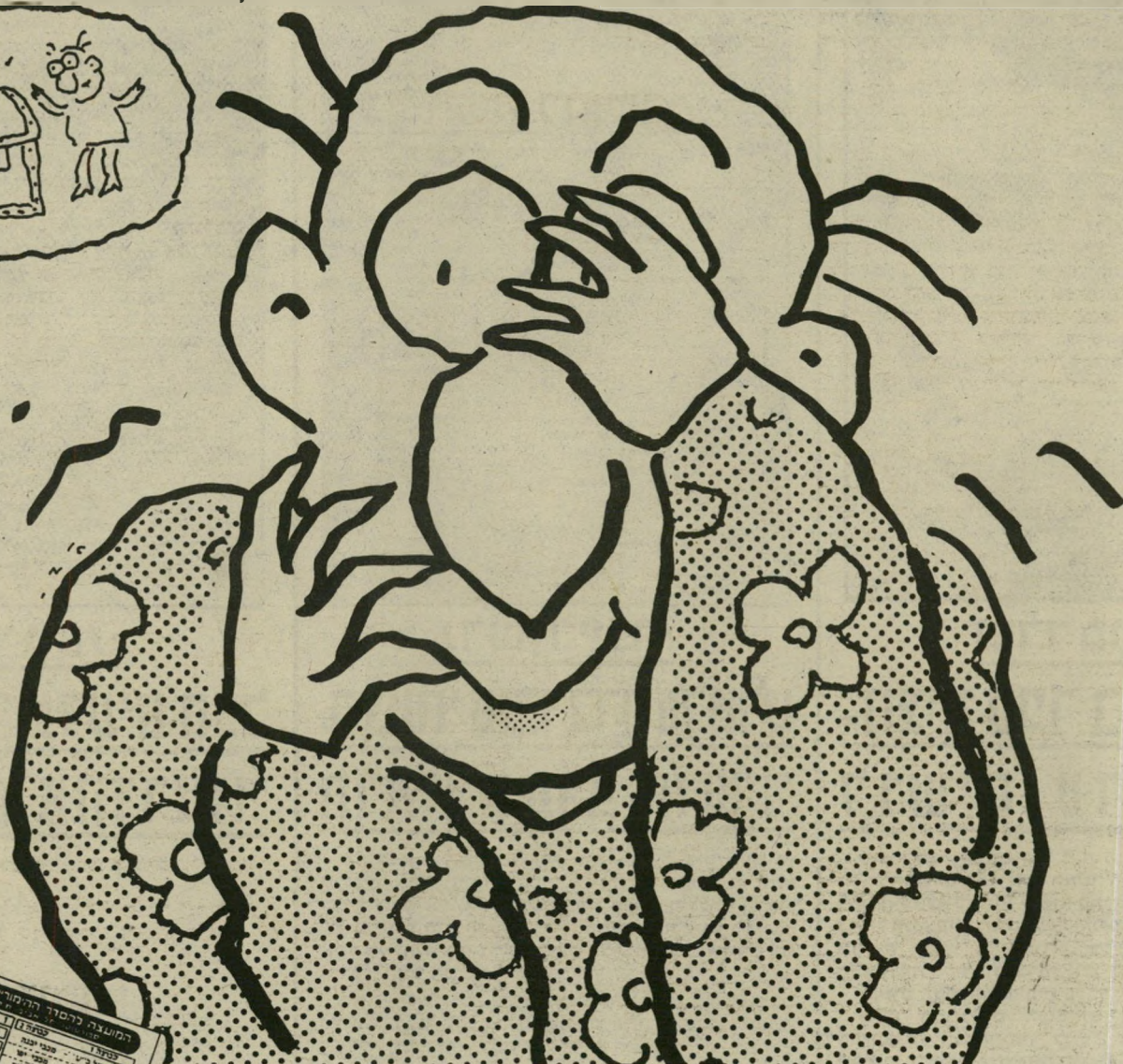
פשעים

מורכבות ביותר שהמישרה טרם פתרה. ידוע לי שמישרים כאלה באירופה עוסקים בתעלומות קלות יותר, כגון גניבות או התחזויות. בכל המקרים עד היום הגיע חומר טוב. פשוט לקח זמן לבדוק אותו. אין לי ספק, למשל, שהאנס מהדרום ייתפס כיום יודעים עליו הכל, חוץ משמו. דרושה רק סבלנות.

● מבחינתך, הצלחת התוכנית נמדדת על פי הישגי המישרה בעיקבותיה?

מבחינתי, התוכנית נמדדת כתוכנית-טלוויזיה, אם השאו הזה הוא טוב. מובן שמבחינת המישרה נמדדת התוכנית על פי המידע החדש שהיא מצליחה להורים. אני רוצה לומר שאני מופתע, עד כמה המידע שמגיע יומיום הוא חדש וחיוני. אני צופה עוד גילויים ומעצרים רבים, הקשורים לנושאים שבהם אנחנו טיפלנו. (דפנה ברק)

ואולי תמצא מזוודה עם מליון דולאר...

פוגל

1.87 22/87

מספר	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
10														
11														
12														
13														
14														

המסמך בהסדר המסמכים נסמך

מספר	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
10														
11														
12														
13														
14														

המסמך בהסדר המסמכים נסמך

אנא, כבוד הנשיא

לכך במיוחד. הם התנבאו ליחידות מיוחדות, וצבא ארצות-הברית השקיע מאמצים גדולים כדי להפכם לחיות-אדם. הם הרגו בסיטונות נשים וילדים, ואף השמידו כפרים שלמים על יושביהם, כדי לייחס פשעים אלה לקומוניסטים. עד כמה שידוע לי, גם חיילי הס"ס הנאצי לא אומנו במיוחד לבצע זוועות.

מרע לא הצליחו להשתלב לאחר-מכן בחברה הוועות שביצעו עלו לאין שיעור על כל הוועות שבוצעו (עלידי שני הצדדים) במילחמותינו. איש מאיתנו לא הודרך ואומן במיוחד לבצע מעשים כאלה. שום מילחמה שלנו לא הגיעה באורח ובאכזריותה למלחמת וייטנאם.

כפי שמסביר הסרט עצמו, יש עוד הבדל. אחרי מלחמת העולם השנייה התקבלו הלוחמים החוזרים עליידי הציבור האמריקאי כגיבורים אהובים. כך גם התקבלנו אנחנו בתום מלחמתנו. ואילו לוחמי וייטנאם התקבלו עליידי מיטב הציבור האמריקאי כדממה או בשינאה. "איך זה היה להרוג תינוקות?" אמרה אחת ההכרזות, שקיבלה את פניהם.

אך יתכן כי הסיבה להתנהגותם של אנשים אלה היתה פשוטה יותר. אם הצטרפו לחילות כאלה, שרמו לאינזא-גרופן הנאציות, יש להניח שהיו מלכתחילה פסיכופאטים. האימונים שעברו והמעשים שעשו אך הגבירו את הפסיכופאטיה שלהם. כשחזרו הביתה היו מופרעים מסוכנים. טוב שהם מתחבאים ביערות.

כולם ימותו

הטלוויזיה מחללת את השבת מדי שבוע. אחרי כניסת השבת היא משרתת הרבה דברים: שירים, רב-היכוחה של שמואל אבידור הכהן, מבט של שבת, סיבה למסיבה. סרט גנגסטרים, חדרות מסכמות. לקראת הסוף היא משרתת גם פסוקים מהתנ"ך. בליל-שבת האחרון שידרה הטלוויזיה את הפסוקים הראשונים של פרק ל"ה בספר שמות, לאמור: "אלה הדברים אשר ציווה ה' לעשות אותם. ששת ימים תעשה מאלכה, וביום השביעי יהיה לך קודש שבת שבתך לה'. כל העושה בו מלאכה — יומת." אחת מן השתיים: או שעובדי הטלוויזיה — עורכים, טכנאים וכל השאר — סבורים כי אין אלה אלא דיברייקשקושו, ואז מרוע הם משרדים אותם לציבור החילוני הצופה בטלוויזיה בליל-שבת, או שהם סבורים כי אלה הם דברי אלוהים חיים — ואז הם מתחייבים בנפשו.

אולי זה פאראדוס. אולי צביעות. ואולי סתם טיפוס. כמו כל רבן שעושים חילוניים כאשר הם מתחנפים לחרדים.

עלילת הדם

בראבלין הוחלט השבוע שלא להציג מחזה בשם פרדישן ("אברון") שהורד קודם לכן גם מן הבימה הברבית, בגלל ההתנגדות החריפה של המוסדות היהודיים. המחזה של ג'ים אלן מבוסס על סיפור של בן הכט המנחה, פרדי ("צביעות"). בעברית הוא מופיע בשם כחש). הכט, עיתון נאי אמריקאית-הודי, הוקסם בשעתו עללידי שמואל תמיר, והספר כולו הוא שירה לל תמיר. ואף מוקדש לו רישמית. התחוה המרכזית של הספר היא שהמנהיגים הציוניים שיתפו פעולה עם הנאצים והבריטים בהשמדת היהודים. הכט, שלא היה לו מושג, קיבל תורה זו מתמיר, שהשמיע אותה במישפט-קסטנר המפורסם. כחסידי-שוטה (תורת-משמע) הפריז הכט עד בלי גבול, והפך את הדברים שאמר תמיר במישפט לכתב-אישום מחריד, שחודרסן.

כימים ההם שיתפתי פעולה עם תמיר על בסיס יומיומי, והזהרתי אותו מפני סילוף נורא זה של ההיסטוריה. אך תמיר המשיך בשלו. וכך נולדה עלילת-דם שהתגלגלה ממישפט-קסטנר אל התעמולה הסובייטית, ומשם לתודעה הערבית. היו לי על כך כמה ויכוחים חריפים עם המחזר עבאס ("אברמאון"). אחד מחברי החמישיה המובילה של פת"ח, שלמד במוסקווה והמאמין בלב שלם בסילוף זה.

מובן שיהודי בריטניה קמו נגד מחזה, המפיץ תורה זו. אך כאן התעוררה שאלה אחרת: האם מותר לגנוז מחזה, מפני שהוא פוגע ברגשותיו של חלק מן הציבור? האין זו צנזורה מסוכנת, העלולה להוביל לדיכוי כל ריעה בלתי-פופולארית ומחשבה חריגה? בכריטינה אין צנזורה על המחזות. (החוק הבריטי המופעל עדיין בישראל בוסל וזהמכבר במולדתו). אך הוויכוח החרדי הפחיד את בעליהה-איטרוניים, ואין סיכוי רב שהמחזה יוצג. אולם האגדה ממשיכה להתגלגל, ועוד נשמע עליה רבות.

עופרה ועכו"ם

נפילתה של עופרה חוה מן השמיים אומרת דרשני. אחרת כל תאוריה. ענכרת חקירה. אולם נרמה כי יש להרחיב מעתה את החקירות מסוג זה במדינה. תחת להסתפק בכדיקות טכניות טפלות (בשריות המטוס, פעולת הטייס, וכו') מן הראוי לבדוק את הדברים העיקריים. יש להניח לעובדי לשורות ומזוות (עכו"ם), לקבוצה לעשות את שלהם. האם המזוות בכיתה של עופרה כסדר? שמא הלכה באחרונה להלוויה בחברת גברים? מתי טבלה לאחרונה במיקווה?

חוה

אותו בשמו ובתוארו, ולגזור עליו עונש ראוי. אם הוא אחראי לאיסורים ולמנהל בלתי-חוקי, גם אז יש לוהותו בשמן ולהטיל עליו את האחריות. איננו זקוקים למבקר החושף את שינוי רק כשהוא מחייך. מבקרה-מדינה אינו צריך להיות פירסומת חיה למישחת-שיניים. דרושות לו שיניים כדי לנשוך.

אין לי חשק לחשוקקי

כל העיתונים בארץ כותבים על אחד חשוגי. העולם הזה כותב על עדנאן חשוקקי. כל העיתונים טועים.

איך אני יודע? פשוט מאוד: חתנו אמר לי. אינני מקיים יחסים חברתיים עם סוחר-ינשק. בניגוד לשימרון פרט, לא נפגשתי עם חשוקקי פה ושם, בארץ ובחו"ל. בניגוד

לעמירם ניר, לא הייתי עימו בקאזינו של הימורים. מאז שנפוצ שמו לדראון בעולם לפני 15 שנים, כאשר התגלה כפרשת לוקהיד כריאמן של שוחר, שהכניס לכיסו עשרות מיליונים, אינני משתוקק להתרועע עם חשוקקי.

אבל לפני 10 שנים, כאשר ביקרתי לראשונה במצריים, ערך לי ידיד מצרי היכרות עם צעיר סימפאטי, ואמר לי שזה חתנו של חשוקקי. באתה ההודמנות גם בקשתני מן הידיד לרשום לי את השם באותיות ערביות, ומאז אני משתדל לאיתו אותו נכונה. הצעיר היה לבנוני, בן העדה הסוניית. הוא הצטרף לשורות הריפולומטי הלבנוני והגיע לדרגת מזכיר שני, ואז גילה מה שמגלה כל לבנוני: הג'וב שלו מוגבל עללידי השתייכותו הערתית. שום מוסלמי, שיעי או סוני, אינו יכול לתפוס את מקומו של נוצרי מארזני כשגורר.

היתה לצעיר המוכשר כריזה: לחזור ללבנון ולהילחם על שינוי המישטר, כדי שיהיה לכל הלבנונים שיוויון בלי הבדל דת ועדה, או לפרוש לעסקים פרטיים. הצעיר הכיר צעירה סעודית — בתו או אחייניתו של עדנאן חשוקקי, איני זוכר בדיוק — והפך במהרה לאיש-עסקים מצליח בכל רחבי המרחב.

הוא הזמין אותי לביתו. זה היה ארמון ישן במאליקה, שכונת היוקרה הוותיקה באי שבלב קאהיר. היו שם משרתים לרוב, וחפצי-ממנות יקרי-ערך, רהיטים ושטיחים יקרים ושאר האי-בזרים המעידים על עושר רב. היה גם ויסקי טוב.

כל זה בא כדי להסביר מדוע אנתנו כותבים על "חשוקקי", מוזר שגם כמה עיתונים בלבנון כותבים (בערבית) על "חשוגי". הם לוקחים את הכתיב הלועזי המקובל באירופה, ומתרגמים בחזרה לערבית את השם הערבי (או התורכי, בעצם. מוצא המישפחה מתורכית. פירוש השם בתורכית: עושי-כפחות).

אנשי היערות

כימי מילחמת-העצמאות הייתי עדי-ראייה לכמה מעשי-זוועה. ראיתי כיצד בחורים טובים, ממיטב הנוער, הורגים זקנים וזקנות ביירה, ממרחק של שניים-שלושה מטרים. ראיתי ברים שונים. על כמה מהם ריווחתי בסיפרי הצד השני של המטבע, שהוחרם בשל כך.

לעיתים קרובות במהלך המלחמה שאלתי את עצמי: מה יעשו הבחורים. העושים מעשים אלה. לכשתיגמר המלחמה? אחרי שעשו מה שעשו, הרי לעולם לא יוכלו לחזור לחיים נורמאליים! והנה נגמרה המלחמה והבחורים חזרו, הם הפכו אזרחים הגונים, שומרי-חוק, בעלים נאמנים, אבות אוהבים. מדי פעם פגשתי באחד מהם, וראיתי שהוא איש נורמאלי, סימפאטי, כחור כארו.

משום-כך צפיתי השבוע בטלוויזיה בדריכות מיוחדת כסרט-התעודה הבריטי המצויין, גיבורים רדופים. הוא תיאר לוחמים אמריקאיים שחזרו מווייטנאם, אחרי שביצעו שם מעשי-זוועה, ושלא הצליחו להשתלב בחזרה בחברה הנורמאלית. הם ברחו אל היערות של צפון-מערב ארצות-הברית, וחיים שם כמבדורים, כשהם שונאים את עצמם, את בנייה-אדם ואת העולם כולו.

הצוות הבריטי הצליח לראיין ארבעה מהם. בפייהם היו סיפורים מסמרי-שיער. הם לא ביצעו רק פשעים נוראים, אלא הוכשרו

אני מצרף את קולי לבקשה להמתיק את דינו של יוסף טחן. אני מקווה שדבריי אלה לא יתורגמו עללידי השגרירות המצרית בתליאביב ויגיעו אל שולחנו של חוסני מובארכ, נשיא הרפובליקה הערבית מצריים.

איני מקל כחומרת הפשע שבו הורשע טחן. הברחת סמים קטלניים היא מעשה נתע, ולא חשוב כמובן אם הסמים נועדו לצרכנים מצריים או ישראלים.

כל עונש יאה לפשע זה. כל עונש — מלבד עונש-המוות. אני מתנגד לעונש-המוות. אני רואה בו רצח חוקי, שריד מתקופות ברבריות. הוא מוריד את המדינה — התגלמות הציבור הרבתי — אל דרגתם של הפושעים עצמם.

לכן אני מתנגד לעונש-המוות בכל מקום ובכל מיקרה. אני מתנגד להטלת עונש-מוות בישראל על רוצחים, מברייחי סמים ואנסים, וגם על "מחבלים".

אני יודע שאין לי כל זכות לכפות את דעתי על מדינה אחרת, שיש לה תפיסות שונות. מצריים רוגלת עדיין בעונש-מוות, והיא תולה פושעים מקומיים. מהבחינה המצרית, אין הבדל בין פושע מצרי לבין פושע זר.

אולם יש הבדל. יתכן כי הוצאת-הורג של פושע מצרי תואמת את הרצון הקולקטיבי של העם המצרי. אבל הוצאת-הורג של פושע ישראלי אינה תואמת את התפיסה הקולקטיבית של הציבור הישראלי.

אני מבקש את כבוד הנשיא להתחשב בכך. אנחנו נמצאים בשלב עדין של היחסים בין שני העמים. השלום הוא צמח רך, הזקוק להרכה טיפול, להרכה אהבה, להרכה הכנה הדרית.

העונש הישראלי, ויהא גם פושע מובהק, בעונש שאינו מקובל בישראל, ושהציבור הישראלי יתקומם נגדו — תהיה טעות. אילו נתפס בישראל פושע מצרי, שניסה להבריח אלינו טונה של הרוזן — הוא לא היה נדון כאן למוות. מבחינה זו דרושה הדרית.

אני יודע כי דרוש אומץ-לב כדי להמתיק את דינו של ישראלי דווקא. ההחלטה תותקף עללידי רבים במצריים, ובוודאי עללידי ידידי, אנשי השמאל המצרי. אולם הם טועים. וההחלטה האמיצה היא גם ההחלטה הנכונה.

לך לא חסר אומץ-לב, ארוני הנשיא. כבר הוכחת זאת לאי פעם. אני מקווה שתשתמש בו גם במיקרה זה, ותבוא עליך הברכה.

איסדרים ביריחו

פעם, כשהשתתפתי בכנסת בוויכוח על הרוח השנתי של מבקרה-מדינה, השתעשעתי בתרגיל סיגנוני קטן.

לקראת ידי את התנ"ך וקראתי כמה פסוקים מספרי-הושע: "וימעלו בני-ישראל מעל בחרם. ויחך עכן ברכרמי בן-זבדי בן זרח למטה-יהודה מן החרם, ויחך אף ה' בבני-ישראל... ויאמר ה' אל יהושע: ...חטא ישראל וגם עברו את בריתי אשר ציוויתי אותם, וגם לקחו מן החרם, וגם גנבו, וגם כחשו, וגם שמו בכליהם... וילכו (יהושע) את מישפחת הורחי, ויקרב את מישפחת הורחי לגברים, ויילכד זבדי. ויקרב את ביתו לגברים ויילכד עכן... ויען עכן את יהושע ויאמר: אומנם אנכי חטאתי לה' אלוהי ישראל, וכזאת וכזאת עשיתי. ואראה בשלל אדרת-שינער אחת טובה 200 שקלים כסף ולשוין-זהב אחד, 50 שקלים מישקלו, ואחמדם ואקחם".

...ויאמר יהושע: כאשר עכרתנו יעכרך ה' ביום הזה, וירגמו אותך כל ישראל אבן, וישרפו אותך באש ויסקלו אותם באבנים. ויקימו עלי גל-אבנים גדול עד היום הזה".

איך היתה פרשה זו נראית ברוח של מבקרה-מדינה? הביקורת העלתה כי בטיפול בשלל-המלחמה ביריחו אירעו איסדרים מסויימים. הסתבר כי אחד הקידים לא רשם את מלוא השלל כראוי, ויש חשש כי נטל עימו חפצים מסויימים. הביקורת היפתה את תשומת-ליבו של מנהל-המחלקה למצב בלתי-חוקי וקיבלה הבטחה לתקון הנהלים בעתיד. הפקיד הנדון ננף, "הצעים החסרים נעלמו".

הבעיה היא שמבקרה-מדינה הוא איש נחמד. הוא וקודמו וקודמיו-קודמו — כולם אנשים נחמדים. ויגפריד מוס. יצחק נבנצאל. יצחק טוניק. ועכשיו יעקב מלץ. נחמדים כולם. ואילו המבקר התנ"כי לא היה איש נחמד כלל וכלל. לא היו אצלו "אמסדרים" ומינהל בלתי-חוקי. הוא קרא לגנב גנב, וכאשר תפס אותו — קרא לו בשמו ובשם אביו ובשם סבו. הרוח היה בצורת גל-אבנים, שנשאר לדורות.

איני מציע לחזור ללימים ההם, ולהנהיג עונש סקילה למי שאחראי לאיסדרים מינהליים. אבל אני מציע לנטוש גם את מינהגם של האנשים הנחמדים הקרויים מבקרים.

מזה קרוב ל-40 שנים חושף הרוח השנתי של המבקר איי-סדרים ולקויים. בשפה עדינה תוך אייזוהי האחראים. ומשנה לשנה הממיר המצב. עד שהצתנה עולה עתה ללב השמיים. המבקר החדש דיבר על הצורך בשינויים. אבל זה תלוי בו, ובו בלבד. שיפסיק להיות נחמד, ויעשה מה שעשה כאשר היה שופט: חקר פרשה, הרשיע את האשמים, גזר להם עונש.

כל אדם המחזיק במישרה ציבורית. קל וחומר כשהוא חולש על כספי הציבור, חייב לשאת באחריות. אם סרח אדם, יש לוהות

טחן

החלילן המהלך בעזרת מקל ★ היכהפיות במקום המלחים בבארים האפלוליים של הנמל חייו גל גבר מפוצץ

דודו טופז זוכה בליטופיה של פנינה רוזנבלום. אחרי בכורת הופעתו. במסיבה שנערכה בפאב תל-אביבי. טופז, שהגיע למסיבה בנפו, שר לאורחיו את שירו של סינאטרה זוהי דרכי.

בלי חשבון – כך קורא **דודו טופז** לתוכניתו החדשה. שם שקל להגותו, בייחוד שחשבוך הבנק שלו תופח מהר פעה להופעה. ההופעה מיספר 11, הפי רמיירה, היתה בהיכל-התרבות בתל-אביב. שלושת אלפים איש, תגובות נלהבות. המפיק שלו, **רפי שחר**, טורח לעדכן כי כבר אחרי ההופעה השניה כוסתה כל ההשקעה – 30000 דולר – וכעת המופע משמח את דורו, אותו ואת מסיבה הבכורה, כי המסיבה שנערכה לאחר הבכורה, כי מיסבאה, היתה לא פחות צפויה, כמיטב מסורת חגיגות הפרמיירה. **פנינה רוזנבלום** טענה בלהט שדודו הוא האמן היחיד בארץ המסוגל לפוצץ לבדו את היכל התרבות. טופז

רונית מקובר. עיתונאית. היא הקמע של דודו טופז. וי נחשבת על-ידו כגורם להצלחותיו.

ריח הבושם וההימור

קארן דונסקי הימרה בקאזינו-לשעה שהוקם בקפה פילץ. בי מסיבה לכבוד סידרת הבשמים החדשה לנבר של רבלון. שולחן ההימורים (תכונה גברית) משך דווקא את הנשים.

יסי ברק הבדרן והחקיקן. המשתתף הנסתר במופע החדש של דודו טופז (קולו מושמע מעל גבי סרט-הקלטה, כרב המשיא את דודו יחד עם גבי עמרני (לידו בתצלום). השניים עיוותו את צורת דיבורם להיגוי אשכנזי כבד. נטל שבו עמד עמרני התימני בכבוד רב וגרר שאגות צחוק.

ורד שני יפהפיה בת 24. המצטלמת לעיתים לצילומי-פירסום. בחברת נגן הבאס צוף פילוסוף. שהצטרף כמלווה ללהקת טנגו. שמו של ההרכב המורחב: לה מיזרב (עלובי החיים).

שמוליק קראוס בילה את הפתיחה בדאון-טאון ליד הבר, עם ידידה בשם דליה. בתצלום משמאל: הצלמת מישל קרמרמן (26) ואייל גילעד, שחזר לאחרונה מניו-יורק.

במקום יש שלוש קומות, שבער הפתיחה לא הספיקו לאכלס את ההמון הרחוק. הוא מיועד להיות מישכן למוסיקת גל חדש. וההוכחה הראשונה לכך היתה הופעתו של **רמי סורטיס** על הבימה הקטנה במקום. לפני שנטש את הארץ בחזרה לבריסל, מקומו הקבוע בשנים האחרונות. הכל נראה במקום – ממש נוחות חוץ-לארץ. רפי דרגשיהעץ בסיגנון הקרן הקיימת, העמידים בפניו הוואנרלים המקומיים – מזכירים לנו שאנחנו לא בסוהו. בעלי המקום טוענים שהכניסה תהיה מגיל 21 ומעלה, ושהשומר ישגיח על כך נמרצות. אך ממקורות יודעי דבר נמסר שבימים האחרונים ביקרה במקום נערה בת 17. חלפה על פני השומרים ובילתה בפנים כהוגן. השם והכתובת שמורים במערכת.

עצמו התמוגג מהמחמאות והנשיקות שזכה לקבל מכל החתיכות, שעליהן הוא מספר בהופעתו. בכלל, עיסוקו המרכזי של המופע הוא טופז עצמו – הרווקות, הכסף, ודיון מעמיק בחשיבותו של האיבר הגברי, שעל פי טופז הוא הקובע את חיינו. החשיכה בהיכל הסתירה הרבה פנים סמוקות ומחייכות. זלמן **שרשי**, שישב בשורה השלישית כאמצע, לא הגיב.

דרגשיעץ בעיר התחתית

רמי נזרניים נגן החל החדש. בא לפתיחה מבריסל והופיע כמה ימים.

עיר תחתית – מושג שתמיד מעורר אסוציאציות לבארים עם מארחות צעקניות ומלחים זרים, שיכורים ופרועים. מאז שגווע נמל תל-אביב, אין בה מלחים כאלה ואין בה בארים כאלה. הוונות אומנם נשארו, אך המבקרים אצלו מעדיפים את האנונימיות השקטה. בין הבארים האפלוליים והישנים שבכיכר האופרה הישנה פתח לאחרונה **אורי שטרק** (26), שועל-פאבים תל-אביבי, עם **אריה טוריטו** לשעבר מהליקוויד, פאב בעל שם סביבתי: דאון טאון. כבר מהימים הראשונים להפעלתו משמש המקום מיפלט לגברברי תל-אביב וחתיכותיה, הנודדים אחרי שטרק עור מימיו כמנהל פאב רדינג. אורי החלילן מהמליץ. שטרק, אגב, נראה באחרונה יותר ויותר בסביבתה של **ענת עצמון**.

אילקה ואביבה חוזרים

אביבה אשתו של אילקה רווה ושותפתו בצמד אילקה ואביבה, שהיה חלק בלתי-נפרד מן הנוף של שנות ה-50, יושבה והסתכלה בבעלה בשעה שזה ניגן לבאי המסיבה, כשמקלו מושען על שולחן של בית-הקפה כסית.

הרבה זמן לא ראו את אילקה ואביבה בכסית. פעם היו אילקה ואביבה זוג אגדתי — גם כזוג נשוי וגם כצמד-זמרים. אילקה, בעל הקול הרוסי העמוק, המתהלך מאז ומעולם בעזרת מקל-הליכה, נודע בעיקר כחלילן המנגן על חלילים שונים ומשונים.

השבוע באו השניים לכסית כדי להשתתף בחגיגת יום-הולדתה של בת-המיסר, צביה ליטמן, אחותו של משה איש-כסית. המסיבה המאולתרת נערכה ליד כמה משולחנות הקפה. את החגיגה יזם המשורר יונה (יבי) בריהודה.

בדרך כלל שרים הסופר עמוס קינן, הצייר אורי ליסשיץ, יבי ואחרים ליד השולחנות האלה ביום השישי אחר-הצהריים, כאשר ההתלהבות ועוצמת-הקול גוברים על דיוק המנגינה. הפעם התערבנה השירה, ובעזרת אילקה ואביבה נשמעה שירה-כציבור יפה, שהפתיעה את העוברים-ושבים.

אילקה רווה שם לידו כוס-בירה גדולה, שלף את חלילו, העשוי מפרק יחיד וארוך-במיוחד של במבוק, שהביא לו בנו

מהוואי והחל לנגן. אילקה, שמלאו לו 70 שנה לפני שנה, ממשיך לאמן את קולו מדי יום, ומרבה לשיר ולחלל במוסיאון רמת-גן, בקיבוצים ובמועדון-זמר.

צביה ליטמן (שניה מימין) חגגה השבוע את יום-הולדתה. היא בתו של הצקל איש-כסית, שייסד את בית-הקפה ואחותו של משה איש-כסית, המנהל את המקום כיום. בתצלום: יצחק (פומפז) קרו, (מימין) עמוס קינן (משמאל). עמיקם גורביץ (מצביע) ניהל את הטקס.

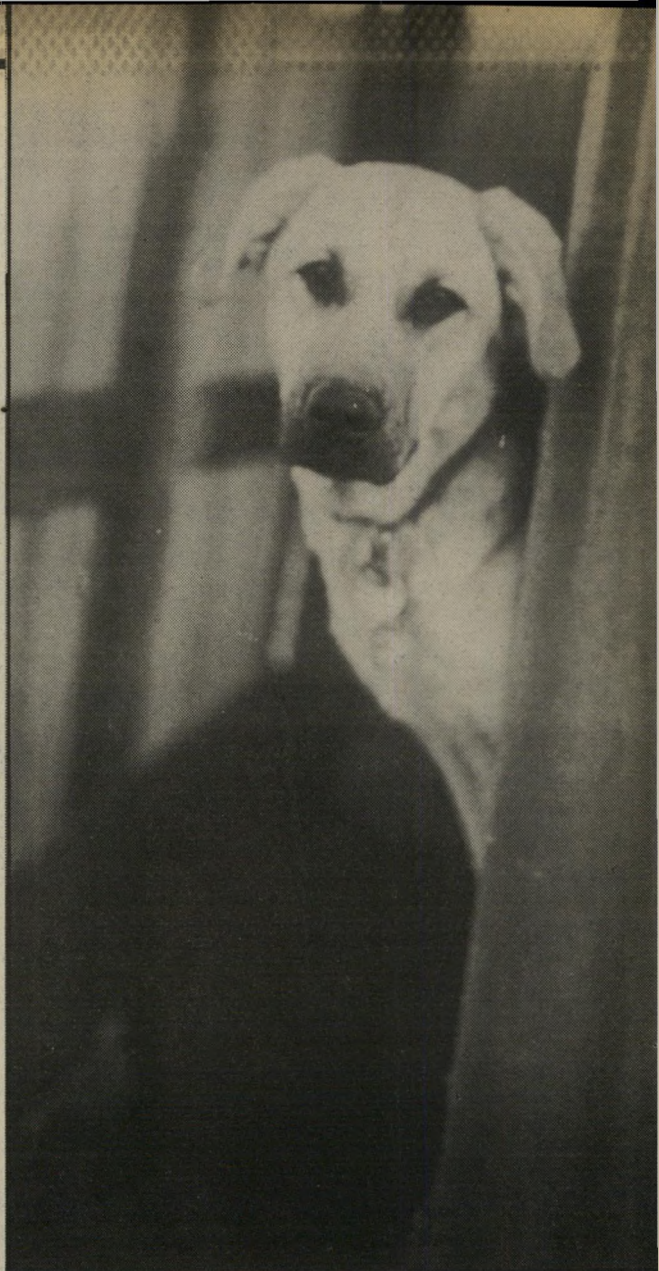
בחור נידח בשרון נוצר ג'יעדן לכלבים. אין כסף להשלים אותו, ועל הכלבים מאיימת סכנה חדשה

גם כלבים רוצים לחיות

ואורלי וחבריה חילצו אותה בקושי. בתחילה לקחה אותה לביתה, אך הכלב שבביתה לא הסתדר עם נדיה, והיא נאלצה למסור אותה לצער-בעלי חיים השרון. היא באה לבקר את הכלבה ולהתעניין אם נמצא לה בית. התפלאתי לראות כמה ילדים שבאו ללא הוריהם, כדי להתגבר להאכיל ולטפל בגורים קטנים. שהיו במקום נפרד. הילדים מגיעים לשם כמעט בכל יום, לאחר שעות-הלימודים, ועושים כמיטב יכולתם. כמה כלבים רצו לקראתי בשימחה, רובם חברותיים. הם תלו בי עיניים מלאות תיקווה, כאילו ביקשו שאקח

נאספו כספים רבים כמשך הזמן, ומטעם העיריה הובטח לאגודה מיגרש ברחוב הברזל, ברמת-החיל. מאז עברו שש שנים. במשך כל השנים הללו נרחו בקשותיהם של חברי האגודה עליידי האחרים כי עיריית תל-אביב בלך ושוב. לאנשי האגודה היה קשה להמשיך ולפעול באופן בלתי-מסודר. כל אחד מחברי האגודה החזיק את החיות האומללות בביתו, עד שנמצא בית מאמץ. לאחרונה התפרקה חבורת המת-נדים, והחלט להמשיך לפעול כאשר עיריית תל-אביב תאפשר לבנות על המיגרש המובטח. רציתי להציל את הגורים שמצאתי,

מצב זה גרם עוגמת-נפש לכמה וטרינרים, שמטרתם היתה להציל חיות — והם קמו ועזבו. סיפר לי אדם על מיקרה עצוב מאוד שקרה לו, אחרי שהביא כלבלב קטן וחמוד לצער-בעלי-חיים ביפו. זה היה אחרי ויכוח בינו לבין אשתו, שלא הסכימה לטפל בגור. כאשר חזר האיש לביתו בלי הכלב, מצא את ילדיו בוכים ומפצירים בו להתחזר להם את הכלבלב האהוב, הפעם בהסכמת האם. כשחזר האיש לצער-בעלי-חיים, אחר שעות אחרות, נאמר לו כי הכלב נמסר למישהו. הוא עמד שם והתחנן שיאמרו לו איפה הכלב, והוסיף שהוא מוכן לתרום סכום נכבד, כדי שלא

רציתי שאותם גורים יישארו בחיים. וידעתי שלא אוכל לגרל אותם בעצמי. טילפנתי לכמה רופאים וטרינרים. שאותם אני מכירה, וכולם יעצו לי פה אחד, להביא את הגורים לצער-בעלי-חיים השרון. שם, כך אמרו לי, עושים מאמצים רבים למצוא לכלבים בתים מאמצים. והכי חשוב — שם לא משמידים בעלי-חיים, והחולים אף זוכים בטיפול רפואי.

„רוצח הומאני“

ב ארץ יש כמה אגודות הנקראות בשם „צער-בעלי-חיים“, וכל אגודת פועלת בפני עצמה. כל האגודות האלה רשומות בפררציה של אגודות צער-בעלי-חיים. אך אין כל שיתוף-פעולה בין האחת לשניה, וכל אחת פועלת ברשות עצמה. כך נוצר מצב עגום ביותר, כאשר בכל יום מובאות חיות פצועות ועזובות, והמקום צר מלהכיל את כולן, ואז נאלצים מנהלי אותם מקומות להשמיד עשרות כלבים וחתולים בכל יום.

גם אין אפשרות להפריד בין כלבים חולים ובריאים, בגלל חוסר-המקום. ואז נדבקים הבריאים במחלות שונות. אנשים המגיעים לאמץ כלב, מעדיפים כלב בריא — ואז נאלצים להשמיד את החולים.

שיטת ההשמדה מגוונת ביותר: אחת השיטות המקובלות הינה שימוש באקדח-מסמרים, המכונה בשם המי קאברי יומן קילר („הרוצח ההומאני“). באותו אקדח פרימיטיבי תקוע מסמר ברזל גרול, אותו יורים למרכז ראש של הכלב.

יש גם שיטת-ההרדמה בגז רעיל, שיטה הגורמת לבעלי-החיים יסורים נוראים. שמעתי מרופאים וטרינרים שעבדו, או שעובדים במקומות אלה — לרוב בהתנדרבות — כי קשה להם לשאת את המראות האלה, אך מחוסר ברירה הם נאלצים להשתתף במיבצע ההשמדה הקבוע.

ל אגודת צער-בעלי-חיים השרון הגעתי אחרי חיפושים ארוכים ומייגעים. היה זה אחרי שמישהו השאיר ליד רלת ביתי קופסה ובה ארבעה גורי-כלבים, בני שלושה שבועות. חששתי להביאם לצער-בעלי-חיים ברחוב סלמה ביפו, כי ידוע לי מנסיונות קודמים, שלי ושל אחרים, שהמדיניות שם הינה צימצום מיספר החיות. במילים אחרות: השמדה. וזאת בגלל הצפיפות האיומה הקיימת ב-מקום.

מורה בר והכלבה נדיה מתוך בור עמוק

מתנדבי צער-בעלי-חיים במוסד „השרון“ הכסף לא הספיק להשלמת הג

אותם משם. היו שם כלבים קטנים וגדולים, גיועיים ואחרים, שהגיעו למקום בנסיבות שונות ומשונות. זאת סיפרו לי מאוחר יותר מנהלות המקום. אדית רוזן ויווה אליעזר. שתיהן יזמו את הקמת המקום, ונמצאות בו רוב שעות היום.

תרומת

הורים שכולים

אדית רוזן, אשה חביבה, עובדת מזה שנים ככורכת-ספרים. היא מתגוררת בכפר-סבא בריה קטנה, שם היא מטפלת בשבע כלבות, שאותן אימצה. יווה אליעזר הגיעה לפני 12 שנים מארצות-הברית. גם שם היתה פעילה באגודת צער-בעלי-חיים. בהתחלה התגוררה ברמת-גן, ולפעמים, כשי מצאה ברחוב כלב פצוע, לא ידעה לאן להביא אותו. היא הורעזה כשהגיעה

ושאבתי עידור כיריעה כי קיים מקום שבו אין משמידים כלבים, והמשמש בית ארעי לחיות העזובות. היה קשה למצוא את המקום. נסעתי לצומת-רעננה, ומשם המשכתי עד לאגמיה-החיצון של רעננה. עברתי בין שדות ופרסים, עד שלבסוף הגעתי לשני מיבנים לא גמורים. שלידם היה קבוע שלט: „צער בעלי-חיים השרון“. במקום מצאתי ילדים אחרים עם הוריהם, שבאו לאמץ כלב. היה שם גבר קשיש שסיפר לי על כלב שהיה חברו הטוב בחיים ונפטר לא מזמן. הוא איש עירי ומתגורר בבית גדול, ובא למצוא כלב שיארח לו לחברה. הוא חיפש כלב לא צעיר, שאורח-חיו יתאים לשלו.

אורלי בר מכפר-סבא, נערה נאה וצנועה, שסיימה השנה את לימודיה בסמינר-הקיבוצים, באה לבקר כלבה בשם נדיה. את נדיה מצאה בתוך בור עמוק בכפר-סבא. לשם הושלכה, לאגודה.

לגרום לילדיו אכזבה וצער. אך היה מאוחר מדי: אז נודע לו כי הכלב הושמד.

לפני שש שנים קמה אגודה חדשה בשם אס-אראס. רוב חבריה היו צעירים וצעירות חובבי-חיות, שנהגו לאסוף כלבים עזובים ולמצוא להם בתים. אותם צעירים גייסו לעזרתם את הר"ר זאב-שיינר, שהתגבר לטפל בחיות הפצועות שהם מצאו.

אגודת אס-אראס נרשמה כע"מ, ופתחה לעיריית תל-אביב בבקשה להקציב להם מקום שישמש מיקלט לחיות עזובות. באותם ימים אף אורגן ערב בידור בקולנוע דקל בו הופיעו בהתנדרבות אמנים רבים, חובבי-חיות. מלבדם גם שלמה (צ"צ) להט, ראש העירייה, הופיע באותו ערב על הבימה. כנאמו הודיע כי הוא מופיע הפעם כבעל-כלב, ולא כראש-עירייה, והבטיח כי יעשה כמיטב יכולתו לעזור לאגודה.

כל שעות היום והלילה באיזה גראו. בסופו של דבר באה רווקה זקנה ולקחה אותי. אשה מפוחדת ופדאנטית, שגרה בקומה התשיעית בבניין מאוד מפואר. על דלתה של האשה היו קבועים מנעולים ללא סוף וגם מנגנון-אזעקה.

הבית היה ממש סטריילי, והיו ריחות של בשמים חריפים, שהגעילו אותי. בכל פעם ששמעתי קול ליד הדלת נבחת, ואז היתה הזקנה נתקפת בהיסטריה. היא צעקה עליי והשפילה אותי, ואני הבנתי שאין לה כל יחס ורגש אליי, וכי לקחה אותי רק בגלל הפחדים שלה.

באחד הבקרים לקחה אותי איתה לסידורים בחברת-הביטוח. היא לא השאירה אותי לבד בבית אף פעם. פיתאום שמעתי אותה אומרת למנהל, שהיה כנראה מכר שלה, שהיא לא רוצה אותי ומתכוונת למסור אותי לצעיר-בעלי-חיים ביופ.

פקידה נחמדה ששמעה את דבריה התערבה בשיחה, ויעצה לה למצוא לי בית, ולא למסור אותי לשם — כי שם יש עורף כלבים והם עלולים לחסל אותי.

הרווקה הזקנה, שהיתה כנראה ממורמרת וחסרת-סבלנות, אמרה לפקידה שעשתה טעות כשלקחה אותי, ולא כליך איכפת לה מה יעלה בגורלי.

נזרקו

לרחוב

נטלי, זה שם הפקידה הנחמדה, קמה ולקחה אותי איתה לביתה. בדרך, במכונית שלה, הייתי עצובה

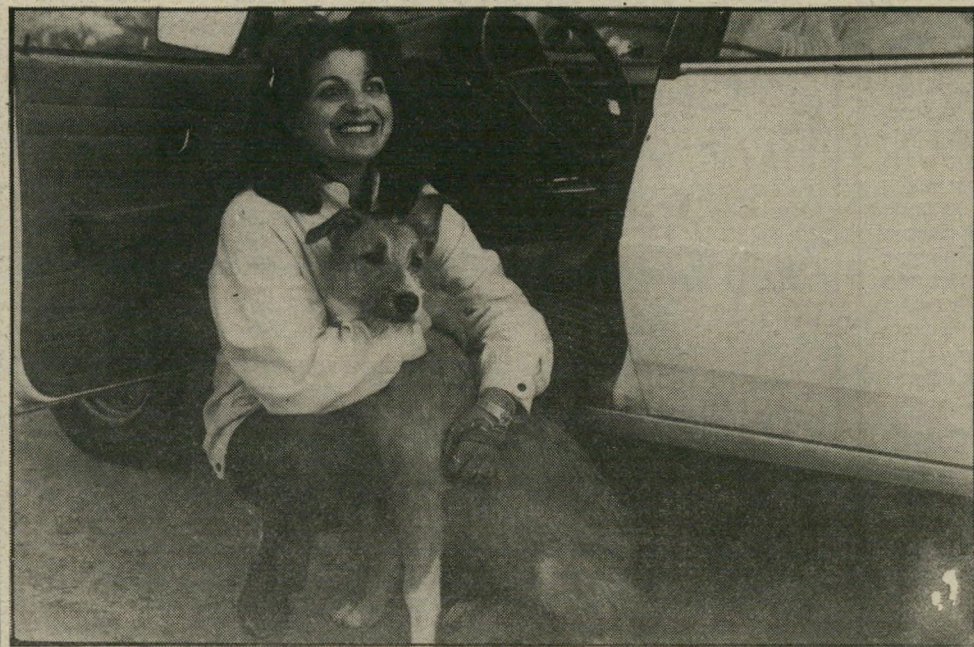
סיפורה של פוגי

מאוד, ואז הבנתי שפשוט אין לי מזל בחיים. אני נזרקת מבית לבית, לא מעריכים אותי נכון, האנשים האלה פשוט לא מבינים שאני נאמנה ורוצה לשמור עליהם.

אני בסך הכל מחפשת בית חם ואנשים שיאגנו לי, ואני אהיה מסורה להם. הרי זוהי התכונה העיקרית של כלב — נאמנות — לא כן?

נטלי הסבירה לי שאוכל להיות אצלה רק באופן זמני, עד שיימצא לי בית מתאים. כי היא נעדרת מן הבית שעות רבות ולא רוצה שאהיה בודדה.

אצל נטלי היתה לי כורסה משלי ואוכל נהדר, אבל זה לא הכל בחיים. שם הבנתי שאני כנראה לא בנויה (המשך בעמוד 30)

נטלי שמיטוב והכלבה פוגי

בגלל בעלים שדגלו בחופש מיני נולדתי כבת-ערובת של שלטי ושנאוצר.

את תשומת ליבי משכה כלבה צעירה בשם פוגי, שהובאה למקום עליידי בחורה נאה ואלגנטית, נטלי שמיטוב, העובדת כפקידה בחברת ביטוח. נטלי סיפרה כי הכלבה הגיעה אליה אחרי שעברה תלאות מרובות, וכי אינה מסוגלת להחזיק בה, מפני שהיא גרה בגפה ונעדרת מהבית שעות רבות. צר לה להשאיר את הכלבה לבדה.

היא שמעה על אגודת צעיר-בעלי-חיים השרון, ומקווה כי האגודה תמצא לפוגי בית מתאים. באותה הזדמנות, תרמה נטלי סכום כסף, והבטיחה לשוב ולתרום מדי פעם. נטלי ביקשה אותי לשמור קשר עם הכלבה, ולוורא מה עליה בגורלה.

פגשתי את הכלבה פוגי כעבור שבוע. היא נלקחה עליידי ארית רוזן לביתה, מפני שלקחה בריכאון. שם, בביתה של ארית, היא מתגוררת באופן זמני, בחברת שבע הכלבות האחרות המטופלות עליידי, והמחכות גם הן למישהו מאמצת.

באותה הזדמנות ביקשתי מפוגי לספר לי את קורותיה ומה עבר עליה במשך תקופת חייה הקצרים.

פוגי סיפרה: נולדתי לפני חצי שנה, אמי, כלבה גיועית מגזע שלטי (קולי קטן), שייכת לזוג מוסיקאים. הזוג הזה היה מאוד ליברלי ודגל בחופש מיני, לכן בתקופת היחוס של אמי לא טרחו לזוג אותה עם כלב מאותו גזע, ונתנו לה להסתובב בחוץ באוויר-נפשה.

אמי התאהבה בכלב מסוג שנאוצר, שהיה שייך לשכנים בחצר הסמוכה.

כתוצאה מיחסים אלה נולדנו אני ושיבעת אחיי.

קיבלנו טיפול נהדר והיתה לנו ילדות מאושרת. כשהגענו לגיל שישה שבועות, חילקו אותנו לאנשים. אני נמסרתי למישהו נחמדה ותרבותית ברמת-גן. הייתי שייכת לילד כן שש, שאהב אותי וטיפל בי במסירות רבה.

אחרי חודשים נסעו בני-המשפחה עם הילד, שהיה חולה, לטיפול בחו"ל. אותי לא יכלו לקחת איתם, והוחלט להשאיר אותי אצל קרובי-המשפחה למשך תקופת היעדרם, ולאחר מכן לי החזיר אותי אליהם.

ממש ברגע האחרון הודיעו הקרובים שאינם מוכנים לקחת אותי אליהם. בני המשפחה פירסמו תמונה שלי בעיתון וביקשו למצוא לי בית חם. בשבת לפני הצהריים הגיעה אשה נחמדה ומטופחת, ולקחה אותי לביתה ברמת-אביב.

בימים הראשונים הייתי שרויה בריכאון. מאוד התגעגעתי לילד שטיפל בי, למרות הפינוק שקיבלתי והטיולים הארוכים שטיילתי עם האשה. אחרי שבועיים התרגלתי לביתי החדש והייתי מרוצה מחיי.

אז השתנו חיי לפתע. השינוי קרה כאשר החבר של האשה חזר משרותו במילואים, והודיע לאשה שאני לא מוצאת חן בעיניו. הוא ניסה לשכנע אותה שהיא צריכה כלב גיועי עם תעודות. הייתי נוכחת בוויכוחים ארוכים ביניהם, וידעתי כי מדובר בי. האשה הסבירה שאני כלבה חביבה ונאמנה, וגם שומרת על הבית, ולמרות שאני עדיין גורה — אני נובחת כשמישהו מסתובב בחוץ.

כל זה לא עזר, כנראה, וכיום בהיר אחר הוא הודיע לה: "או הכלבה, או אני!" הבנתי שהוא חשוב לה יותר ממני, והיא החליטה לוותר עליי.

שוב פורסמה מודעה בעיתון. אנשים טילפנו, וחלק מהם אף הגיעו כדי לראות אותי. הרגשתי נורא כשכחנו אותי מכף רגל ועד ראש. הם גם שאלו הרבה שאלות לא לעניין.

בפעם הראשונה למקום שנקרא כאן "צעיר-בעלי-חיים" והחליטה כי כבוא היום תעשה משהו בנידון.

זיווה אליעזר וארית רוזן נפגשו לראשונה במירפאתו של הר"ר ישר-אל גלס ברעננה. בזמנו יום והקים גלס תחנת צעיר-בעלי-חיים במקום. הוא טיפל בחיות בהתנדבות, והקדיש שעות רבות מזמנו לעניין. בגלל חוסר זמן ומתנדבים, אי-אפשר היה לקיים את המקום, והוא נסגר.

ארית רוזן מספרת כי הרעיון עלה בראשה לפני שנים, מפני שככל מרכז הארץ, מחיפה ועד רמת-גן, אין ולוא מקום אחד שאליו אפשר להביא בעלי-חיים הזקוק לבית.

זיווה וארית מצאו כלבים עזובים והחזיקו אותם אצלן בבית. פעם בשבוע הן פירסמו מודעות בעיתונים, והצליחו לשקם את רוב הכלבים. הן נדרו, כי כבוא היום יקימו מקום נוח ומרווח, ויטפלו בכל חיה שתובא אליהן.

את המיכנה החלו לבנות כאשר נאספו די כספי תרומות מאנשים חור-בבחיית. עריית רעננה גם היא תמכה ברעיון.

הן נעזרות עליידי ילדים מתנועת הנוער הלומד והעובד, היוצאים למיכנציה-התרמה ובאים לעזור בטיפול בחיות.

לסלי ואשר גוטסמן, בני-זוג מדרום-אפריקה, תרמו למיכנציה עשרת אלפים דולר. בני-הזוג הנים שכולים, שבנם נפל במלחמת-הלבנון, הבן המי-נוח אהב בעלי-חיים, והתכוון ללמוד רפואה וטרינארית לאחר שיחרורו מצה"ל. ההורים תרמו את הכסף כי האמינו שזה היה רצונו של בנם.

ארית מאוכזבת שהכניה הופסקה באמצע. לא היה כסף לגמור את הגג, והכלבים סובלים מקור. היא מקווה כי יתקבלו תרומות, ואפשר יהיה לסיים את המיכנה בקרוב. את המזון לכלבים מספקים כמה קצבים בהתנדבות, והי-יתר נקנה עליידי האגודה.

בטיפול רפואי זוכות החיות מידי וטרינארים העובדים בהתנדבות, כמו הר"ר אורי לכל מכפר-סבא והר"ר ישר-אל גלס. שנתן את הסכמתו להביא למירפאתו כל כלב חולה או הנמצא בצער. עדיין אין רופא וטרינר קבוע למקום.

ארית רוזן וזיווה אליעזר מקוות כי אנשים רבים, חובבי-חיות, יידעו כי קיים מקום מיקלט לחיות עזובות, וכי ושיטו ידם לעזרה.

מנהלת רוזן שבע כלבות

האבירים של מיכאל שלי, ולעומתו סט של מישור מורדני במיגדל-מישרים מתכתי בנוי בצורת טיל על גדות אגם מישגאן, בשיקאגו נשוכת-הרחות. בסך הכל לא הרבה אך גם לא מעט, בהתחשב בזמנים הקשים ובתקציבים הדרושים. הקהל יכול לסמוך, מכל מקום, על הזריזות והמיומנות של המאסטרו. הניסיון מוכיח, שעמוס עוז אינו רוצה ואולי גם אינו מסוגל לעבוד במתכונת קאמרית גם במקום שבו הוא מתכוון, כביכול, לעשות זאת (וכן במיכאל שלי) וכל שהוא מחסיר בהיקף, בפנורמה, במיספר משתתפים, הוא ימלא בהרגשת הדרמטיות, בהחרפת הניגודים, בהגדלת הג'סטות של הזמרים, בהפקת עושר וציבוענות מן האופר, מן התימור. בכל מיקרה, הוא יגיש לנו גרנדר אופרה ולוא גם בטופס מוקטן.

שאליאפי בימי ירדתו הזוהרים

אכן, למרות הצימצומים והקיצוצים, קופסה שחורה הוא גרנדר-אופרה. הבה נתבונן בקאסט. את שני תפקידי הקצוות או המיסגרות יעד המאסטרו הפעם למירי הפאס. רמיות צדדיות כאורח יחסי, אך מעוצבות על-פי מיטב המסורת. האחר, זמר באס וקן, חורק במיקצת, מפיק ומשחק, כמו שאליאפי בימי ירדתו, שהיה להם זוהר משל עצמם. הוא משחק כאן תפקיד של בוירא רוס ערמומי ותאוותני מימי הצאר איוואן האיום, שהגיע לארץ-ישראל המאנדאטורית ובנה את סירתו, כאמור, על גבעות ויכרוך-יעקב. כאן התהולל בחברת אפנרים ערביים וקצינים בריטיים והישקה אותם עד-דלאידעו ובשעת המעשה קרץ קריצות רבות משמעות לניפולוג הקרן שלו, עורך-הדין היקה מאנפרד ואקיהיים (הרמות המספקת לאופרה את רגעי ההרפיה הקומית) ושיגר אותו בשליחיות, שטופן הקמת אימפריה של נחלאות ופרדסים בין זיכרון למגדאל. עכשיו הבוירא הזקן והמטורף כלוא במינור פסיכיאטרי במרומי-הכרמל, שאילו הסגירותו זאקהיים שלו ובנו המנוכר אלכסנדר. בהתחשב בגילו של הזמר, היפקד ביריו אריה אחת בלבד — אבל זוהי אריה שאין דוגמתה, "עצרה-הצגה" בטוח, כסימה טובע האולם ברעם מחיאות-הכפיים והזמר מתבקש לקוד לקהל שוב ושוב. תארו לעצמכם: שירה נמוכה, בוקעת מעומק בטן שיעירה, כולה על טהרת הרוסיות. נפש רחבה ופרועה, חפה מכל מעצור מוסרי, יוצקת כאן את תמצית מרחבי הערבות והתאוות הקאראמאזוביות אל תוך הלחן הקורר:

הרוח, קראסאביצה, רוח סתיו, כל היום בגנים מתגנבת. הוי, לא נקי מצפונה! מנוחה לא תדע! מגורשת! ובלילה מתחילים לצלצל את הפעמונים הגדולים. עוד מעט יפלו השלגים. ואנחנו — דאיוש — נרכב הלאה... כל בוראדם — פלאנטה. אין מעבר. רק מנוצץ מרחוק מתי אין עננים באמצע הריאליה עצמה היא חזיר. מותר להעניק לך פרח! מרח לזכר האומלל! פרח לעילוי נשמתו! דוסטויבסקי הגאון אותו על-ידי הרבולבר שלי. אנטסימיט היה! בזוי! אפילו-השן! על כל דבר פלח לפחות פעמיים את כריסטוס. ואחר כך עוד התגלל עלינו! את היהודים הרביץ מכות רצח, ואולי בצדק גבירתי!

(עמ' 137-138)

מה יש לדבר! האריה הזאת כשלעצמה שווה את מחיר הכרטיס.

פארניט בראשית ררכו

הקצה השני של חבל הקאסט כרוך בצווארו של באס נהדר, צעיר, שקומתו — מטר תשעים וחמישה. חזהו וידיו כשל טיטאן, שפתיו אדומות-רכות ובעיניו הבהירות — ארשת תום משגעת. הבאס המאטורסטיבי הזה מסתובב על הכימה במשך כל ההצגה כשהוא עירום כמעט לגמרי, מפגין את תלתלי הזהב של חזהו ומבהיק למרחוק בקפלט הבלונרי, המסתלסל עד כתפיו, שנלקח בהשאלה ממלתחו של יוג'יפרי הוואגנרי. כמעט תמיד הוא מופיע יחד עם פמליה קטנה של נערות היפות יחפות ופרומות-לבוש, שאיתן, כפי שהוא מצוין בלשונו הישירה, הוא "מדריך" באורה קבוצתי. תפקידו הוא מעין זה של פאריגניט בראשית ררכו — ספק גולם כפרי (הוא ילד מוזנח ובור), ספק אל פריזן צעיר, ספק פילוסוף שמצא את השלווה ואת אמיתות החיים הגדולות. הוא משתעשע על הגיבעה עם בנות הטרולים, יורד מראש אל המיידים של עתלית כשהוא נושא על גבו האדיר את אסדת "קודטיקי" שלו (אסדה, שקורותיה נקשרו בחבלים וחבורו ללא

התערבות של מסמר כלשהו). בעיקר הוא תופש שלווה. אף כי הוא בסך הכל בן שש-עשרה או שבע-עשרה, יש לו כבר כוח של הרקולס, ציד מיני שהיה מספיק לעשרה גברים כהלכה, ופילוסופיה מגובשת. אומנם, הוא בור ועם-הארץ, אבל הוא גם פילוסוף. פסיכיאטר ומוראליסטאן טיבעי, שמבטו השליו חורר אל סתרי החיים ועצותיו, אם רק תשמע להן, יחסכו ממך דמי צער, כושת וריפוי גם יחד:

תשמע מישל. לפי דעתי אילנה נכנסת בצרות. ראינו את זה עליה מתי שהיא באה לבקר מה. במאה אחוז נורמאלית אף פעם היא לא היתה, אבל עכשיו ירדה אולי מתחת חמישים אחוז. ההצעה שלי זה שהיא ויפעת יבואו מה לזיכרון לכמה זמן לעבוד בנקיונות או בגניירק ולנוח קצת מהדוסיות שלך. אל תתרגז מישל אתה יודע שאתה בן אדם נחמד וטוב רק מה! השגיעה שלך זה שכולם צריכים ליות בדיוק כמוך ומי שלא כמוך זה לא בן אדם אצלך. אני אצלך בריון אילנה אצלך תינוקת והערבים אצלך זה חיות. אני מתחיל לפחד שאתה עוד תחשוב שיפעת זה ילדה מפלסתינה שאתה יכול לעשות ממנה איזה צורה שבהא לך. ואז תשעים אחוז שגם

אפיק ההרסנות ההדרית והסתיימו במישפט גירושין נקמני ומכיש ובהזנחה אכזרית של האשה ובנה גם יחד. עכשיו אלק, חולה במחלה מאמרת, מפזר את כספו על ימין ועל שמאל, וכמו היתקליף הפצוע הוא חוזר אל אחוזת נעוריו למות בה בשלווה. תפקידו מחייב את הזמר בכיוצעים וירטואווים. עליו להפיק רוח-חיים באריות "פילוסופיות" על טיבה של הקנאות המשיחית ועל הניהילים ואין האני הגלומים בהם. שיבחן העיקרי של אריות אלה הוא קיצוץ (לא במיקרה רואג המחבר לך, שהן תירשמה על גבי פתקים קטנים בכרססת של הוגה-הרעות האקרימי). מה שיש לעמוס עוז לומר כעניין האישיות המשיחית הוא כה רדד, צפירמאש ונטול מכל-ישיני עד שבהחלט הכרחיים כאן מאמצים מיוחדים בכיוצא. אחרת יבחין הקהל בויפן שבצעם התיאור של אלק כאינטלקטואל מזהיר, שעה שהוא איננו אלא סקמן של אידיאות חבוטות. לקראת סוף ההצגה חייב הזמר להיעשות לגברת עם הקאמליות" ממין זכר. עליו למות לאט-לאט, במשך מערכה ארוכה, ותוך כך לשיר אריות מתארכות והולכות, מסתלסלות והולכות. ככל שהוא אמור להיות חלש יותר, עליו להיות חזק יותר. המחבר שם בפיו הגיגים וזיכרונות-ילדות

ערב באופרה: סאלומא לריכארד שטראוס

יפעת תכנס בצרות מעל ומעבר ואתה תאשים את כולם ורק לא את עצמך. (עמ' 158-159)

שגיאות הכתיב — סינקופות חניניות — מוסיפות לרברים רעננות ואפילו עומק. מי יכחיש, שכאשר מנסח הגיבור הצעיר — בועז שמו — את המסר היוני שלו כעניין הערבים בלשון זו: "לפי דעתי צריכים לאזוב אותם ושהם יאזבו אותנו" (שם), משות השגיאות לרעיון איוז פשטות של חוכמה פרימיטיבית עמוקה. אנחנו נאזוב אותם והם יאזבו אותנו — ממש פורמולה, היכולה להפנות את החשיבה הפוליטית של נערי "שלום-עכשיו".

הגברת עם הקאמליות" סמין זכר

במרכז עומד, כמובן, הוגג הגורלי. אלק, בנו של הבוירא מזיכרון, ואילנה, גרושתו. אלק הוא מעין איוואן קאראמאזוב מותאם לכיס הישראלי: אינטלקטואל קר ומנוכר, המחפש מוסר וצדק בויתור על האדיאה המשיחית ועל הקנאות המתחייבת ממנה. מי שהיה ואביקרבנות צעה"ל ונעשה הוגה רעות פוליטי-סטראטיגי, ששמו הולך לפניו באוניברסיטות המערב, הוא מסביר לגויים את משמעות הטייף שבחלום הציוני. בסך הכל הוא — איך אפשר אחרת? — מי שהיה ילד עזוב, שלא ידע אהבה. הבוירא הניח לאמל, בת האצילים המסוגרת, למות לבדה בטירה (אחר-כך, כמובן, היה כורע ברך לפני האיקונין שלה, שהציבו בין גרות בפמטיסרסק) והילד לא הצליח מעולם ליצור קשרים אינטימיים עם בנות המין השני או גם קישור-רעות עם חבריו הנערים. בקצרה, המיקרה הרגיל של הראש האינטי לקטואלי הנפוח המונח על גבי גוף מצומק של זהות ריגשית לירדותי שלא התפתחה. אשתו, אילנה, גברה רק בקושי על מעצוריו, כשאנסה אותו להתחתן איתה, אך הנישואין פנו מידי אל

סנטימנטאליים (הניכור נשבר כאן ובמקומו בא הקיסטו), חשבונות-נפש וחשבונות-בנק. סיכום השקפת עולם ותיאור מתמשך של חולשתו הגוברת עליו. סבלנותו לא הקהל אומנם קרבה כאן לקיצה, אך הזמר זוכה לאהדה על המאמצים הראויים לשבח.

בין המין לימין

הגיבורה הראשית, לעומת זאת, אינה מנוכרת כלל. היא עמוסה חיוניות וריגוש. במשך ההצגה כולה היא תופע בין המין לימין, בין השקר לאמת, בין הבעל הראשון (שבו בגדה עם כל דיכפין) לבעל השני (שבו היא רוצה לבגוד עם הבעל הראשון). זוהי גיירה פולנית-ישראלית (הר אלינה-אלנה שמה והיא ניצולת-שואה) של נסטאטיה פיליפובה מאידיוט. (הבוירא הזקן חושב שהיא גרושקה, אך בכך הוא מגלה רק את הקאראמאזוביות הנלווה שלו) — נפש בלתי צפויה: מתהפכת בחבליה, נקלעת מאהבה לשנאה ומאצילות לעצלות. היא, כמובן, גם נימפומאנית ורעיה נרצעה ונצחית העומדת על קו הקץ וצופה פני חצירמות משמחת עניים. על קול החזה העמוק והעשיר שלה מטיל עמוס עוז את עיקר המשא של האופרה: עשרות אריות ודאטים בכל גוני הלורדנפוש, למן הארסיות תת-הניצוצות ועד להתרפסות השיפחתית, למן הפיתוי בדרך השקר וההיפוך ועד לפיתוי בדרך הבנות הפטא לית. הטקסט שלה נוטף סיפורותיה היפרבולית מושג לא תקנה. היא אינה מסוגלת לציין מצב או הניכור של בעלה לשעבר כמוהו כניכור של זאב בורד בערבות הקרח הנצחית. השיכליות הקשה שלו היא השיכליות של רמות המוות בכרסם נזירים, המשחקת שחרת עם קורבנותיה בחורם השביעי של אינגמאר בגרמאן. האושר המיפפחתי, שהיא מאמינה, למרות הכל, באפשרות להשיגו, הוא מערה-יער קסום, שטוף אור ירח, אשר אליו, אימנם, אפשר להגיע רק

במישעול הצר, בין הקוצים והסירפרים. דבריה מלאים ציטטים ואיזכורים המגלמים את תכלית האירוויזיה של תלמידת כ"א מצטיינת. בעיקר היא מצטטת את אלתרמן, בעוד שבעלה לשעבר נאחו כפלי פאסקאל הצרפתי. אומנם, בסופו של דבר, כשהוא מתרכז, הוא זונח את פאסקאל.

סי שצוחק אחרון

בין השניים מתרוצץ מישל-אנרי סומו — טגור קטן וצר-הזה שאינו ראוי מבחינה מינית ורחנית כאחת לא לתפקיד הבעל של אילנה האלינה הגדולה ולא לתפקיד היריב של אלק. משום כך אין לו ברירה והוא חייב להיות חיובי וקונסטרוקטיבי, לאומי ודתי, אורב ישראל ושונא ישמעאל. לא לו ולשכמותו ההרסנות מלאת-היפעה והאצילות הקודרת של הנשמות הגדולות ממזירה אירופה. הוא בסך הכל מארוקאי עני, בן למישפחה מוכות-ילדים, מוכה נחיתות והרגשת חוסר-ערך (אף כי למד שנתיים בסורבון, כפי שהוא טורח להוכיח). איך יוכל להתמודד עם אשתו ובעלה-לשעבר וכל האצולה הרוסית-הפולנית שהם מייצגים הדרך האחת לעמוד בפני אלה היא להתייחס אליהם כאל חוטאים נוראים הצפויים לאש הגיהנום ולחריטה במחל-ליות גם יחד, וכן כאל בוגדים בעמם ובמולדתם. דרך זו מחייבת הסתמכות על פסוקי התנ"ך ועל הרבי בוסקילה ורכבות ברעיונות התנועה למען ארץ-ישראל השלמה. אכן, שעתם של מישל-אנרי ושל שאר ה"רפוקים" קרבה. הפעמונים מצלצלים להם לאורך כל האופרה. לא במיקרה מתרחשת העלילה בשנת 1976. זיכרונא מה שקרה שנה לאחר מכן. אכן, מישל מפתח, מתחת למסווה התום המיקרואי שלו, חוש לעיסקי-קרקעות מפוקפקים ב"שטחים" וכן חוש לעסקנות פוליטית. העתיד להביאו אל הכנסת. בעוד יריביו האשכנזים שרויים ב"גטר-מרוג" (שקיעת האלים הוואגנרית), שלהם הוא הכוח העולה, הצמיג המשתחרר העתיד לכרות את גך הדוברבנים הקמל שלהם. טעותו היחידה — נישואיו עם נסטאטיה פיליפובה — תרומתו למיוגה-גלויות וגילוי רצונו למצוא לו אחיזה בקרב האצולה השוקעת. אבל הוא יתגבר עליה. יגרש את אשתו ה"מורדת" בעזרת רבי בוסקילה וימצא אשה שתצטרף אליו בכל ליבה בחגיגות הימיונה. זכות המילה האחרונה באופרה היא שלו. בעוד המסך יורד לאטו שר הוא אריה קצרה אחרונה — ציטוט מתוך "ברכי נפשי" בתהלים. הקהל יוצא מן האולם — בידיעה ברורה: ה"מהפך" בפתח:

לא נשואים

כמובן, אין קשר כלשהו בין המירקחת האופ-ראית הו לבין רמיות אנוש אמיות. מצבים אנושיים אותנטיים, נוסח ריבור או כתיבה משכ-נע, ייבורי הקופסה השחורה הם יצורי המאפר, המדברים מפי הלחש. למי שאמר שגיבוריו עמוס עוז תועים בין סטאטוס של אל לזה של חיה צריך להגיד שהם אינם תועים כלל. הם פשוט מחליפים תחפשות. החיות והאלים כאחד הוצאו ממחסני הקארנאוואל. אין כל טעם להרהר אחרי יצורים ציבעוניים אלה, לשאול כיצד יכלה אשה כמו האלינה-אלנה לשאת לאיש את אנרי הקטן — אפילו כהלצה — ועוד להישאר נאמנה לו, בין ציטוט התנ"ך ותוכניות הערב של הטלוויזיה הישראלית, במשך שבע תמימות: כיצד יכול אדם השרוי בשלבים הטרימנאליים של מחלת הסרטן והנתון לטיפולים כימותראפיים לכתוב מיכתב-יענק אוטוביוגרפיים; הכיצד יכול נער עזוב ו"רפוק", שאביו ואמו ונחווה, למצוא את האיוון הנפשי המופלא שלו, וכי. וכי. גם אין כל אפשרות להתייחס ברצינות לנסיגו של המחבר להשתמש בניבויי כראי וכפירוש למציאות המנטאלית והחברתית של ישראל, לפירוש ה"מהפך" על פי שקיעתו של אלק ונחיר תותו הנמצרת של מישל אנרי סומו, ולרעיונותיו של עוז בדבר הניהילים המשיחי, המציעים, במיכאל, את הרקע ה"תיאורטי" של השמאל הישראלי. אצל עוז אומנם, דת, אינטלקטואליות, הערכה פוליטית, מצבים מציאותיים, לוגיקה דיאלקטית אינם אלא פחות תיאוריות. שאינן שונות עקרונית מדבור בלוויית הנחת יד על הלב או בשילוח וזיועות מתהננות לפניו או בהרמת זרוע מאיימת או בעצימת עיניים או בקול מאוב.

אבל מי השוטה ההולך לאופרה רומאנטית שיגרתי כדי למצוא בה אנשים אמיתיים, מצבים אנושיים משכנעים, ליברטו בעל עומק רעיוני או טוהר סיגנוני? אדם שאינו שוטה הולך לאופרה כזאת לשם ריגוש מרגרי והתעללות-נפש אוטומאטית. הוא מוכן לקלישאות, לקונבנציות, (המשך בעמוד 27)

שחקן ארמלי רגוע

עורך-הדיון שלו. במיגרשים גם ידעו לספר, שבכל מערכת העלכונות הנש' מעים בין ההנהלה לבין סלמן, נשאר ארמלי רגוע. הוא אינו לחוץ, ויודע שבכוא היום את שלו הוא יקבל.

לארמלי לא איכפת הכסף

הנהלת מכבי חיפה חייבת לשחקנה המוכשר, ואהי ארמלי, 70 אלף דולר. זה כתוב בחוזה. עורך-הדיון פרג' סלמן, המייצג את ארמלי, מנהל כבר כמה שבועות את המאבק עם הנהלת מכבי חיפה, מאבק שגלש לדפי העיתונות. היחסים ביניהם קשים, והעלכונות הנשמעים משני הצדדים גוברים מיום ליום.

ואילו במגרש החיפאי מספרים, כי היחיד שאינו מתרגש מהעניין אינו אלא השחקן עצמו. שחקני מכבי חיפה מספרים, כי ארמלי אינו מודאג מכל הקשור לעניינים הכספיים. "לא איכפת לו בכלל מהכסף", אמר השבוע אחד הירוקים בחיפה.

רונית אנטלר חור ברשת

היחסים מתוחים בבית"ר ירושלים

יור"ר בראון השחקנים לצד לוי עומדים לצידו של לוי במאבק הסמוי שבין השניים.

בית"ר ירושלים נמצאת במקום הר' ראשון בטבלה. היא מוליכה בפור גדול. לבנייהודה, הדולקת אחריה, יש 9 נקודות פחות ממנה. אבל גם כשהכל נראה יפה וטוב, היחסים בקבוצה הירושלמית אינם טובים. במיגרשים סיפרו לי השבוע, כי מתחילת העונה קיים מתח בין יושב ראש הקבוצה, רוני בראון, לבין מנהל הקבוצה, אברהם ("אברם") לוי. מנהל בית"ר ירושלים נחשב האיש החזק בקבוצה. לוי, המנהל את הקבוצה כבר יותר מ-12 שנים, זוכה בהערכה רבה משחקני הקבוצה, ותיקים כצעירי. וכן מראשי תנועת החרות בבירה. עליו אמר בזמנו המאמן הוותיק דוד שווייצר: "הלוואי שלכל קבוצה בארץ יהיה מנהל קבוצה כמו אברם".

בירושלים אמרו השבוע, ש"לוי היה מנהל תחת יו"רים כמו האחים ריבלין, משה דרש, יהושע מצא, והוא היה מנהל גם אחרי שבראון יגמור את הקרנציה שלו. המתח בין השניים נובע מחוסר שביעות-רצון של היושבי ראש מדרך ניהול הקבוצה ואופי הניהול. גם המאמן, דוד קשטן, וגם השחקנים

בוקשפן איים להתפטר

לפני שבועות אחדים הודיע יושבי ראש אגודת מכבי תל-אביב, אלדד בוקשפן, כי הוא מתכוון להתפטר. הסיבה: כשראלי-מרירי שיחק מול מכבי תל-אביב בהיכל-הספורט. לא קרא הכרו ליושבי ראש האגודה לדרת לברך את שחקני שתי הקבוצות יחד עם נשיא-המדינה. היושבי ראש נעלב, והודיע כי בכוונתו להתפטר.

אנשי מכבי ביקשו לנחם את בוקשפן, והודיעו לו כי במישחק מול אורטו, שיתקיים בעוד כמה שבועות, הוא יזמן לדרת אל הפרקט ולברך את השחקנים. אבל בוקשפן יודע, כמו כל אחד אחר במכבי תל-אביב, שמחלקת הכדורסל לא תפרגן לו ולא תזמין אותו לדרת לברך. הוא גם יודע שהאיש החזק במכבי תל-אביב הוא לא יושבי ראש האגודה, אלא יושבי ראש מחלקת הכדורסל, שמעון מזרחי. במכבי תל-אביב סיפרו השבוע, כי כדי למנוע מעצמו אי-נעימות, וכדי שלא יאלץ להתפטר, סירר לעצמו בוקשפן נסיעה לחוץ-לארץ. כשהקבוצה מצרפת תגיע למישחק הגומלין.

ביתריאדה

150 אלף

דולר

לקובת

מרכז בית"ר

עסקני מרכז בית"ר התקנאו כי אחיהם העסקנים ממכבי ומהפועל, והחליטו שגם להם מגיע פעם בארבע שנים למלא את קופת-בית"ר. לפני ארבע שנים, כשהתקיימה הביתריאדה הראשונה, היא נחלה כישלון. אז אירגן את האירוע הספורטיבי חבריה-כנסת מיכה רייסר. הביתריאדה כולה נמשכה יום אחד, וכללה מישחק

קטרגל בהיכל-הספורט ביר-אליהו. השנה החליטו ראשי מרכז בית"ר לשפר את האירוע. את הביצוע הם הפקידו בידי האמונות של דוד לויאן, יושבי ראש בית"ר תל-אביב, וקבעו כי הביתריאדה תיערך יומיים. אירועים ספורטיביים, כמו המכביה, מישחקי הפועל והביתריאדה, זוכים בתמיכה כספית מההתאחדות לכדורגל וממור עצה-ההימורים.

מרכז בית"ר יקבל השנה, בעיקבות הביתריאדה, כ-120 אלף דולר ממור עצה-ההימורים, ועוד כ-30 אלף דולר מההתאחדות לכדורגל. במיגרשים מלחשים, שחלקי-הארי מ-150 אלף הדולר יגיעו לקופתה של קבוצת הכדורגל בית"ר תל-אביב. הסוד הגלוי ביותר במרכז בית"ר הוא, שאת רוב כספיה-מרכז מקבלת בשנים האחרונות דווקא הקבוצה התל-אביבית, ולא אחותה מירושלים. העומדת בראש טבלת הליגה הלאומית, וגם לא שאר קבוצות בית"ר בליגות האחרות. הסיבה לכך פשוטה: מי שקרוב לי צלחת מקבל יותר. ואין קרוב לצלחת יותר מאריה קרמר, יושבי ראש מרכז בית"ר, המקורב לקבוצה התל-אביבית. כבר שנים כועסים בבית"ר ירושלים על קרמר ועל חלוקת-הכספים הבלתי-צודקת שלו, אבל גם הירושלמים מבינים את הכלל הידוע: בעל המאה הוא בעל הריעה.

אחרי ענייני-הכסף, אתם בטח רוצים לדעת מה היה בביתריאדה השניה. אז ככה: היום הראשון הוקדש למישחק בין שחקני בית"ר לבין קבוצת סאן ז'רמן מפאריס. המישחק התקיים באיצטדיון הכדורגל בנתניה. ביום שני למחרת, במעמד ראשי-המשלה, יצחק שמיר, בהיכל-הספורט שבמלחה בירושלים נערכו מישחקי... כן, ניהושם. מישחקי קטרגל. היו שם שחקני בית"ר ירושלים ושחקני בית"ר חיפה וסאן ז'רמן והשחקנים הוותיקים שהשתתפו בנבחרת ישראל במישחקי מקסיקו 1970, ואפילו שחקני-חיווק כמו פנינה רוזנבלום וצביקה פיק. ביציעים נראו ראשי-בית"ר בעבר וכי הווה: משה דרש, אליעזר ("לייזר") ריבלין ואחיו ראובן ("רובי") ריבלין, וכמובן אריה קרמר ויגאל גריפל. טדי קולק כיכר בנוכחותו את האירוע הבית"רי וזכה לקריאות-גנאי. הפעם לא בגלל עניינים פוליטיים. יושבי היציעים צעקו לראשי-העיריה כי הם רוצים איצטדיון בבירה. טדי לא הבטיח.

ראשי-המשלה התכבד בבעיטת הפתיחה. וכמו אישי-הציבור ותיק ומנוסה, הוא הזמין את שחקן בית"ר ירושלים, אורי מלמיליאן, שיסביר לו איך בועטים. מארגני הביתריאדה השניה הבטיחו שהשלישית, בעוד ארבע שנים, תהיה מגוונת יותר.

שחקנית-חיווק רוזנבלום גם יצחק שמיר

מעסקו לעסקונה

בכתבה "משהו רקוב על הלוח" (העולם הזה, 21.1.87), נכתב כי אהרון איסרס, רכז השחמט בהפועל-חולון, מינה את עצמו לפני שנה כמלווה של הנערה שלומית ורדי, שיצאה לייצג את ישראל באלופות-העולם לנערות, שנערכה ביוגוסלוויה.

איסרס טען לפניו השבוע כי לא הוא שמינה את עצמו, אלא שראשי מועדון השחמט בראשון-לציון — השייכים, כמובן, גם הם למרכז-הפועל — הם שמינו אותו. במכתב שהיפנו ראשי-המועדון מראשון-לציון לאיסרס נכתב כי הם מודים לו ושומחים שהוא נענה ללוות את השחמטאית. אנחנו מצטערים על הטעות. העסק מחולק לא מינה עצמו. העסקנים מראשון-לציון הם שמינו אותו.

אך סמי מלכה הקדים, שלח שמאלית — והכדור נכנס לרשת. אחר כך הישוו שחקני השכונה. בדקות האחרונות של המישחק המלהיב בשכונת-התיקווה הובקעו עוד שני שערים, האחד לרישתו של מיזרחי והשני לרישתו של אסייג. המישחק היה מעולה.

מבקיע את השער הראשון לר' סמי מלכה שות של בנייהודה. יעקב אסייג, שוער בנייהודה, לא יכול היה לעשות דבר. הכל התחיל בדקה הרביעית. אוחנה פרץ מימין. היסעה והגביה. הכדור נחת שני מטרים לפני אסייג.

מסתבר שמפיקי חטיפה נעימה הסתכנו בתביעה מישפטית לא כליך נעימה. הם נתבעים על-ידי הסופרת הנרייורקית מארי פרסטון מאצ'יס לשלם לה פיצוי סימלי של 60 מיליון דולר (!) בעוון גניבה ספרותית.

בתביעה, שהוגשה לבית-הדין השופט הפדרלי בניירורק, טוענת מאצ'יס שחברת וולט-דיסני

שחקנית מידלר
60 מיליון דולר

הבימאים ג'ים אברהמס ודייוויד צוקר, המפיק מייקל פייסר והתסריטאי דיל לונר העתיקו את הסרט מתסריטים שכתבה בשם: אני לא רוצה אותה, אותה יכול לקחת אותה. הטיטוס הראשונה של התסריט היא משנת 1979, הגרסה השנייה משנת 1982, ולכן נוספה נובלה שכתבה בשנת 1980, בשם חטיפה של גינה פארני. בתביעה טוענים עורכי-דינה של הסופרת, כי החברה שעשתה את הסרט העבירה עימה את התסריטים כשעברה מעבודה כפאראמונט. עבודה נכתבה הגרסה הראשונה של התסריטים לדיסני. היא תובעת סך של 30 מיליון דולר כפיצויי-ניזקין, ועוד 30 מיליון דולר כפיצויי-עונשין.

פרט קטן: בסוף 1986 הסתכמו רווחיו של הסרט בארצות-הברית ובקנדה ב-31 מיליון דולר.

תדריר

חובה לראות:

תל-אביב: כס הדמים: חנה ואחיותיה, אוונטי פופולו.
ירושלים: אוונטי פופולו.

תל-אביב

*** **כס הרמים** (פריז, יפאן): סרטו המופלא של אקירה קורוסאווא, המעביר את מקבת של שקספיר במינימליזם מרשים ובסיג נון חזותי מהמם. טיפוס מופלג מעצב מקבת שאין בו נקודה אנושית, והוא אינו פחות תככן ורודן מאשתו.

*** **חנה ואחיותיה** (שחף, ארצות-הברית): וודי אלן בסיוע שלוש נשים מרשימות — מיה פארו, ריאן ויטס וכאברהר הרשי — מתאר יחסים משפחתיים מוזכרים לטובה את ציכוב תיאורו ואת קלוד סוטה בקולנוע.

*** **אורנטי פופולו** (גורדון, ישראל): סרטו הצנוע אבל המרשים של רפי בוקאי על האסטרודן שבמלחמה, דרך עיניהם של שני חיי לים מצריים, המנסים להגיע הביתה בשלום אחרי מלחמת 1967.

*** **ג'ינג'ר ופרד** הקולנוע, בית ציוני אמריקה, איטליה) סרטו האחרון והעצוב של פרריקו פליני על שני בדרנים מזדקנים, המזדקנים יחד למופע מיפלצתי בטלוויזיה. מארצ'לו מאסטרואני וג'ולטה מסינה מגישים מישחק ייחודי.

*** **סיד וננסי** (דיזנגוף, אנגליה): קלואה וב גואר אולרמן מגלמים את סיד וננסי מלהקת אקדמי הסקס, בסיפור התרמית הגרולה של הרוקנרול.

רגשות קטנים, תיקוות גדולות

קץ (לב, תל-אביב, צרפת) — עוד יצירה בסידרת הפנינים של הבימאי הצרפתי ארליך רוהמר, המשך לסרט טיו הקודמים, העוסקים כולם באתיקה ובמוסר, בשניות ובפיקחות רבה, ובכל זאת, שונה מן הקודמים.

הדמיון לאחרים טמון בכך שגם בסרט החדש מדובר בדמות שעליה לבחור בין אפשרויות סבירות שמציעה לה המציאות, לאידיאלים שהיא מדמיינת לעצמה, אבל אן לה שום ביטחון שתוכל לממשם אי-פעם. היא כמוהו בוחרת באפשרות השנייה, במגשמת, או ליתר דיוק המבטיחה להתגשם, רק ברגע האחרון. מדובר בצעירה שחופשת-הקץ שלה נהרסה אחרי שהחברים, עימם התכוונה לנסוע לאי יווני, ביטלו את התוכנית. מאחר שנפרדה מידיד שעימו חיה שנתיים, והיא חושדת שהצטרפות לנופשים אחרים עשויה להיות להם ולה לטורח, היא חשה במבוכה, באי-נוחות, ובעצב רב. נסיונותיה, תחילה לנסוע עם חברה למישפחה בעיירת קיט בנורמאנדי, אחר-כך לבלות בגפה, בביתו של הידיד לשעבר, בהרים, ולבסוף לבלות את ימי החופשה האחרונים בביאריץ, מסתיימים כולם בכישלון המשליך אותה לתוך תוגה ומועקה. רק ברגע האחרון, כשהיא עומדת לשוב לפאריס, מסתמן פיתרון לבדידותה.

שלא כבסרטי הקודמים, נוקט רוהמר הפעם בסיגנון כמעט תיעודי בהצגת הנושא. הדיאלוגים נכתבו בשיתוף-פעולה עם השחקנים, כדי שירגישו חופשיים ככל האפשר, הצלמת שעבדה עימו התבקשה לעקוב אחרי הדמות הראשית בטכניקה שהיתה

מארי ריוויר — פיתרון ברגע האחרון

משתמשת בה אילו עשתה עליה סרט תיעודי. האותנטיות של המקומות ברקע בולטת במיוחד, בניגוד לסינונו הקודם, שבו כל פרט בתפאורה ובתמונה נשתל בהקפדה רבה.

התוצאה רעננה ואמיתית במיוחד, ומישקה הבלתי-אמצעי של מארי ריוויר בתפקיד הראשי מעיד על הזדהות מוחלטת עם הדמות. האבחנות הדקות שעושה רוהמר, תוך תיאור הקיץ הזה, בכל הקשור להתנהגות דמויותיו, הן מרתקות במיוחד ומצביעות שוב על העובדה שהוא נותר אחד הענקים האחרונים של הקולנוע הצרפתי, בעל סיגנון אישי ושונה מכל האחרים.

קולנוע וג'אז הזיווג המושלם

דקה לחצות (תכלת, תל-אביב, צרפת) — ההנחה שאין נביא בעירו הולמת להפליא את הקולנוע האמריקאי ואת הג'אז, לפחות בכל הקשור להערכה עליונה וסגידה של הביקורת הצרפתית.

מבקרי המוסיקה של פאריס בשנות החמישים ידעו להעריך את המוסיקה האמריקאית ביותר, הג'אז, טוב יותר מהאמריקאים עצמם. ומוסיקאים כושים רבים, שלא היה להם מה לעשות בבית, מצאו נחמה ועידוד במועדוני הג'אז של עיר האורות. אשר לקולנוע האמריקאי, אותו סרטי ב', שסללו את הדרך לבימאים כמרטין סקורסזה, אלן רודולף וגרי לואיס — שאמריקה ראתה בו קבלן של "גאגס" תחבולות-צחוק וולגאריות בעיקרן — קיבלו חשיפה מחודשת במחברות הקולנוע ובפסטיבל, שברטראן טאברנייה נמנה עם הכותבים בהם. לפני שהפך לבימאי בשנות ה-60 המאוחרות.

להיות לעשות פעם סרט שיהווה מחווה לג'אז, ובמיוחד לאותם מוסיקאים שפרחו בגלות פאריס, דבקה בטאברנייה מזה שנים רבות, ורק טיבעי עבדו היה להיאחז בזיכרונותיו של מראנסיס פודרה, פאריסאי שהיה קרוב לחוג זה בשנות ה-50 המאוחרות ותחילת ה-60. בעיקר לבד פאול, הפסנתרן האדני שמצא בביתו מיקלט ונוחם בשנותיו הרעות.

מראנסיס — בסרט: מראנסיס בוריה — הוא אותו מעריץ נאמן של הסקסופוניסט דייל טרנר, בגילומו של דקסטר גורדון, שהוא

דקסטר גורדון — נשמה כושית בין גרוטאות פאריס

אומנם סקסופוניסט במציאות, אבל בדמותו הקולנועית מאחד כמה דמויות של נגנים אגדתיים, כמו באד פאול ולסטר יאנג. על היחסים המופלאים שבין השניים, הידידות, הנאמנות, ההערצה והתלות, תוך כדי ריגוע יאוש של אלוהול וטירוף של הרס עצמי, נסוב הסיפור.

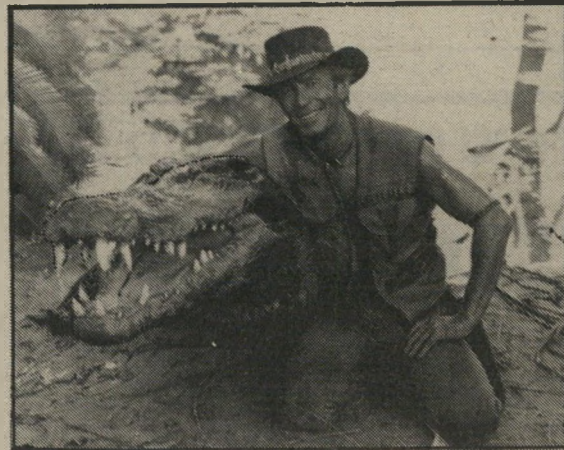
טאברנייה עוקב במצלמתו הנאטורליסטית אחרי תהליך היצירה בפירוט שקשה למצוא דוגמתו בקולנוע. כל רגע — חוויה.

טרזן אוסטרלי

קרוקודיל דאנדי (דקל, תל-אביב, אוסטרליה) — אם יש בתע"שית הקולנוע תואר של "סליפר" לסרט, וכוחותו של מושג זה לתאר סרט שאיש לא צפה מראש את הצלחתו המסחררת, הרי סרט זה היה סליפר מובהק. בארצו הצליח להכניס יותר ממון מאשר סרטי האחרונים של סטיבן ספילברג, וגם בארצו של ספילברג אין לו מה להתבייש: הוא עדיין עושה כסף ביד רמה.

התחבולה: המינון הנכון של אקצטיקה פלוס רומאנטיקה. פלוס הומור וקורטוב של ליגלוג עצמי. פול הוגן — אחד הכוכבים המפורסמים ביותר בארצו ומחוצה לה, בעיקר עקב הפירסומות הטלוויזיוניות העצומה שיש לו גם במישדרים שבהם הוא מככב וגם בסיסמות מירסומות משעשעות לתיירות אוסטרלית, שאותן הוא מקליט ומצלם, בכיכובו כמוהו — אינו לוקח את עצמו ברצינות. הוא יוצא לשעשע בתסריט שכתב בעצמו, ותמר לפי מידותיו.

עיתונאית אמריקאית נמרצת וחטובה, בדמות חדשה ומרעננת של לינדה קוסלובסקי, יוצאת לעשות כתבת-חקירה על צייד קרוקודילים אנדי, החי בערבות אוסטרליות. עד מהרה נופלת גם היא ברשת, תוך כדי ספארי מרתק בארץ הקנגורו. כדי להמשיך ולעשות הון עיתונאי מן התגלית, היא מביאה את

פול הוגנט — בתפקיד קרוקודיל דאנדי, עם ידיד

המראיין שלה מן הג'ונגל האוסטרלי לג'ונגל של ניו-יורק. בביקור-גומלין זה מתפתח החלק השני של המהתלה הקולנועית — ברור שלטרזן דאנדי קל הרבה יותר להסתדר עם קרוקודילים מאשר עם חיות על שתיים שבציוויליזציה המתקדמת.

אילוסטרציה: אריאל

במדרינה

ציונות

תיקונים בשלטון-רחוק

אפשר לשבת בארצות-הברית, לשלם המישה דולר ו-22 פנט, ולשנות את ישראל מרחוק

במחצית מאי יתקיימו בחירות ל-קונגרס הציוני בכמה מארצות ה-גולה היהודית, ובניהן, ארצות-הברית. כישראלי יצטרפו הציונים להסתפק בחלוקת הצירים בין המפלגות הציוניות לפי תוצאות הבחירות לכנסת בשנת 1984 — אחרי ניכוי קולות הערבים והקומוניסטים, אגודת-ישראל ו-ש"ס, שהן מפלגות לא-ציוניות.

בארצות-הברית נפתחה מערכת הבחירות בתנופה רבת: המפלגות הציוניות, שאף לאחת מהן אין יותר מכמה מאות חברים רשומים (מתוך כשישה מיליון יהודים אמריקאיים), יודעות שאם יאלצו לקרסם את מיספר ה-בוחרים ייתפשו בחפתן.

מיליוני דולארים מושקעים עתה במסע-פרסום וחסיד-ציבור, המשתרע על פני עמודים שלמים בעיתונים הראשיים של ארצות-הברית, שכל עמוד בהם עולה יותר מ-50 אלף דולר. לפי מה נאמר במודעות הענקיות, כל אמריקאי ו/או כל קורא-עיתונים, השולח חמישה דולר, לפחות, למפלגה הנראית לו, יהיה לבצע זכות-בחירה. לא רק שאין צורך להיות חבר במפלגה הדימונית, אלא שאין כמובן גם כל צורך להוכיח את היותו של החבר, לפי ההלכה או כל תקנה אחרת. הדרך לזיופים רצופה בכוננות טריות ורעות, ורק הריכוז-ישראלי-עולמי יוכל לפסוק ולגלות כיצד הפכו כמה מאות חברי מפלגה ציונית זו או אחרת לאליפים, רכבות או יותר.

התנחלויות ותקציבים. אף מיפלגה ציונית אחת, מ-ש"מאל או מ-ימין, אינה נעדרת מהקירקס הנודד הזה, ר"צ ומפ"ם הקימו רשימה משותפת, הנהיגה מתמיכת ניר-גואיש אגנדה, אירגון יהודי מתקדם, המודרס כמעט לחלוטין על-ידי המימסד ה-יהודי האמריקאי.

בחומר ההסברה ששולחות שתי המפלגות הישראליות לאוהדיהן ב-גולה (ורשימות הנמענים כולת, כמובן, גם ישראלים שהיגרו לארצות-הברית) בבחירות לקונגרס הציוני יכולים כל ה-יורדים (הצביע) נאמר: "פתק הבחור שלך יכול להפוך את ישראל למדינה פרוגרסיבית. אל תשאיר את ההחלטה למישהו אחר..." מנהיגי מפ"ם ור"צ (חייקה גרוסמן, יאיר צבן ואלעזר גרנות): שולמית אלר

דף חדש

(המשך מעמוד 27)

לג'סטות, לליברטו המגוחך, לעלילה שאינה מנסה לזכות באמונו של הצופה התמים ביותר. יתר על כן, הוא מצפה לכל אלה, תביעתו היחידה היא, שכל הרברים המוכרים לעיפה יועלו לפניו מחדש במרץ ובתנופה אך ללא חידוש מעורר ספקות, כצביעותיות ובעוצמה, בלהט מוסיקאלי ובעתירת קולות מאומנים, אך לא בנוסח מעלה סימני שאלה. מי יכחיש שעמוס עוז יודע היטב כיצד להרתיע את הורה האופראית שלו ולהעלות ממנה הכל משכר? עוז אינו יוצר למען השוטנים. הוא יוצר למען הנהנתנים.

לא עוף החול

אומנם, האופרה בשיאה מתעלה מעל למלאכותיות של הזאנר. למרות המלאכותיות הזאת, ולעיתים, ברגעים נדירים, גם בזכותה, זוכות המישמעת הפורמאלית המתחייבת ממנה, היא מעלה לפנינו לא אמת חיים מציאותית אלא מיטאפורה דרמטית-מוסיקאית. לית, המעוררת בדרכה הריגשית-הא סוציאליסטית תודעה ואמיתות של מציאות-על. לשם כך חייבת האופרה להתנשא כמו עוף-החול מתוך האפר של עצמה אחר שעלתה באש של מוסיקה טהורה, שפה חדשה הנובעת מאותה מציאות-על והמסגירה את סדר דותיה. אבל נס נדיר זה לא יקרה כיצירה אקלקטית, שכולה רעיונות מכלי שני, חזרות על נוסחות מוסיקאיות פופולאריות. על רגמים שכבר נוסו שוב ושוב והוכיחו את יעילותם כמתכונים לריגושיות שיטחית. כזאת היא הקופסה השחורה, שאינה עוף-חול כי אם עוף-מאכל.

אם בכמה מיצירותיו הקודמות של עמוס עוז — מיכאל שלי (ובחלקו הראשון), הר העצה הרעה, למשל — התמחשה יכולת להתעלות מן המלוך דראמה אל המיטאפורה חושפת-האמרי תות, הרי באופרה החדשה לא קרו ניסים.

חומר מחשבה לגששים

עוז מתגלה כאן כמאסטר מיומן ושיגורי, מסוגל לביצועים מרויכים אך נעדר הארה רוחנית. למעשה, עוז הוא שחורה חזקה גבוהה: מישוה בדרך גתם של הגששים, מלכי הבידור הקומי הסטיריאופי. מה שהוא מציע לנו הוא שוה-עירך טראגד-מלודרמאטי של אמנותם הקומית, מעין "אליאס" לער מת ה-מארגיטס" שלהם. אגב, קופסה שחורה עשויה לשמש בסיס מצויין לתוכנית חדשה של הגששים, מעין אופרה-זופה פארודית, המתבססת על המלודרמה הישראלית בהתגלמותה המושלמת. "ערב באופרה", כותרת רשימה זו (על פי שם סירטס הידוע של האחים מארקס) יכול לשמש כותרת נאותה למופע ממין זה.

גם כלבים

(המשך מעמוד 25)

לחייב-בירות, וגם נטלי הבחינה בעצבות שהשתלטה עליי. היא החליטה למסור אותי לצער-בעלי-חיים השרון, כי שמעה ששם יש סכויים למצוא לי מישפחה מאמצת. כשהגענו לצער-בעלי-חיים השרון, קיבלו אותי חלק מהכלבים בשימחה, אבל היו גם כאלו שניסו להתנפל עליי. הכניסו אותי למקום שבו היו גורים יותר קטנים ממני. רובם, כך שמעתי, נזרקו לרחוב, ושם נמצאו על-ידי אנשים טובים והובאו הנה.

מכלבים אחרים שמעתי סיפור ריחיים עצובים ומוזעזעים. לא ידעתי שאנשים מסוגלים להיות כל-כך אכזריים, ולזרוק כלב קטן באמצע הרחוב, ולא להסתכל אחורה כשנפגע על-ידי מכונית.

הכרתי שניים כאלה, שהגיעו הנה במצב קשה, והבריוא לאחר תקופה ממושכת של טיפול מירי אדית רון ויווה אליעזר, שלקחו אותם לר"ר אורו ללב מכפר-סבא. שטיפל בהם במסירות.

צום

ודיכאון

בגלל כל הסיפורים האלה שקעי תי בדיכאון, החיים נמאסו עליי ולא הייתי מסוגלת לאכול. אחרי צום של כמה ימים, ולאחר שסבלתי מקור איום כליליות, הבחינה אדית רון שמצב בריאותי גרוע, ולקחה אותי אליה הביתה.

ביקרנו אצל הד"ר לבל, שנתן לי אינפוזיה וזריקה לחיזוק. אדית לא החזירה אותי לצער-בעלי-חיים, ואני נמצאת אצלה כרגע בבית והיא מטפלת בי. אני יודעת שלא אוכל להישאר כאן זמן ממושך, כי לאדית יש שבע כלבות נוספות, וכולנו בתוך דירה קטנה, ופשוט אין אפשרות לחיות ככה.

החלטתי להתראיין לעיתון כדי לספר את העובר עליי ועל חבריי, הכלבים הסרייה-בית, כדי שאנשים יידעו מה עובר עלינו. אולי יבואו לקחת אותנו למקום שבו נוכל לחיות בצורה קצת יותר אנושית.

אני מבילה שנים יחס אנושי לא תמיד מספיק, וצריך גם אמצעים. אני מקווה שאנשים שיקראו את קורותי חיי יהיו מוכנים לתרום לצער-בעלי-חיים השרון ובעזרת התרומות יוכלו לגמור לבנות את הצריפים שלנו ולהוסיף גתות למיננים. כדי שלא יהיה שם כל-כך קר בחורף.

אני עדיין תולה תקוות בבני-אדם, ומקווה שאנשים טובים יקראו את הסיפור שלי ויכינו שאוכל להוסיף להם שימחה בהייהם. וכמובן שאני מבטיחה להיות הכלבה הכינאמנה.

ריספר הטלפון של אדית רון: 052-28920.

חיכ אלוני

קירקס נודד וגם. ניו גואיש אגנדה

חמור של חוסר אחריות. אך להאשמה של שי שוהמי, ראש מינהל-התעופה, לא היה שחר. פשוט מפני ששחף לא הספיקה להטיס מיטענים. היא רק הודיעה על כוונתה לעשות זאת. הדרי החליט לפנות לשר-התחבורה, חיים קורפו, לדרוש הקמת ועדת חקירה ולתבוע את פטוריו של שוהמי. **מיכתב במיסגרת.** אין זו ההתנגשות הראשונה של החברה עם מינהל-התעופה. בשנה שעברה האשים אותה המינהל כי היא מוכרת, שלא כחוק, כרטיסים מוזלים, והוטל עליה כופר של 2500 שקלים.

גם האשמה זו היתה בלתי מבוססת: בטיסות צ'דטר אסור למטיס למכור כרטיסים. זאת עושה גוף אחר, מעין מתוך, הנקרא "המארגן". אך להדרי לא היה איכפת. הוא היה מוכן לשלם את הכופר בשימחה, בתנאי אחד: שיקבל מהשר מיכתב שבו מפורטת ההאשמה. הוא חשב כי מיכתב כזה, המאשים אותו בהזולת תעריפים, ראוי להיות ב-מיסגרת, כתעודת-כבוד.

את המיכתב הוא לא קיבל עד היום, לכן גם לא שילם את הכופר. מאחורי כל העניין מסתתרת מדיניות מזורה של מינהל-התעופה. כמו בכל התחומים, אוהב המנגנון להתעלל בקטנים. שחף היא חברה קטנה, המפעילה 12 מוניות-אוויר — מטוסים בני שמונה מושבים — ועוד שני מטוסים בני-21 מושבים. הטיסות שלה הן לאילת, לחיפה ולקפרסין. בשום מיקרה, אין היא מאיימת להשתלט על השוק, או לנגוס נתח רציני מ-30 אלף הנוסעים לאילת מדי שנה. מעמדה של אריק, השולטת בשוק זה, איתן מתמיד. אבל, מה לעשות, במישר-התחבורה לא אוהבים קטנים.

תעופה

מתנכלים לקטן

יוסי הדרי תובע ועדת-חקירה

יוסי הדרי, מנכ"ל חברת-התעופה שחף, החליט שלא להגיב עוד. מזה זמן רב הוא נתון להטרדות בלתי-פוסקות מצד מינהל התעופה האזרחית, המגיע תלונות נגד חברתו. לשיא הגיעו הדברים השבוע, כאשר המינהל פירסם כי החברה מטיסה מיטענים לאילת, תוך הפרת תקנות התעופה, בלי בדיקות בטחוניות. הטסת מיטענים בדרך האוויר, מבלי לבדוק את תוכנם, היא אכן מעשה

מבצע "אלמקס פי 3"

שום עם אלמקס ללונדון

3 מסיסות ללונדון

13 מכשירי Water Jet לטיפול בחניכיים

13 מברשות שיניים חשמליות

33 תיקי "מודן"

133 חבילות שי של "טבע"

333 מברשות שיניים אלמקס

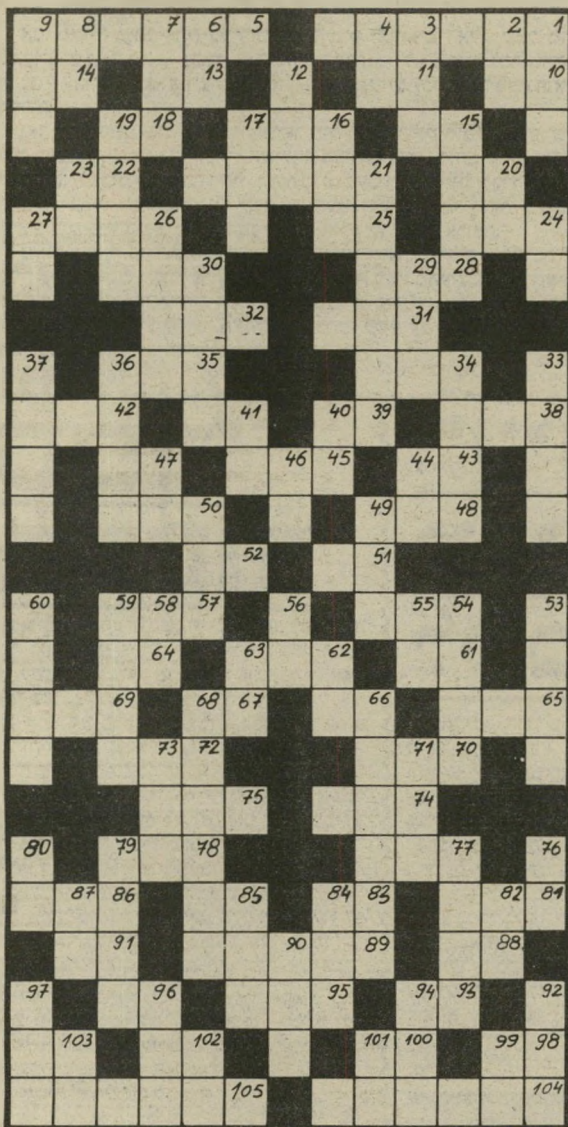
משחת השיניים אלמקס מאושרת ע"י הסתדרות רופאי השיניים בישראל מיוצרת ע"י TESA תעשיות פרמצביות בע"מ ברשיון GABA, שווייץ. לא כולל מיסים ההגדלה 29.4.87. תקנון המבצע במשרדי טבע.

אלמקס יעילה פי 3 במניעת עששת עם אמין כלואוריד

קול המפרט

מאונך:

(1) שים (ארמית); (2) דגן שמים; (3) מלחין גרמני; (4) מירת לח קטנה; (6) סימן; (7) גבעה נישאה; (8) רקב; (9) אויר הנשימה; (12) קריקט טוריסט ישראלי; (15) זעיר; (16) דברי גנות; (17) בשר שמן; (19) שרים; (20) בנין ראשון בלוח הפעלים; (21) רוע, קושי; (23) עמוד מים; (24) סוף; (26) סגירה; (27) שמח; (29) עוף בארצנו; (30) ישוב בצפון ע"ש דוד בלוח בלומנפלד; (33) שמה הערבי של עקרון; (34) חצר המקדש; (36) סל גדול עשוי מקנים; (37) מעשה שויה (ח); (40) כלי לאכילה; (41) עשב מרפא; (44) מושב עליון; (46) דבר דברים בטלים; (47) כסוי הבית; (49) מהר; (50) הרבה, יותר; (53) שן הפיל; (54) לא ישר, בתחבולות; (55) אביון; (56) לאום; (58) מורה; (59) שוכר שדה מבעליו לעבדו; (60) סתור, נחבא; (62) ידיד; (63) רטוב; (66) כפר דרוזי בהרי הגליל העליון; (68) לא מקצועני; (71) מיץ הפה; (73) מבצע צה"ל במלחמת השחרור שנועד ליצירת קשר עם סדום; (76) ענף; (77) גויים, עובדי כוכבים ומזלות; (79) צומח בזמן מאוחר; (80) מן הצאן; (82) משל; (84) שומר; (85) נחש מן הארסיים; (87) צדיק בדורו; (90) שתי דר; (92) היה יותר מדי; (94) משר, ניקה; (96) הבטחה חגיגית; (97) קלס, לעז; (99) שדה מרעה; (101) חרבה; (102) אחורי הגוף; (103) בהשאלה — שעבוד, הכנעה.

מאונך:

(1) זכרון לעד (4,2); (5) ישוב בגבול הכרמל ושומרון (10); (10) מטבע יפני; (11) מנת אוכל; (13) זרוע; (14) מועט בכמות; (15) אגורת פרחים; (16) התכונן היטב; (18) גף; (20) שיטה; (21) שגיאה (ארמית); (22) נשא ונתן בדבר; (24) אסף אל קרבו; (25) תו מוסיקלי; (26) קריאת שמחה והערכה; (28) ...עקרה לא ילדה (ישעיהו נ"ה); (30) תבנית; (31) התמוטט, נפל; (32) מין עשב; (34) עקור, הרס; (35) אור מסנוור; (37) שבר, הפריד; (39) תפר; (41) סיגי הקמח (ח); (42) חור; (43) צעיר; (45) הלעיס במאכל; (47) תוך; (48) הרחקת המחשבה; (50) דרגת

עושה כל מעשה; (81) פטיש לשבירת פחם; (83) מקום מים רבים; (85) אל היערות; (86) משענת לזמורות הכרם; (88) זוג, שנים; (89) רגיל; (91) מספר בגימטריה — גיל הבן לחופה; (93) מחולל פלאים; (95) מין דג; (96) בן אדם; (98) אומלל, רש; (100) ירד; (102) אחד השבטים; (103) מרחף; (104) צדודית; (105) חלש וחולני (3,3).

קצונה בצה"ל; (51) בהמת משאות אסיאנית; (52) קליפת ענבים; (54) משכב; (57) חרד; (61) גבבא; (62) נבל; (64) תבואה נקיה; (65) כן, ככה; (66) חשש; (67) נזם; (69) גבור המחזה השכספירי "אותלו"; (70) תחילית בהוראות בעד; (72) סופר בריטי מחבר "מלחמת העולמות"; (74) הוריד ממרומים; (75) אבן טובה מן החושן; (77) אחורי הצואר; (78) מי שאינו

אביגיל ינאי

"דרם"
50 גרם טבק הולנדי מעולה
לגלגול סגריות (עם בירות)

אזהרה: משרד הבריאות קובע כי - העישון מזיק לבריאות

"אורלי"

בית ספר לספרות גברים ונשים

רח' המלך גורג' 89, תל-אביב
טל' 03-295318 • 03-284919החלה ההרשמה לקורסים מזורזים
לחודש ימים, וגם קורסים רגילים

קבלת לקוחות במחירים עממיים:

★ תסרוקת 2 ש"ח	★ תספורת 2 ש"ח
★ צבע 10 ש"ח	★ החלקה 15 ש"ח
★ סלסול 15 ש"ח	★ פסים 15 ש"ח

★ פדיקור ★ מניקור ★ והשתלת ציפורניים

סקס ועסקים
ללא שותפים סמויים

אנו מספקים:
★ מכשירים למניעת
ציתוחים בטלפון
★ שרות לגילוי מיקרופונים
מושתלים
★ מגיל מתכות
★ מזכירות אוטומטיות

רדיו דוקטור בע"מ
שלום עליכם 18, ת"א, טל' 286444תן
טרמפ
לחיילתן
טרמפ
לחייל

א.א. עבודות

★ מבצעים עבודות
אינסטלציה, מים וביוב
★ עבודות חשמל
★ מתקנים חימום מהיר,
במיבצע
★ שרות מהיר

מישרד: טלפון 870090
בית: טלפון 5524289

איתן עמיחי

הדברת מזיקים בע"מ

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים),
תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים,
עירפול מיוחד לארועים למניעת
יתושים וחרקים מעופפים.

רמת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272 • טל. 5-6-790114

בשמירה על בריאותך ורכושך

אברטורה או פינאלה

אחרי מותו הטראגי של יהושע מראש, ואחרי שהמישפחה עברה את 30 ימיהאבל, חיכו כל ידידיהם וקרוביהם של בנייהוג מארש לראות מה יהיה עם רזי. האם תיסע אל אהובה הפרופסור, שאליו התכוונה לנסוע ביום-ממותו של בעלה? האם הפרופסור יבוא אליה? איפה הם יגורו? איך יעבי המעשה של יהושע מראש על עתיד יחסיהם של רזי והפרופסור?

עכשיו נודע כי הפרופסור חזר ארצה. מייד עם הגיעו תפסו אותו חבריו הקרובים, ועשו לו סדרת-חינוך והסבירו לו שרזי זו לא האשה בשבילו, ושהכי טוב בשבילו זה להישאר עם אשתו החוקית ולשכוח אהבות חדשות. נכון לעכשיו הפרופסור נראה בתל-אביב, באירועים שונים, כל הזמן בחברת אשתו. ובכל זאת, שכן אחד של רזי מהמגדלים אמר לי שפה ושם, מאוחר בלילה, אפשר לראות אותו עולה לדירתה של רזי. מה שלא ברור, כרגע, זה אם העליות לדירתה של רזי הן ליבלוב מחדש של אהבה, או אקורדים אחרונים שלה.

עו"ד עשיר ב... צרות

יש עורכי-דין אחד בתל-אביב שכל העם מקנא בו. יש לו משרד משגשג ומצלח, כל מי שפוט שהוא מנהל וזכה מייד בפירסומת גדולה. הוא נחשב כמבריק ביותר. יש לו כסף יותר ממה שהוא יכול לבזבז. יש לו דירת-פאר בתל-אביב. יש לו אשה ויש לו ילדים מוצלחים. וכמובן יש לו גם כמה מאהבות יפהפיות. כיאה לאיש כל-כך מצליח.

אבל האמת היא, שאני, למשל, לא הייתי מת' חלפת עם האיש הזה אפילו לחמש דקות. מה שהקהל אינו יודע זה שלעורכי-הדין המפורסם הזה יש המון כסף והמון חתיכות והמון כל מיני דברים. אבל הכסף המון יש לו צרות.

אני לא אספר כאן על הצרות המיקצועיות שלו, כי זה תיכף ומייד יגלה לכם את שמו של האיש. ואת זה אני לא רוצה. בעיקר בגלל המיש' פחה שלו. אבל הצרות שיש לו עם החתיכות שלו יכולות באמת להוריד בן-אדם רגיל לשאול.

פעם אחת צבעה אשתו את הדלת של החתיכה התורנית שלו ונתבה עליה את המילה "זונה". פעם א פעמים נודע לבעלים של החתיכות שלו מה שהוא עושה לנשים שלהם והיו צעקות והפחדות. ופעם אחת עברה השמועה בעיר שגולדה לו ילדה סטנה מאחת הגברות שאיתן הוא מבילה את שעותיו הפנויות.

אבל רוקא העניין הזה עם הילדה עבר די בשקט. חלק מהאנשים לא האמינו לסיפור, ובעיקר עוזיה העובדה שהגברת הצעירה, האם של התינוקת, לא עשתה מזה עניין גדול ולא פייסטה ולא רדעה שום דבר. אבל כל זה רק עד לזמן האחרון, שבו נודע לגברת הזאת שהיא היתה אחת מני רבות גם בתקופת האהבה הגדולה ביניהם. זה עיצבן אותה מוות, ולכן היא החליטה לגמול לרזן וזאן.

כיום כל העיר יודעת שהגברת היפהפיה היתה סטאורית במישר של עורכי-הדין המפורסם, ושם התפתח הרומאן ביניהם. להרבה נסיעות לחול היה עורכי-הדין לוקח אותה, כדי שתזיה עוז כנגדו, ובאחת הנסיעות הללו היא הרתה. אחר-כך, בשקט, היא עזבה את מקום-העבודה אצלו כדי שלא ידברו.

עכשיו, כשהיא התעצבנה עליה, היא גם הוד' ליטה לדרוש ממנו מנה שטנה מאוד, אחרת היא תתריאין בכל מיני עיתונים ותספר עליו כל מיני סיפורים. מעניין אתכם אם עורכי-הדין ישלם כסף לגברת? אני מוכנה לחתום שהוא ישלם כמה שהוא רוצה.

רוקא מהמקום שממנו באים כל ההריונות הרגילים. יש לה גם הסבר מאוד משכנע לעניין זה. שרה אמנו הרתה בגיל 90, ועד היום כל העם היהודי חושב שאלוהים הכניס אותה להריון. מה אמר הבעל, תמיר וינסר, על עניין האלוהים וההריון לא ברור, אבל לא נראה לי שהוא במצב של להילחם על האמת.

יואל זילברג ואשתו (1972)
זה יותר טוב?

אחרות, ואמרו "יהיה בסדר" ואחר-כך הלכו הבין תה. ומי ישב ליד המיטה של אבי 24 שעות ביממה, עד שהבריא ממש? מי נתן לו לשותות מים ומי כיסה אותו בשמיכה ומי החזיק לו את היד ודיבר אליו? מי אם לא בתו הבכורה שלו, וזי בת ה-18? האבא היה כל-כך מאושר מנוכחות בתו לידו, עד שברגע שיצא מבית-החולים, הרבר הראשון שהוא עשה זה לקנות לה מתנה לאות הערכה. המתנה היתה פיאט חדשה, אבל זה באמת לא שייך לעניין.

את הבימאי יואל זילברג כולם מכירים? יש לו די חברים? יש? נו, ואיפה הם היום כשיואל עבר בשבוע שעבר ניתוח-לברפתוח? טוב, הפעם זה באמת לא פייר לשאול שאלה כזאת, כי יואל פשוט עבר את הניתוח בלוס-אנג'לס, וקשה לבקש מהחברים לנסוע לבית-החולים בלוס-אנג'לס כדי לעשות לו ביקור של רבע שעה. אז, כמו תמיד, מי שישבה ליד יואל בשעות הקשות של לפני ואחרי הניתוח לא היתה אלא אשתו. מישהו אמר כאן שחברים זה יותר טוב מ'מישפחה'?

המישפחה היא הלב

גם חתיכות יש לבן-אמוץ בכמויות מיסחריות. בבוקר חתיכה בת 17, ובצהריים אחת בת 21, ובשעת הדימדומים אחת בת 19, ובערב אחת בת 32.

אבל כשדן נכנס לניתוח-לברפתוח, וכש-

אבי אברמוביץ
- שחברים -

הצמידו לו את כל הצינורות והצינוריות ונתנו לו סמי-הרדמה והוא נראה לא-עלינו, מי שיש לידו 24 שעות ביממה? מי לא זו מהמיטה שלו עד שהוא הבריא לגמרי? מי הגיש לו מים וכיסה אותו בשמיכה והחזיק לו את היד ודיבר אליו דיבריי נועם? מי אם לא בתיה אפולו. ולמרות מה שאתם חושבים ואולי אפילו למרות מה שדן חשב - בתיה אפולו היא מישפחה, ולא חברים.

ועל אבי אברמוביץ שמעתם? גם הוא חטף איזה עניין כלב, וגם אותו ניתחו. גם לאבי יש כמויות של חברים, ואומנם כל אחד מהם כא לראות ולהראות, והיו שהביאו פרחים ומתנות

מי שאומר לכם שחברים זה יותר טוב מ'מישפחה', לא יודע על מה הוא מדבר. חברים זה טוב בשביל לשתות קפה ולאכול עוגות ולרכל על חברים אחרים. חברים זה טוב בשביל ללכת לקולנוע ביחד ולנסוע לחוץ-לארץ, ולפעמים אפילו בשביל לקחת איזו הלואה קטנה. אבל בעניינים שבלב, המישפחה תמיד במקום ראשון. הנה, למשל, דן בן-אמוץ. אתם מכירים מישהו שיש לו יותר חברים מאשר לאיש הזה? ובאמת, כשהוא קיבל את ההתקף, כל החברים באו לבקר אותו בבית-החולים ואחר-כך במלון

דן בן-אמוץ ובתיה אפולו (1967)
מישהו אמר -

פלאזה שבו החלים, וכל אחד אמר לו איזו מילה מצחיקה, וכל אחד חיכה שדן יזכיר אותו במאמר הבא שלו, ואחר-כך כולם הלכו הביתה.

ילדי אלוהים

זוכרים את שרה מור, זאת שלפני הרבה שנים היתה אשתו של הרייל עמי מור (ובעלה של פינצ'י). ושאר-כך התגרשו וכל אחד הלך לדרך משלו? עמי נשא את פינצ'י, הוליד שלושה ילדים, המשיך לשרת נוסעים במטוסי אל-על וחי בשלום עם עצמו ועם הסביבה.

לעומת זאת שרה חיפשה. חיפשה אושר ו' שלווה ומשמעות לחיים, ואחרי נסיונות שונים הגיעה אל השקט והנחלה במאה שערים בירד שלים. שם אף מצאו לה חתן בשם תמיר וינסר, ועשו להם חתונה ונתנו להם דירה והם התחילו לחיות ולשמור מיצויה.

עכשיו נודע ששרה בת 39 נמצאת בהריון.

שרה מור
שרה אמנו

כל אשה בהריון שמחה מהעניין, אבל שרה לא תסם שמחה, היא ממש בעננים. איכשהו יש לה ההרגשה שההריון הזה בא לה משמיים, ולא

מינתב מבית-הסוהר

בעבודתה כעורכת-דין נהגה אילנה לב לכתוב הרבה מאוד מיכתבים. עכשיו, כשהיא יושבת בבית-הסוהר, ממש מגדר לה באצבעות, והיא מתה לכתוב משהו. נו, או למי אתם חושבים שהיא כותבת? לרוחל המרחלת, כמובן.

השבוע הגיע אליי מיכתב מעורכת-הדין אילנה לב. שבו היא מב' קשת ממני לתת פומבי לכמה עובדות שהיא מעלה על הגייר. לב טוענת שהיא הגישה כמה תלונות נגד פריקליטה מסיימת, אולם הפרקליטות אינה מטפלת בתלונות שלה, מאחר ואיש חשוב בפרקליטות הוא אבי בנה של הגברת שעליה מתלוננת אילנה לב. היא מוסרת פרטים נוספים על זוג הפרקליטים, ש' כל אחד מהם נשוי באושר לבן-זוג אחר, והיא גם טוענת שאין לה שום בעיה להוכיח את טענותיה בעניין זה.

גברת אילנה לב היקרה, הנה כתבתי את כל הסיפור שלך. מה שלא כתבתי הם שמות של הנפשות הפועלות, וזה מפני שאין לי חשק להצטרף אליך בבית-הסוהר. אז סליחה.

באה, הלכה לכלא, ראתה את בנה ו... יצאה משם מבסוטה. איך אפשר להסביר את זה? ל' ליוזיקה יש התכונה הנחרת הזאת, שבכל דבר רע היא מוצאת משהו טוב, ועליו היא שמחה. כשרונן היה ילד, הוא האכיל אותה מרורים בקשר ללימודים שלו. לא רצה ללמוד בשום אופן, ועכשיו, בתוך בית-הסוהר, הוא לומד בשקד דה ממש. בקרוב הוא יעבור את בחינות-הבגרות, ואחר-כך הוא מתכוון להתחיל בלימודים גבוהים. אז שליוזיקה לא תהיה מאושרת?

הילד לומד, סוף, סוף

ליוזיקה שגיא נעלמה מהארץ, אחרי שבנה רזן הוכנס לכלא. היא העתיקה את מקום מגוריה לפאריס, לרובע ה-16 ושם התחילה חיים חדשים לצד בעלה, עמי, שנכנס לעיסקרה-שמא' טס וכנראה עושה בהם חיל. ליד הדירה המפוארת שהם שכרו חונות שתי מכונות מרצדס חדשות, אחת של ליוזיקה ואחת של בעלה, כדי שלא יריבו. הדירה הפכה אתר-עליה-לרגל לחברותיה הרבות של ליוזיקה, ורק בזמן האחרון חזרו משם ציפי שביט, בתיה שושני, ותמי בן-עמי, וכולן סיפרו כמה שטוב לליוזיקה בזמן האחרון. ובכל זאת, למרות כל הטוב, הדירה היפה,

ליוזיקה שגיא נעלמה מהארץ, אחרי שבנה רזן הוכנס לכלא. היא העתיקה את מקום מגוריה לפאריס, לרובע ה-16 ושם התחילה חיים חדשים לצד בעלה, עמי, שנכנס לעיסקרה-שמא' טס וכנראה עושה בהם חיל. ליד הדירה המפוארת שהם שכרו חונות שתי מכונות מרצדס חדשות, אחת של ליוזיקה ואחת של בעלה, כדי שלא יריבו. הדירה הפכה אתר-עליה-לרגל לחברותיה הרבות של ליוזיקה, ורק בזמן האחרון חזרו משם ציפי שביט, בתיה שושני, ותמי בן-עמי, וכולן סיפרו כמה שטוב לליוזיקה בזמן האחרון. ובכל זאת, למרות כל הטוב, הדירה היפה,

ליוזיקה שגיא ובנה רזן
יצאה מבסוטה

מכונות המרצדס וכל השאר, לא הכל טוב, כי לליוזיקה יש בן הוישב פה בכלא, ולכן מרי פעם היא קופצת לביקור. הפעם באה כדי להיות נוכחת בעירעור, בבית-המישפט העליון, אשר נדחה בשבוע למועד מאוחר יותר.

מתחיל ביד, גומר ברגל

הסיפור מתחיל בכניסה לבניין הוועד הפועל של ההסתדרות לפני שבועיים.

המתח גבוה היה כמעט כמו ב"קווי חברת החשמל. חיים הבר"פלד, יו"ר האגף לאיגוד מיקצועי, המתין בחדרו לאבי פילוסוף, יו"ר ועדת העבודה של התאחדות ה"תעשיינים, שיבוא ויחתום לו סוף"סוף על מיסמך. פילוסוף דווקא לא מיהר, אך התחלק וחטף מכה הגונה בידו. אחרי כמה ימים התגלה בצי"ל לוס שיש לו שני שברים, וידו ג' ובסה.

מזל שהשבר היה בידו ולא ברגל, כי לרגל היה זקוק ביום השלישי השבוע כדי להגיע לחתימת הסכם נוסף: נשואיו עם חברתו מזה ארבע שנים, ושכנתו מזה שנתיים – דליה רבין (בן-ארצי).

את הנישואין יערוך רב בביתם בהרצליה. את הנוכחים אפשר י"ה לספור בפחות משני ידיים. ה"ורי הכלה, שרה-ביטחון יצחק רבין ולאח אשתו, הורי החתן, אחי הכלה יובל רבין, מהנדס, ואחות ה"חתן, זהו. ליצחק רבין תהיה זו מתנת יום"הולדת במלאות לו 65 שנים. לכל היתר סתם כף. גם בשימחתם של השניים, וגם על סגירת מעגל. תמי פרומצ'נקו, אשתו לשעבר של אבי, נישאה לפני שנתיים לוולף ארדוף, פלייבוי מלוס-אנג'לס. א"ברהם בן-ארצי, בעלה של דליה ל"שעבר, ואבי שני ילדיה – יונתן בן ה"12 ונועה בת ה"10 – נישא לפני שנתיים, ויש לו בן נוסף. בתו של אבי, שהתגדה בעבר לחתונה, ב"גרה, בימים אלה מלאו לה 18 שנה, והיא אף זכתה לפני יומיים

אבי פילוסוף ודליה רבין שרה-ביטחון יהיה בחתונה

העוסקת בפרוייקטים בענף המזון. אז כמו שאמרנו – לא נורא. שבר אחד או שניים ביד, העיקר שהרגל שברה ביום השלישי את כוס החתונה. **שולמית יריב**

ון ובמסוררה. אחרי 20 שנה שבהן עבד כמנכ"ל עלית, פרש אבי, מכ"י וון שחברת-פדרמן השתלטה על עלית. הוא הקים בשותפות עם חברי-לדות חברה בשם רון-אבי,

ברשיון-נהיגה חדש. בקיצור ה"שמש זורחת, והעניינים הסתדרו. את דליה הכיר אבי באמצעות חברו לניהול חברת עלית, דויד מ"ושביץ. מאז זרמו הרבה מים בירק-

חוור מחייכת שוב

הטובה חווה בבית-המישפט, השתנה היחס אליה. מי שמעידה עבור התביעה איננה מתקבלת טוב ככלא.

חוה עדיין כועסת מאוד על אביכה, ובאחרונה הגישה למיטרה תלונה נגד דה. היא ביקשה שיבדקו את כתב-היד של המכתב שנשלח לבתה של חווה בשמה של אביכה. מכתב זה, שבו כי טוב "חוה לא רצחה", הוגש עליידי סניגוריה של חווה לבית-המישפט, מי מש לפני מתן פסק-הדין. אבל השופ"טים קבעו כי אינו משנה ואינו מוסיף ראיות חדשות. אביכה, עליידי סניגוריה נתן ותיים קנת, הכחישה שהיא כתבה את המכתב וטענה שהוא זיוף. חווה מבקשת שיקחו אותה ואת אביכה למכונת-אמת בעניין זה, כדי להוכיח מי צודקת. היא קיבלה כבר אישור מה-מיטרה כי תלונתה בטיפול.

חוה, שרותה מאוד במהלך המישפט, המשיכה לרוות גם מאז פסק-הדין. היא הורידה עוד שלושה קילוגרם, ו"היא טוענת שהיא זקוקה ליותר סידן במוון. לרבריה, אין זה מספיק לאשה בגילה להתחלק בחבילת גבינה אחת עם עוד שש אסירות, והיא זקוקה לסי"דן נוסף.

חוה מודעת מאוד לטיפוח היופי, והביעה מישאלה כי שילטונות כלא-הנשים יהיו יותר מודעים לבעיות המ"יחדות של נשים בכלא. היא היתה רוצה לקבל סבון-מרקים, ולא את סבון-הכלא הרגיל. חווה קוראת מאמרים על טיפול בעור, ומתרגמת אותם מצרפתית לעברית, עבור חברותיה בכ"לא.

היא מרבה לשבת בחדרה ואומרת: "כאשר אני בחדר, כאילו אני לא בבית" הסוהר. היא מרבה להקשיב למוסיקה קלאסית, וחורה גם לעבוד במיפעל המייצר שקעים. בעבר לא הצליחה לעמוד בקצב, ולא ייצרה את מינימום השקעים הנדרש. אבל כעת, אחרי שרגעה, היא עומדת במיססה. חווה עוקבת אחרי הנעשה בארץ וב"עולם דרך העיתונות, ומקבלת גם ב"קורים סרירים של המישפחה. לילדים מותר לבקר אותה פעם בשבוע, יתר בניהמישפחה יכולים לבקר רק פעם בשבועיים.

למרות שכעת שוב איננה עוסקת בחומר המישפטי, היא עדיין עסוקה מאוד בעניין. "הנעליים של רוצחת גדולות עליי", היא טוענת. היא מספרת לכל מי שרוצה לשמוע שהיא חפה מפשע, איננה מסוגלת לרצוח ולא רצ"חה. היא בטוחה כי בית-המישפט העל"יון יקבל את טיעונה וימצא אותה זכאית. היא אומרת כי אם יידחה העיר"ר, עור, תמשיך ותילחם ותגיש גם בקשה למישפט חוזר, עד שתצא זכאית. **אילנה אלון**

יחד איתה לדין על עבירות מירמה שר"נות (ראה רחל המרחלת). בשנים האחרונות התאהבה אילנה בגבר ערבי, מהכפר אברגוש. היא עב"רה לגור איתו, וילדה לו בת קטנה. פר"שת-המירמה האחרונה שלה נידונה רק לפני שבועות אחדים. היא נשפטת לחמש שנות-מאסר בפועל, ואילו בנה ובתה הגדולים, שעמדו איתה לדין, טרם קיבלו את עונשם. נראה כי לחווה יש על מה לדבר עם עורכת-הדין שסרחה, והן נהנות זו מח"ברתה של זו. גם גיתית איזרלוב הת"יידה מאוד עם חווה. היא אפילו סרגה לה צעיף, וחווה לובשת אותו על צווא"רה. החברה החדשה שלהן היא הדסה מונסה, הבנקאית מירושלים, שנידונה באחרונה לחמש שנות מאסר. ארבע הנשים הללו, שהן שונות מ"תר האסירות בהשכלתן, בריקען הח"ב רתי ובמצבן הכלכלי, מבלות זמן רב יחרי.

רוצה

מכונת אמת

למרות שאביבה גרנות שיי"כת בעצם לקבוצת-הנשים הזאת מבחינת הרקע וההשכלה, אין היא נמ"צאת בחברתן, אלא בחברת האסירות האחרות. חווה טוענת כי אחרי שהת"גלה בכלא שאביבה העידה נגד חברתה

אנשים, שפגשו באחרונה בחווה יע"רי בבית-הכלא נווה-תירצה, הופתעו לראות אשה אחרת. מי שזוכר את חווה מהמישפט, זו שהתחבאה מתחת לשולחנות וייכבה בבכי, לא היה מכיר את חווה המחייכת, בעלת חושי-ההומור, המתירדת בקלות, והיא מלאה תיקווה לזיכוי בעירעור. אפילו סניגוריה, עורכי-הדין רדור מקרין והר"ר עדנה קפלן, רואים כבר את השינוי שחל בה. כאשר איננה מדברת על המישפט ועל העירעור, היא נשמעת רגועה ובעלת הקסם שהיה לה בעבר. אותו הקסם, שמשך אליה לקר"חות בבגן וידידים בחברה. היא טוענת כי כעת שוב איננה זקוקה עוד לכרור"הרגעה.

אחרי תום מישפטה, הועברה חווה לאגף-האסירות-השפוטות. היא חולקת את חדרה עם אילנה לב, אשה בת 50, שהורשעה בעבירות מירמה. גם כסוף תקופת מעצרה היתה אילנה לב חברתה של חווה לחדר, מתוך בחירה. לב היא עורכת-דין, שלמדה באוני"ברסיטה בירושלים. היא אשה חכמה ונאה, היודעת להקסים את שומעיה ולהרשים. היא היתה נשואה לרוקח ירושלמי, והסתבכה בפרשיות-מירמה לפני יותר מ"10 שנים. היא שילמה על"כ במאסר והתגרשה מבעלה. לאילנה יש שני ילדים, בן ובת, תאומים בני 20, מבעלה הראשון. השניים עמדו כעת

חרש, חרש, חריש

תמרורים

שוטר ושופט

נתמנה **למבקר-המדינה הרביעי, יעקב מליץ**, 62, שופט מחוזי, שהגיע לכסה-המישפט אחר תקופת שירות קצרה כקצין-חקירות במישטרת ישראל 27 שנים פרקטיקה פרטית כעורך-דין, מליץ, יליד פולין, שעלה ארצה בגיל שנה וחצי וגדל בחיפה, נשוי למארגנת-תערוכות, אב לשתי בנות וסב לשיבעה נכדים.

מלח ומורה

נפטר **משפטים במוח**, במינכן שבגרמניה, בגיל 64, **אליסטר מק'לין**, סופר ממוצא סקוטי, שרובם של 28 ספריו (בניהם: תותחי נבארון, הנשרים נחתו עם שחר) הפכו לרבי-מכר עולמיים וגם עובדו לסריטיקור פה, מקלין, שחי ב-30 השנים האחרונות בשווייץ, כדי להימנע מתשלום מס-ההכנסה הבריטי הקטלני על תמי לגוי המיליונים שלו, החל את דרכו כמלח בצי-המילחמה וכמורה לאנגלית, לפני שמצא את ייעודו האמיתי בחיים.

פסנתרן ויהלום

נפטר **מאמניה (חוסר-דם)**, כי תוצאה אפשוית מדיאטת אבטיחים (ור לדעת אחרים, ממחלת האיידס) בעיית-רתינופוס פאס-פרינגס שבקליפורניה, בגיל 67, **ולאדסלוב ואלנטינו ליבראצ'ה**, פסנתרן-ברדן, שנודע רק בשם מישפחתו, או בקיצורו ("לי"). ליבראצ'ה הרוויח עד חמישה מיליון דולר לשנה בזכות מופעי-האווה שלו, שכללו פסנתר מוזכזז, נכרשות בדולה מרבית ניצוצות-אור ותליכושות יוצאת-דופן כחליפה אדומה ועטורה נוצות, שזורה יהלומים בשווי של 300 אלף דולר.

רומני ואמריקאי

נפטר **מהתקף-לב**, בקסקי, עיירת-חוץ פורטוגלית, בגיל 72, **ואלריאן טריפה**, מי שהיה, עד לפני שלוש שנים, הארכי-הגמון של הכנסייה הרומנית האורתודוקסית בארצות-הברית, ממנה גורש על-ידי שילטונות ההגירה האמריקאיים על שהסתיר את חלקו בדריופיות יהודים ברומניה של מלחמת-העולם השנייה, טריפה, שאת הסגרתו לישראל, כדי להעמידו למישפט לפי חוק עשיית הדין בנאצים וביעוריהם, שקלה הממשלה בשעתו, היה אחד מראשי מישמר הברזל הרומני הפאשיסטי, שנודע בדרשותיו המטיפות לרצח יהודים.

רופא רודף שלום

נפטר **בירושלים**, בגיל 87, **ד"ר שיימון שרשבסקי**, יוצא גרמניה ומוותיקי הרפואים בכירה (בה ניהל משך שנים מכורדנטס בבית חולים מקומי), שרשבסקי היה (יחד עם הפרופסורים הנודעים של האוניברסיטה העברית מרטין בובר ועקיבא ארנסט נכרים) ממייסדי אגודת איחוד של שנות טרס-המדינה, אשר ביקשה לשפר את ההבנה בין יהודים וערבים, ועורך בטאונה, נר.

חייל ודיין

נפטר **בג'טר אל-זרקא שבקירבת בנימינה**, בגיל 119, **ד"ר עלי ג'ירבאן**, אב ל-20 ילדים (שאת האחרון בהם הוליד בגיל 92), סב ליותר מ-200 נכדים, 800 נינים וכמה מאות חנימים. ג'ירבאן, דייג חובב, ששירת בצבא התורכי של סוף המאה ה-19, ייחס את אריכות-ימיו להקפתו שלא לעש, שלא לשנות ולרבות בהליכה ובפעילות גופנית, כמעט עד יומו האחרון צעד ג'ירבאן את מחק שני הקילומטרים מביתו לשפת-הים, כדי לשוחח בו שעה קלה.

העולם הזה 2580

עד מדינה על מה?

על מה היה דויד בלס יכול לשמש כעד-המדינה? על מה היה היועץ-המישפטי צריך לפתוח בחקירה? אם גירסת בלס נכונה, הרי שהוא נתן לאנשי מילגת-העבודה כספים כדי שהמיסלוגה תגיע לשילטון, ואז יזכו במעמד ובסמכויות שיאפשרו להם לגרום לכך שדויד בלס יקבל תמורה בצורה של רכישת מניות הסנה, שהוחזקו על-ידי.

על-פי חוק העונשין, תש"ל-1977, עובד-הציבור מוגדר "לרבות עובד של תאגיד המספק שירות לציבור", ויתכן כי מיפלגה נכנסת להגדרתו של החוק. איך שלא יהיה, הואיל ובלס היה אמור לקבל את התמורה אחרי הבחירות, ו"אחרי שהאנשים זכו במעמד ובסמכויות, אין ספק כי המ"דובר ב"עובד-ציבור".

סעיף 290 לחוק העונשין קובע כי "עובד-הציבור הלו"קח שוחד בעד פעולה הק"שורה בתפקידו - דינו מאסר שבע שנים".

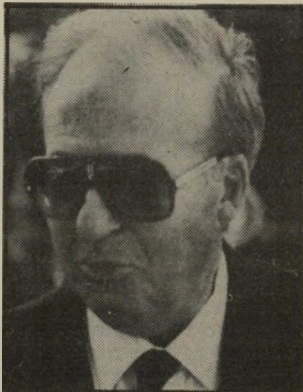
בתי-הדין המימשפטי הרחיבו את המונח "בעד פעולה הקשורה בתפקידו".

כן קובע סעיף 293 (3) לחוק העונשין, כי לגבי שוחד אין זה משנה, אם היה בעד פעולה או בעד השפעתו על פעולת אדם אחר.

אם נכונה גירסת בלס, שנאמר לו כי אם לא יתרום את התרומות יועמד על חובו למימון מדינת ישראל, הרי שחבר-הבירה היא עבירה של סחיטה באיומים. על-פי סעיף 428 לחוק העונשין הקובע כי "המאיים על אדם 'בכתב, בעל-פה או בהתנהגות ב'גניעה שלא כדין בגופו או בגוף אדם אחר, בחירותו, ברכושו, בפרנסתו, דינו - מאסר תשע שנים".

חברת העובדים היא תאגיד, ולכן מנהל-העסקים של התאגיד חייב לשקול את טובתו של התאגיד. אם מנהל כזה אמור היה לקנות את המניות של בלס בהסנה בסכום שעלה על שערים בשוק, ושנקבע לפי טובת המערך, נעברה עבירה של "הפרת אמונים בתאגיד", על-פי סעיף 422 לחוק העונשין.

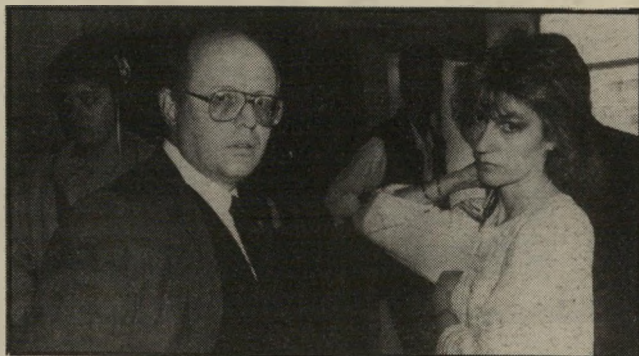
טיעון, היה פירוש הדבר בפועל השתקת העניין בלס. שדרי רק מטורף היה בנסיבות אלה מעלה את העניין רישומי. כזה היה המצב כאשר פקעה סבלנותו של בלס בבית-המעצר, והוא העביר את המידע על עיסקת-התרומות לעיתונאי שאול אברון מחדשות.

יועץ מישפטי חריש איך לסגור עניין

מר בלטמן, ואנכי הפכנו והפכנו בזכרוננו ובמכתבכם מיום 16.10.86, שנשלח אלי בעקבות הפגישתנו, ולא מצאנו כי כל עיקרה של הפגישתנו נעוץ היה בעיסקת טיעון.

קבע ממיכתבו של חריש לווינרוב הפכנו והפכנו בזכרוננו...

פרקליט וינרוב ואיזאבל בלס עד-מדינה תמורת חסינות

כאשר פנה אברון אל חריש, השיב לו היועץ המישפטי, לריכר אברון: "אני לא זוכר את הפגישתנו". קשה להבין את התנהגותו של היועץ המישפטי לממשלה אלא כביטוי נוסף לאי-רצונו של חריש לריב עם גורלי המדינה, ולמלא את תפקידו בצורה שתעלה עליו את חמת השילטון. הוא למד מנסיונו של קודמו, יצחק ומיר.

הפרשה כולה מחמירה עוד יותר את השאלות הנזכרות הקיימות כיום ב"חוגים מישפטיים ואחרים, לגבי תיפ"קודו של מוסד היועץ-המישפטי-לממשלה.

אם פרשה כה חמורה כמו סחיטה/שוחד בסכום של 600 אלף דולר, בצורת תרומה, אי-שית' למיפלגה, וקניית מיפלגה שלמה אחרת, אינה מביאה את היועץ המישפטי אף לצעד רא"שון ובלתי-סרמאלי של חקירת הדברים - בשבט מה יש ב"כלל יועץ-מישפטי-לממשלה?

הסניגורים הסבירו לחריש את פרשת התרומות. בלס טר עז שהוא נסחט, אמרו, אך היו מוכנים גם להניח שהיתה כאן פרשה של שוחד. כך או כך זהו מעשה פלילי חמור.

אנחנו מקווים שזה לא נכון, אמרו, אך אם זה נכון, נשמט הבסיס המוסרי מתחת לתביעה.

הצעת הסניגורים: לבלס תינתן חסינות, והוא יופיע כעד-מדינה נגד ראשי-המדינה, החשודים בסחיטה-ראשון. כאפשרות שניה דיברו על עיסקת-טיעון, כאשר האישום נגד בלס יופחת, תמורת עדותו בפרשת התרומות.

בלטמן לא היה מוכן לכך. אלה הן שתי פרשות שונות, אמר. אני לא מוכן לתת חסינות בפרשה אחת תמורת עדות בפרשה אחרת. הוא הסתמך על פסקדין של השופט העליון משה בייסקי, שנוף בתביעה על עירוב שתי פרשות.

ויינרוב אמר שאין הדבר דומה. אומנם אין לתת חסינות לרוצח כדי שיעיר בפרשה של גניבה, אבל כאן המצב הפוך: עניין התרומות חמור

המשך
הכתבה
מעמוד 10

בין כל השערוריות בפרשה עתירת שערוריות זו בולטת השערוריה הק"שורה בהתנהגותו של היועץ המישפטי לממשלה, יוסף חריש.

כאשר שמעו סניגוריו של בלס מפיו בפעם הראשונה על פרשת התרומות למערך וקניית יחד, נרהמו וסירבו להאמין. הם חשבו כי בלס מוכר להם סיפורי-ברדים. אולם ככל שהתעמקו בראיות, השתכנעו שהדבר נכון.

כשהם מוועזעים מן הגילויים, הם פנו אל עורך-הדין הכלי-כול, אמנו גולדנברג, שהוא ידידו של חריש, ושאלו לעצתו. גולדנברג הציע להם להיפגש עם חריש, ואף סידר את הפגישתו.

הפגישתנו נערכה ביום ה-15 באוקטובר 1986. היתה זאת פגישתו סורמאלית, רבת-מש"תלמים.

ממצידו של בלס השתתפו עורכי-

הדין יעקב ויינרוב ועוזרו, עורך-הדין נבות תלצור, עורכי-הדין יהודה ויינשטיין ויקיר שניצר, והמתמחה רוני ברגמן.

לפי בקשת הסניגורים, השתתף בפגישתנו, נוסף על חריש עצמו, גם פרקליט-המדינה יונה בלטמן.

חוט לבן בנעליים

יעקב ויינרוב, סניגורו של דויד בלס, היה שקוע בחקירת עדה-התביעה חיים יוליש, כאשר ננעץ מבטו בנעליו של העד. היו בהן תפרים בחוט לבן וגם.

במוחו ניצצה מחשבה: אני כבר ראיתי נעליים כאלה באיזשהו מקום!

ויינרוב, עורך-דין דתי חר"בש-כיפה, אימץ את זיכרוננו. ואז, באורח פלא, נזכר: הוא ראה נעליים כאלה באולמו של בנק גדול ברחוב באנהוף (תחנת הרכבת), רחוב הבני-קיס הגדולים בציריך.

מכיוון שויינרוב זכר את המועד שבו ביקר בציריך, שלח את אנשיו לחקור אם יוליש היה אז בשווייץ. זה לא היה קל. בדרכוננו של יוליש לא היה רשום שביקר בציריך, אלא שביקר באי-רודוס. ויינרוב בירר שאפשר לטוס מ"רודוס לציריך מבלי שהדבר ייחתם בדרכונן.

יוליש, איש קיבוץ חמדה, מנכ"ל חברת אשת-השקעות של התק"ם, שניהל את עיס"קיה-המיליונים עם בלס, היה אומלל על דוכן-העדים. הוא לא זכר מה עשה בציריך, ואם היה שם בכלל.

כשמו (ויינרוב) - אדום כ"יין", ביקש להוכיח כי הכס"פים שנתנה התק"ם לבלס, כדי לשלוח בהם בשוק האמור בעיסקת-מטבעות, באו מח"ברת-הקש של בנק הפועלים בשווייץ.

להגן על חיי בלס

השבוע, כאשר בא עורך-הדין יקיר שניצר, אחד מפרקליטיו של דויד בלס, לבקר אותו בבית-המעצר ברמלה לשם התייעצות שיגרתית, נדהם להיווכח ששוטר נוכח בחדר. "אלה ההוראות שלי", אמר השוטר, וסירב לצאת. שניצר עמד על זכותו החוקית להיפגש עם לקוחו ביחידות. הוא הופנה אל האחראית.

זו הסבירה לו שהשמירה נועדה להגן על חייו של בלס. הסיבה: בגלל בלס הוחמרו התנאים של כל העצירים. על-פי הוראה מגבוה, ויש חשש שהעצירים הנפגעים ירצו להתנקם בו.

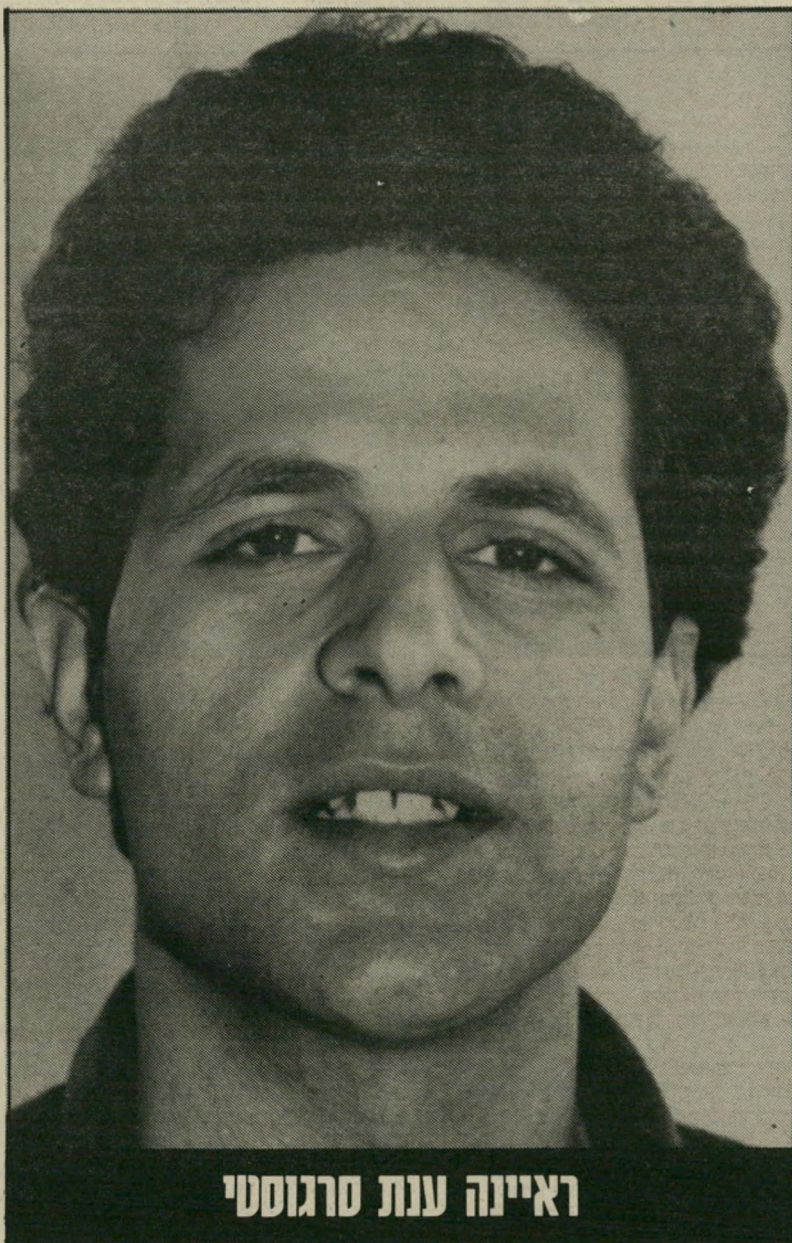
לבסוף הוצא השוטר, והפרקליט יכול היה לשוחח עם לקוחו.

מאיר וענונו, אחיו הצעיר של האסיר המפורסם ביותר במדינה, מספר על ילדותם והחיים במארוקו ובמעברה, על הבית הדתי, על נטישת הדת, על העליה לארץ, על מסלול החיים של מרדכי וענונו ועל מניעיו

„אבא, וגם הרבנים, לא חסכו שיבטם מהילדים, כדי שילמדו תורה. קיבלנו חינוך מאוד קפדני”

„כשבאנו לארץ, הבאנו ציוד שלא היה מצוי פה: מקרר ענק, מכונת כביסה, כתיכון, מכשיר הקלטה ושטיחים”

„כשהיה בישיבה, עבר על מוטי תהליך של נטישת הדרך הדתית, ולאט-לאט קיבל את הכיפה ושם בכיס”

ראיינה ענת סרגוסטי

„מוטי הבין בשלב מסוים שהוא מתנוון בעבודה שאין בה אתגר, ורצה להרחיב אופקים ולראות עולם”

„ההתנצרות שלו מאוד מאוד מכריעה להורים, כי הדת זה מרכז החיים, זה הציג שעליו סובב העולם שלהם”

„מוטי לא קיבל גרוש. הוא ידוע כאיש לא ראוותן, ולא בזבזן ולא חומרני. הוא סגפן וספרטאני”

„אני לא מתבייש

להזדהות כאח של מוטי!”

מאיר וענונו חזר ארצה בגלל אחיו. מאז שדרכו רגליו על אדמת ישראל, הוא עושה ימים כלילות בנסיונות לעזור לאחיו. הכלוא אי-שם, כשהוא ממתין למישפט הסודי שלו באשמה שמסר את סודות האטום של מדינת-ישראל. בשבועיים שבהם שוהה מאיר בארץ, הספיק לאסוף תיק עב-כרס של קיטעי-עיתונות על אחיו, ובעיקר קיטעי-ארכיון ממיקרים קודמים, שבהם נשפטו אנשים בישראל על עבירות ביטחוניות הדומות לזו של אחיו. בעילקר משך את ליבו סיפורו של מוסקה

קידר, שהיה ידוע במשך תקופה ארוכה כ-האסיר איקס”. קידר, שסוד אשמתו לא ניתן לפירסום עד עצם היום הזה, הובא גם הוא לארץ בדרכים עלומות, וישב כאן בין כותלי בית-הסוהר במשך כמה שנים, מבלי שאיש ידע על קיומו. הוא כונה אז „האסיר איקס”, ועל שמו נקרא עד היום אגף שלם בכלא רמלה: אגף האיקסים. מאיר מרבה לצטט מדברים שאמר קידר בראיונות לעיתונות אחרי ששוחרר מ-מאסרו. הוא מרבה להשוות בין מצבו של קידר בבית-הסוהר לבין מצבו של מרדכי

וענונו, אחיו, שאותו הוא מכנה מוטי. מאיר, גבר נאה, שחוס-עור, שערותיו הכ-הות מסורקות לאחור, לבוש כמו דוגמן בבג-דים מעולים, מנסה לברור את המילים, מנסה להחזיר ללכסיקון שלו את המילים העבריות, אחרי שהות של יותר משנתיים בבוסטון שבארצות-הברית. מאז הגיע לארץ, הספיק להבחין בעובדה שרבים הם שופטי אחיו. דעת-הקהל הוסיפה באופן ברור נגדו, והוא מצטט בכעס עיתון נאים ששפטו אותו בטוריהם בעיתונות. הוא כועס בעיקר על עמוס קינן, שממנו ציפה ליחס אחר, ושכתב על וענונו שהוא נבל. הוא

כועס גם על חברי-הכנסת יוסי שריד, שיצא נגד וענונו מטעמים של ביטחון-המדינה. הוא הגיע אליו לראיון מתוך תיקווה לת-אר את אחיו בצורה אנושית, להסביר את הרקע, את החינוך שבו זכו שניהם, את קשיי הקליטה בארץ ואת דרך החשיבה של אחיו ומניעיו למעשה שעשה. הוא ואשר, האח הקטן, עושים שעות רבות במשרדו של עורך-דינו של וענונו, אמנון זיכרונ, בנסיון לעזור לאחיהם. כמו בכל המישפחות הטובות, לא התנערו האחים וענונו מן האח המפורסם, אלא התייצבו כאיש אחד לימינו, אשר שהה בזמן

פירסום הדברים בהולנד, וצפה שם בתמונות אחיו בטלוויזיה ההולנדית. כמה ימים אחר כך עלה על מטוס ונחת בארץ. כשהוא מוכן לעזור. למאיר לקח קצת יותר זמן להגיע, אך גם הוא לא היסס לעשות דרך של כמה אלפי קילומטרים. כדי לעמוד לימין אחיו הכלוא. במקום שיבתו בבית-הסוהר מותר למר דני ועוננו לקבל מבקרים רק פעם אחת בשבועיים. בכל ביקור, הנמשך חצי שעה, רשאים להשתתף שלושה אנשים. הפגישה נעשית משני צידיה של רשת, ובחדר נוכחים, מלבד מרדכי ומבקרו, עוד שלושה אנשים למחות: אחד מהם הוא מנהל הכלא, השניים האחרים הם אנשי ביטחון. ברור שבנסיבות כאלה אין שום אפשרות לנהל שיחה אינטימית, גם אם אין רוצים לגלות סודות ביטחוניים. ברור גם כי בתנאים כאלה, כשהמשפחה הקרובה מונה 12 נפשות – מלבד הגיסים והגיסות – יוכל כל אחד לראותו רק פעם בחודשיים או שלושה. עד היום, ביקרו ההורים את בנם הכלוא רק פעם אחת. יש אחרות שלא היו בכלל אפילו פעם אחת. והן ממתינות לתורן.

מאיר ואשר מרגישים כאילו הם נלחמים את מלחמתו של האיש הקטן נגד המימסד הגדול. הם יודעים שגם כאשר יתנהל המיש"פ, הוא יהיה כולו בדלתיים סגורות. וחושבים שזו אינה הצורה הנכונה לנהל מיש"פ במדינה דמוקרטית נאורה. מקריאת חומר על מיש"פים דומים בעבר, הם גם משערים שבמיש"פ של מרדכי לא תוכל הסינגוריה לראות את כל החומר, וחלק ממנו יהיה חסוי אפילו מעיניו של בית-המיש"פ. הם מנסים להתקומם נגד צורת מיש"פ זו, אך מבינים, בלית ברירה, כי מאבקם לא ישאיר פרי ולא ימצא אוזניים קשובות בשום מקום. גם לא במפלגות השמאל הישראלי, המושכות תמיד בבהלה את ידיהן מעניינים הקשורים בביטחון-המדינה.

בכל מיקרה, האחים ממשיכים במרץ בלתי-נלאה לעבור ממקום למקום, לחפש אוויר קשבת ולנסות לצייר את מרדכי ועוננו בצבעים של אדם, ולא של "בוגד".

כמה אחים אתם?
שישה אחים וחמש אחיות, קולל מוטי.

„אבא והרבנים רצו
שמוטי ילך לישיבה
גבוהה ויהיה אבדך,
בגלל הכשרון והחריפות
שלו”

- למה אתה אומר כולל מוטי?
- כן זה יוצא.
- אבל הוא שונה מכולם?
- כן.
- למה, הוא היה שונה גם קודם?
- אולי נתחיל מההתחלה. מוטי נולד ב-1954 במארוקו, הבן השני במשפחה.

● **הייתם עשירים במארוקו?**
היינו מסודרים מאוד מבחינה כלכלית. לאבא היתה חנות מכולת במרכז המיסחרי.

● **גרתם בשכונה יהודית?**
כן. אבי היה מוכר בחנות ולומד תורה. הוא התעסק בתורה ובמיסחר.

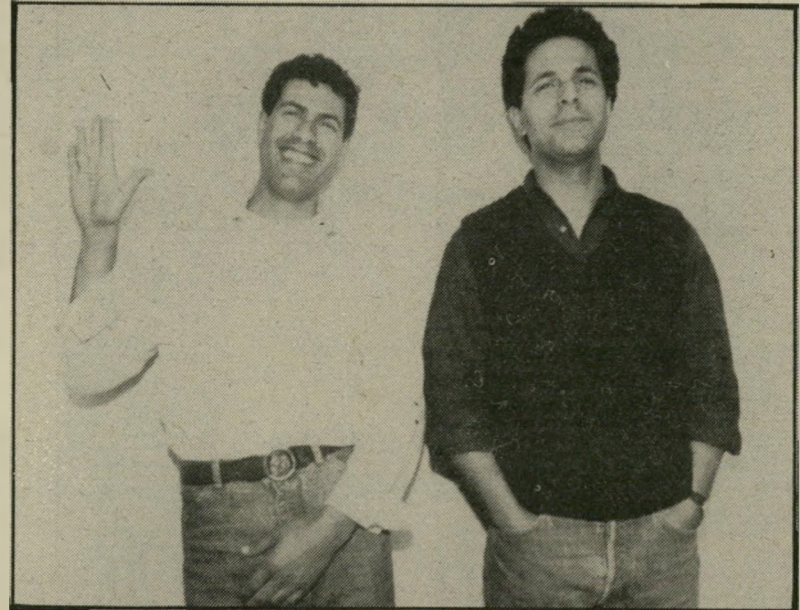
● **איך היה לברך?**
בסיגנון המארוקאי, בגלביה ובנעלי-סירה.

● **חבש בובע על הראש?**
כן, ברט, כמו לצרפתים. אבא היה דתי לומד תורה, אבל לא במעמד של רב. הסבא שלי, כמו שאבא מספר, היה רב ידוע בקהילה. היתה לו

שיחוקו הילדים, שם תלו כביסה, היו יושבים בש"מ, שם היתה הפעילות החברתית. הבית היה מודרני, היו מים זורמים ושרותים עם אסלה והכל. אם מישוהו רוצה לדעת מה הרקע, אבא, כשהיה צעיר, היה חסר-כל, כי הסבא היה זקן ולא היו לו אמצעים. אבי טיפל בו עד לפטירתו — שנה לפני שעלינו ארצה.

● **היו לכם חברים לא יהודים?**
היתה לנו משרתת ערבית, שהיתה מבשלת ועושה כביסה. הבן שלה היה כמו בן-בית אצלנו.

● **איזו שפה דיברתם בבית?**
ערבית מארוקאית.

אחים מאיר ואשר ועוננו (מחקה את אחיו)
היתה לנו משרתת ערבית, שהיתה מבשלת ועושה כביסה...

חבורת תלמידים, שהיתה לומדת איתו בשעות הפנאי.

● **גם אבא שלכם גדל במיש"פ?**
למה?

לא במיוחד.

אני עד היום זוכר את התמונה של אבא יושב על כיסא בחנות ולומד. את הילדים שלח לבתי-ספר שלמדו בהם גם לימודים כלליים, כולל הש"פ הצרפתי. לכן מוטי ולאברט, האח הגדול, יש רקע בצרפתית.

● **למדתם בבתי-ספר יהודיים?**
אלברט ומוטי למדו באליאנס, ואני למדתי בתלמוד-תורה. אחרי הצהריים הלכו לרב לתלמוד-תורה.

● **אהבתם את זה?**
קיבלנו את זה כחלק מהעניין. היינו קטנים מכדי לחשוב על זה. אז עוד לא שאלנו שאלות. אבא וגם הרבנים לא חסכו שיכסם מהילדים כדי שילמדו תורה. קיבלנו חינוך מאוד קפדני.

● **מה זאת אומרת?**
אבא הקפיד שנלך לבית-כנסת וגלמד כמה שצריך. הוא רצה שהילדים ייצאו יודעי תורה ושיהיו יותר משכילים ממנו.

● **איך היה נראה הבית?**
בגלל זה שהמצב הכלכלי היה מסודר, אבא מכר את הבית שהיה וקנה בית יותר מרווח. ברחוב היתה דלת מעץ, ומאחוריה היתה חצר גדולה. מסביב לחצר היו בתים של כמה מישפחות. בחצר

● **ובבית-הספר?**
למדנו עברית וצרפתית.

● **מה אמא עשתה?**
היא היתה עקרת-בית. היא גם עשתה עבודות תפירה לכל מיני אנשים. היא היתה מקבלת עבודות הביתה, לפי הזמנות. היתה מסורה באופן טוטאלי למיש"פ. היא היתה מבשלת ומכבסת בעזרת המשרתת.

עברנו פעמים אחדות מבית לבית. המצב הכל-כלי היה טוב, ואבא בנה הכל בכוחות עצמו, חסר כסף כדי לסדר סידור כלכלי טוב למיש"פ.

● **מתי שמעתם על הארץ בפעם הראשונה?**
בשנות החמישים השליחים כבר פעלו במארוקו, והלכו איתם הרבה יהודים. רוב היהדות כבר עזבה בשנות החמישים. כל המיש"פ מצד האמא והאבא עזבו באמצע שנות החמישים.

● **למה אתם לא עזבתם?**
נשארו לפחות חמש-שש שנים ללא קרובים.

● **למה?**
לא יודע בדיוק, אולי בגלל הסבא. שהיה זקן והיה לפני פטירתו. יכול להיות שאבא המתין איתו.

מוטי היה בחור שעזר לכל אחד בבית. הוא היה זה שאמא היתה שולחת איתו את האוכל לסבא, שהיתה לו דירה קטנה משלו. אמא היתה מבשלת

ומוטי היה מביא לסבא, והוא הכיר אותו הכי טוב מכולם. מוטי, בזמנו, היה נחשב לילד הכי אהוב, עוד במארוקו. וכמו שאמא אומרת, יש לו לב רחום והוא עוזר בבית. מכיוון שלא היו אחיות גדולות שיעזרו, הוא היה שוטף את הבית ועווד, וזה המשיך גם בארץ.

● **הוא היה אהוב על ההורים יותר ממך?**
כן. היה אליו יחס מיוחד.

● **למה?**
בגלל האופי הטוב שלו והטוב-לב שלו.

● **קונאת בו?**
אולי. אולי בשלבים ההם. גם החזיקו ממנו. גם המורים והרבנים החזיקו ממנו כבעל ראש טוב. הוא תמיד היה יכול לצטט פסוקי-תורה. היה לו זיכרון טוב למה שלמד, והציונים היו יותר טובים משל האחרים. היכולת השיכלית שלו היתה מעל לממוצע.

● **גרתם כולכם באותו החדר?**
כן.

● **הייתם חברים?**
לא בתקופת הילדות, כי הוא היה מבוגר ממני ובתור שכזה, במיש"פ ספרדית, הוא אמר לה יות אחראי יותר. אולי לכן גם אהבו אותו יותר. אמא אומרת, שתמיד יכלה להשאיר לו את הבית עם המיש"פ והוא היה שומר. הוא היה דואג לנשיון שלנו.

● **אהבת אותו?**
הוא תמיד היה רוגמה ומודל לחיקוי. בעיקר הצד השיכלי, שתמיד היה בשבילנו משהו מעל לממוצע ומעל למה שיש לכל אחד בבית.

● **אתה זוכר את התקופה שדיברו בבית על עליה?**
כשאבא החליט לעזוב את מארוקו, היתה התרגשות. לא היה קל לעזוב מבחינה רגשית, כי לא היה רע שם.

● **היתה אנטישמיות?**
אני כילד לא זוכר, ואני זוכר כל מיני דברים ממארוקו. אבל אבא אומר שלפעמים היו דברים כאלה.

● **איך הוא סיפר לכם שנוסעים לישראל?**
אני לא זוכר, אבל מכרנו את כל הנכסים, ארזנו המון דברים, חפצים, רכוש. היו ארגונים גדולים מעץ, מלאים בכל הדברים הבסיסיים.

● **אתה זוכר את יום העליה?**
כן. נסענו ברכבת לקזבלאנקה. אני זוכר את התור לאוניה. אמא הלבישה אותנו במיוחד יפה, בבגדים כסיגנון צרפתי, חבשנו כובעיקש עם נוצת-ציפור עליהם. בדרך חנינו במרסיי. לאבא היה הרבה כסף מוזמן ממכירת הבית והחנות, והוא קנה במרסיי המון דברים לצייד אותנו לחיים החדשים.

כשבאנו לארץ הבאנו ציוד לבית, שהיה נחשב אז משהו לא-מצוי. אנשים עוד השתמשו במקרר-קרח, ואבא הביא מקרר ענק ומכונת-כביסה. פטיפון ומכשיר-הקלטה ושטיחים גדולים. הוא השקיע המון כסף.

● **לאן הגעתם בארץ?**
קבעו שאנחנו נוסעים לבאר-שבע, שאין ברירה.

● **איפה היתה המיש"פ?**
במיגרלה-עמק, וההורים ביקשו לנסוע לשם. אמא, אחרי תקופה ארוכה שלא ראתה את המיש"פ, היתה בודדה, והיא ציפתה להיות קרוב למיש"פ. הם ביקשו במיוחד את מיגרלה-עמק, אבל לא עזר. היפנו אותנו לבאר-שבע. כשהגענו לשם, היפנו אותנו למעברת חצרים. הצביעו על צריף מעץ ואמרו: „זה הבית שלכם.”

אשת "קררה"!

כן, היום גם את יכולה להתחיל להדפיס ב-CARRERA חדשה - מכונת הכתיבה האלקטרונית הקומפקטית של "OLYMPIA" מערב גרמניה, אשר רכשה לה מאות אלפי מזכירות מעריצות ברחבי העולם בזכות מידותיה הקטנות (42 ס"מ x 36.8 ס"מ) ושכלוליה האלקטרוניים:

- * "הגלגל הלוחש" * תקון שגיאות אוטומטי * הכנסה והוצאה אוטומטית של נייר
- * קביעת שוליים * מקש לעולה חוזרת לכל סימן * טבולטור אלקטרוני, ומה שחשוב לא פחות השרות המעולה של "נציגים" מקבצת "כלל"!
- בואי להתחיל ב-CARRERA חדשה בכל אחת מהחנות המובחרות למכשור משרדי.

מכונת הכתיבה הקומפקטית

"Olympia Carrera"-נשים עושות איתה קריירה!

תל-אביב, רחוב ירמיהו 4, טלפון: 03-5463714
מפיצים: (רשימה חלקית) - יואר - רח' יפו 46, חיפה טל: 04-524680
א.מ. קיי. מכון משרדי בע"מ, רח' ויצמן 8 נתניה, טל: 053-22248

נציגים

מקבוצת כלל

(המשך מעמוד 39)

לו הרבה זמן פנוי גם בשעות העבודה. בשיחות איתי השתכנע להתחיל שוב בלימודים באוניברסיטה.

הוא עשה קורס ריענון במדעי הטבע, התקבל לפאקולטה להנדסה בכר גוריון. אבל החליט שלא ללמוד הנדסה, אלא פילוסופיה, שעניינה אותו כבר מגיל צעיר.

אני זוכר שהחזיק את הספר כה אמר זרטוסטרה של ניצ'ה לפני ש' התגייס לצבא, כשאני קראתי שתי מילים וסגרתי מייד, כי לא הבנתי מה קורה שם.

זו רוגמה לכך שהסתכלנו עליו כעל בעל יכולת שיכלית יוצאת מן הכלל.

הוא היה מבלה? המון באוניברסיטה, במעורבות, בפי עילות פוליטיות, ישב בקפסריה והת' ווכח. הוא החליט להיות יותר אקטיבי

● הוא כתב לך?

כן. כתב שהוא עוזב את הארץ כדי לפתוח פרק חדש. הוא אוהב טבע, אוהב תרבויות בעלות גוונים ומסורות עשירות כמו הודו. הורו בשבילו היתה ארץ שכדאי לטייל בה, לראות ולהבין אותה.

● הוא עשה מדיטציה?

לא, אבל התעניין בדתות. הוא היה מאושר בטיוו? הוא מצא שלושה ועניין באורח החיים של הנזירים הבודהיסטים, וחלף כמותו רעיון להישאר שם, כאחד מהם, למשך תקופה.

● אתה חושב שהוא נעלב מזה שפיתרו אותו?

לא, להיפך. הוא תמיד ידע שהוא עושה עבודה טובה, שהשקיע יותר מרוב חבריו, שאפשר לסמוך עליו. הוא לא האמין יותר בקווים הפוליטיים הרישמיים של מדינת ישראל.

רס"ל מרדכי וענונו (שני משמאל)

לא להרבה אנשים יש אומץ לצאת מהעדר הביטחוני

● הוא דיבר על זה?

אפשר לראות מהפעילות הפוליטית וממכתבים שכתב לי.

● אתה עוזבת לפניו את הארץ. מדוע עזבת?

אחרי שסיימתי את לימודי המישה' טים, עזבתי את ההתמחות כדי לנסות ללכת ולראות מה קורה מחוץ ליש' ראל, לפתוח את העיניים ולהרחיב אופ' קים. היו לי שאלות בנושא של מדינת ישראל, בנושא הערתי, וכל הקיום הישראלי.

● הוא הרשע ממך?

יש השפעה הרדית בתחומים אלה או אחרים. הוא החליט לעשות מסעות שבהם ילמד ויבין חלק גדול מהתר' בויות של העולם. התוכנית שלו היתה לטייל במזרח הרחוק.

● ואת זה מתקשר עם סיפור ההתנצרות?

לדעתי, זה היה חלק מהתנסות ודי' ויה — לראות את העולם מנקודת' ראות נוצרית. אני חושב שהוא אימץ לעצמו חלק מהערכים הרוחניים והתר' בתים של הנצרות, שאותם לא מצא ביהדות. בדיוק כמו שמצא כאלה בכור' היום, מבלי לאמץ את כולו, כי ראה בו עבודת אלילים.

● הוא כתב לך שהתנצר?

לא, הוא לא הוכיח זאת. מתי נודע לכם? מהעיתונות.

● נדהמתם?

אני לא נדהמתי. להורים זה היה שוק גדול, וגם לחלק מהמישפחה. אתה חושב שהורים זה יותר מפריע מסיפור האטום?

מאד מאוד מפריע. כי הדת זה מרכז החיים, זה הציר שעליו סובב העולם שלהם. אין להם מודעות פוליטית רחבה, ולכן הם יותר מודעים לעניין מבנים בגרעין כמו שמלך הגרעינים מעופלה מבין בכור האטומי.

● תיכבנתם להיפגש?

הוא תיכנן לפגוש את ג'די בבוס' טון. הוא דיבר על השלמת התואר השני

בפילוסופיה בארצות-הברית, ואולי להתיישב שם. חלק מהתוכנית היה לראות מקומות כמו דרום-אמריקה.

● מתי נודע לך על הסיפור? מיספר ימים לפני שפורסם בדילי' מיור.

● איך?

הוא כתב מיכתב קצר ודרמאטי באופן כללי על זה שהוא הולך לפרסם את מה שהוא יודע על מה שמתרחש בקיריה למחקר גרעיני, ושהמניעים שלו הם פוליטיים. הוא היה מודע לנוק שייגרם למישפחה ולחיים, והוא לא ראה דרך-יציאה, דרך של פשרה בי' עניין. הוא ביקש שנבין אותו ושנתיי' חס בהבנה.

● ניסית למנוע את הפיר' סום?

קיבלתי את המיכתב מאוחר, כי בדיוק עברתי דירה, וגם לא ידעתי איך למצוא אותו.

● רצית למנוע?

לא הבנתי מה משמעות המיכתב, לא ידעתי מה הולך להתרחש. המעטתי בחשיבות הדברים שהוא יפרסם. אני חושב שעד היום, מה שכליית-קשורת עשו, זה ניפוח של העניין בעזרת אינפורמציה שסופקה עליי שרותי הביטחון כאן. היה ניפוח מגמתי ומרשע של הסיפור כולו, וכיוון מגמתי של הסתת המיקוד מן הנושא עצמו אל וענונו. "הבוגר" — כשמוני' עים חשיפה כלשהי של המניעים של האדם עצמו, או כל אפשרות ביטוי מצד האיש שבו מדובר.

לא עבר הרבה זמן מהפרשה, ש' נקראת פרשת השב"כ, ואותם אנשים שישבו שם הוכחו כשקרנים ועשו מעשים לא-חוקיים. וכדי לכסות עלי' הם שיקרו, ועבירה גררה עבירה. כאן קורה שוב אותו הדבר.

● אין לך כעס על אחיך?

אני נמנע מלשפוט אותו. מה מפריע לך בדעתי-הקהל?

בדעת-הקהל כבר שפטו אותו על סמך דברים מגמתיים שהתפרסמו. דברים חיוניים נמנעו לפירסום עליי-הענונה.

● אתה חושב שלא צריך לשפוט אותו?

לא אמרתי. אתה מתבייש בו?

לא, בשום פנים ואופן לא.

● אילו יכולת, היית מונע ממנו לעשות מה שעשה?

אני לא יודע, ולא מתעסק בשאלות היפותטיות.

● אתה סובל מזה שאתה אחי?

לא סובל. יש אולי אנשים שרוצים שנסבול, אבל אנחנו לא מתביישים להודות כאחים של מוטי.

● איזה תגובות אתם מקי' ליב?

יש יותר הבנה. אנחנו מאמינים שאם יותר אנשים יבינו את חשיבות הגורש, ייפתח דיון ציבורי, יבינו את האומץ הציבורי והתרומה של מוטי וענונו מ' קודת ראות היסטורית, של עוד עשור או שנים.

המעשה שמוטי עשה מעיד על אומץ של איש איכפת לו. יתכן שעשה זאת מתמימות או מנאיביות, אבל לא להרבה אנשים במדינה יש אומץ לצאת מתוך העדר הביטחון.

● אנאמרם שהוא עשה את זה בגלל בצער-בן?

שטויות. אלה שוב פירסומים מכור' נים שנכפו על כלליית-קשורת. נאמר לא פעם שמוטי לא קיבל גרוש אחד, ושהעדיף לפרסם את כל העניין ללא הודות וללא פרוטה. הובטח לו כסף, מכיוון שהיה ברור שהחשיפה היתה מסוכנת, והציעו לו כסף כדי לארגן את חייו מחדש.

מוטי ידוע כמישפחה כאיש לא ראוותן, לא בוכן ולא חומרני. הוא חי בסגפנות ובספרטאניות. הוא תמיד חיפש לעזור אחרים, ולעצמו לא עזר. אילו היה מעוניין בכסף, יכול היה לפנות למדינת אויב ולקבל הון תועפות. אבל הוא לא הלך בדרך הזאת. אני מאמין שעשה מה שעשה ולקח את הסיכון מראש כי האמין במה שהוא עושה.

„זה לא בגלל דיילת תכולת-עיניים,

ולא בגלל אביר על סוס לבן...”

הליבאים: יש פירוד אין גירושין

ח ברהבנסת רויד ליבאי ניצב ליד הרכבן במליאת-הכנסת והורה שוב ושוב ליועצת למעמדה-אשה במישר ראשיה-ממשלה, שהעמירה לאתר כמעט שורה אישית אחת על חייהם המישפחתיים והיחסים ביניהם. בניגוד לנטיה העכשווית לחשיפה ול- חיסוט פומביים, העדיפו השניים להי'

מסע-הבחירות של ליבאי לנשיאות לישיבת עורכי-הדין תחרות של הישגים, אבל הוא יותר

חשף רק מההיבט המיקצועי. גם כעת, כשחיו הפרטים עלו על שרטון, אין כוונתו של ליבאי לשוחח על כך, ולוא במילה אחת, עם נציגי התקשורת.

אין רומאנים מהצד

ב יום הראשון בלילה סיפר ללידיה קרובה: „הסיפור הוא שיש אשה משוחררת, פמיניסטית, יש זוג מינים. התוצאה — עכשיו יש גם גבר משוחרר...”

ליבאי נפגש עם הידידה בבית-קפה הבימה, אחרי שתוררר עלידה היטב היכן סוכן בתי-הקפה הפופלארי. מסתבר שבמשך שנות-נישואיו הדיד את רגליו מבתי-קפה וממקומות-בילוי מוכרים.

לידיה סיפר: „מלבד לחובות חברתיים והזמנות רישמיות, לא יצאנו מהבית. תמיד היתה לשנינו עבודה רבה, ופשוט איני מכיר מקומות רבים. החופשי. ניצה נשארה בבית שלנו בן מינוריים: „לפני שלושה או ארבעה שבועות — אני לא זוכר בדיוק — ביום שבת, עזבתי את הבית מרצוני החופשי. ניצה נשארה בבית שלנו בן שתי הקומות, ואילו אני שכרתי דירה צנועה. שני הילדים הצטרפו אליי מתוך הבנה הרדית.”

אין זה סיפור-רכילות רגיל. הליבאים אינם מלכלכים או את זה, ואינם משתפים עיתונאים בחייהם הפרטיים. במיגוון הראיונות שהתפרסם במהלך השנים עם השניים, לא ניתן

לרשותו את החומר בעניין שינוי גיל-הפרישה של נשים. ליבאי הדגיש שהיועצת סיעה בידו והקדישה לכך שעות.

היועצת — ניצה שפירא-ליבאי, אשתו — ישבה באותה עת ביציע המכובדים בכנסת והאזינה.

איש לא ראה שוסדבר חריג או מרגש. רק מתרימעת ידעו — אפילו חברים קרובים לא היו שותפים לסוד — שליבאי ואשתו נפרדו זמן קצר קודם לכן.

מכיוון שהשניים — שניהם מוכרים ונחשבים כמצליחים בחברה הישראליה — הגיעו להחלטתם באורח מסודר וידידותי, לא זינקת הידיעה אל ראש מורי הרכילות והחברה.

לאט-לאט נודע על כך למעטים. רבים ממכריהם אינם יודעים על כך עד עצם היום הזה.

כשמחפשים את רויד ליבאי בט' לפון, עונה ניצה בפשטות: „הוא נמצא במיספר-טרלפון זה וזה”, מבלי לפרט פרטים נוספים.

גם מי שמוסר דרישות-שלוש לניצה באמצעות רויד, זוכה ביחס ובטיפול שיגרתי. דרישות-השלוש מגיעות ל' מענו.

אין זה סיפור-רכילות רגיל. הליבאים אינם מלכלכים או את זה, ואינם משתפים עיתונאים בחייהם הפרטיים. במיגוון הראיונות שהתפרסם במהלך השנים עם השניים, לא ניתן

ציון צמיר

יועצת שפירא-ליבאי מעכשיו, שפירא בלבד

משסיימו, שבו ארצה, ואף עברו יחדיו כאותו המישרד תקופתמה. מאוחר יותר לימדו שניהם באוניברסיטת תל-אביב: דויד הירצה בתחום הפילי ואילו ניצה הירצה על מעמד האשה ומשפט בינלאומי. גם בתחום הפוליטי: שניהם חברי מפלגת העבודה. המסלול המיקצועי של השניים אכן (המשך בעמוד 42)

דויד וניצה ליבאי למדו באותה הגימנסיה — תיכון עירוני א' פער הגלים ביניהם הוא שנתיים. אחריכך למדו יחדיו בפקולטה למשפטים של האוניברסיטה העברית. ניצה למדה גם יחסים בינלאומיים, ואילו דויד — קרימינולוגיה. אחריכך נסעו השניים לארצות-הברית. שם השלימו את התואר השני ותואר הרוקטור באוניברסיטה בשיאגו.

אם כי ליבאי הגיע להישגים מרשימים יותר מאשר אשתו, השאפתנית לא פחות. בשיחות פרטיות עם חברים קרובים, שבה ועלתה נקודה זו. כן צץ ועלה העניין הפמיניסטי, שניצה חרטת על דיגלה. שתי נקודות אלה — הישגיות ופמיניזם — וראי עיצבו את חייהם המשותפים של השניים, ואולי גם את השלב הנוכחי שאליו נקלעו.

יוריוועדה ליבאי גם עניין של פמיניזם

מאוד שלא לפגוע בפרטיותם של המעורבים בדבר.

שותפים ומתחרים

דויד וניצה ליבאי נישאו ב-1964. לפני כן כבר היו חברים במשך חמש שנים. מסלול חייהם עוקב,

לזוג ליבאי שני ילדים: בן בגיל 17 ובת בגיל 14. ליבאי סיפר בשיחות פרטיות כי הילדים הם הרבר החשוב ביותר עבורו, ובשבועות הראשונים להסדר המישפחתי החדש, הוא מקפיד לשוב כמעט בכל ערב הביתה, גם בימי השבוע שבהם הוא נאלץ לשהות בירושלים, במסגרת עבודתו כיושב ראש הוועדה לביקורת-המדינה בכנסת.

ליבאי חשוב מאוד לשמור על כבודה של ניצה, ולכן הוא מקווה שהפרסומים סביב חייהם הפרטיים לא ילבו את הירציה.

אנחנו ממשיכים לנהל חיימיש פחה מאושרים בשני הבתים, פירט באוני הידידה בשיחה פרטית, לא היתה שום תקרית. לא היה שום דבר מיוחד, שום רומאן מהצר — לא אצלי ולא אצלה. לא מתחבאת מאחורי הסיפור הזה דיילת כחולת-עניים ואין, עד כמה שידועי לי, אביר על סוס לבן.

מה בכל זאת קרה? כנראה נוצר שלב בחיים, ששני אנשים מחליטים שקשה לחיות יחדיו. שנינו היינו

המעמד הנשי של ניצה

יועצת למעמד האשה במישרד ראש הממשלה. אומנם הגיעה למישרד רמה ומכובדת, אבל חיייהנישואין כבר היו, כפי הנראה, בדרך להרס. ניצה השתתתה הקדישה יותר ויותר זמן לעבודתה, ופחות ופחות זמן למישפחה ולבעלה. הוא עבר בירושלים והיא עברה בירושלים, אבל לא בהכרח באותם הימים של השבוע. בזמן האחרון הם כמעט שלא היו ביחד. רק שמחות היו מביאות אותם לעמוד זה לצידו של זה, כמו בר המצווה של דני ובת-המצווה של רפנה, שנחוגו לפני שנים אחדות. בזמן האחרון, למרות שהשתמשו באותו בית ככתובת, הם לא נראו ביחד, וכל אחד מהם ניהל את חייו כראות עיניו. הילדים גדלו, ואולי התרגלו ל- כך שאמא ואבא התרחקו זה מזה ואינם ביחד, גם כשהם שניהם בארץ. במיקר-

נישואין, היא ניתקה את הקשרים. כך כמה פעמים, עד שיום אחד התרצתה ונישאה לו. מייד אחרי שסיימו שניהם את הלימודים, החליט הזוג הצעיר לנסוע לארצות-הברית ולעשות דוקטורט ב- משפטים. אביו של דויד ליבאי היה מנהל בית-ספר, ובמשכורת של מנהל בית-ספר קשה לשלוח את הבן ללמודים גבוהים באמריקה היקרה. לי- משימה זו נרתם אביו של ניצה, ש- שילם עבור בתו וחתנה, ומימן לשניהם את הלימודים לקראת תואר הרוקטור.

השפחות של העולם

כשחזרו ארצה, אחרי שנים אחדות נולד הבן, דני, ושנתיים אחריו נולדה רפנה. כדי להיות קרובה לילדים לפחות בתקופה הראשונה, החליטה ניצה שפירא-ליבאי שהיא תעבוד כמרצה באוניברסיטת תל-אביב. זמן-מה עברה באותה מחלקה שבה עבד בעלה, עד שמישהו שם לב לחוק האוסר עבודת שני בני-זוג בי אותה המחלקה באוניברסיטה. ניצה נאלצה לעזוב.

אולי במעשה זה חזקה אצלה ההרגשה של קיפוח האשה, וכמו שאמרה פעם בראיון עיתונאי להעולם הזה: "הנשים הן השפחות של העולם". ניצה עברה לעבוד באוניברסיטת ירושלים, והילדים גדלו עם מטפלות מכל מין וסוג. מקורבי בני-הזוג מספרים שבכל בקשה, עצה ושאלה היו הילדים פונים לאביהם, שטיפל בהם כמו אם, כשניצה היתה טרודה בעיבודתה.

דויד ליבאי הלך והתפרסם, וזכה ב- תואר פרופסור. קשה לחשוב איך ה- גישה אשה, המודעת כליכך לשוויון בין המינים.

ניצה שאפה להוכיח לעצמה ול- עולם כולו שכל מה שהוא יכול לע- שות, היא יכולה לעשות טוב כמוהו, אם לא יותר.

הסיכסוכים בין בני-הזוג הלכו ורכו. כשרויד ליבאי התחיל להיות פעיל במפלגת העבודה, מונתה ניצה כי

מביאה אותה עד לשער הבסיס ולוקחת אותה משם. באחת השבתות הסתלקה מהש- מירה, לקחה את המכונית של אביה וגרמה לתאונה. אחרי שיצאה מבית- החולים הועמדה למישפט צבאי. ניצה, שלא אהבה את הצבא ואת הפקודות, נבהלה מאוד מהמישפט ומתוצאותיו האפשריות. אבל גם הפעם יצאה בתי- התפנוקים בשלום מהעסק, כי הביאה

יועצת ראש-הממשלה למעמד האשה. הד"ר ניצה שפירא-ליבאי, נולדה בתל-אביב ב-1936. ככת שניה למישפחת שפירא, בעלת בית-הד- רשת מסע וגבינות עדן. היא גדלה כילדה מפונקת מאוד וקפריזית, טופחה ולוטפה עלידי- הוריה ועלידי אחיה, הכוגר ממנה ב- שנים רבות. היא למדה בתל-אביב, סיי- מה בית-ספר תיכון בגיל 17 ונרשמה

מתנת רוטציה

הפרידה שבאה לציבור בהפת- עה לא היתה הפתעה לכנייהזוג וגם לא לחבריהם הקרובים. לפני חודש ארו דויד ליבאי כמה דברים, לקח את בנו דני ושכר דירה בתל-אביב, שבה גרים שניהם. ניצה נשארה בבית בן שתי הקומות בצפון תל-אביב. עכשיו היא מבקשת לקרוא לעצמה רק בשם ניצה שפירא, ולא ניצה שפירא-ליבאי. עוד אין גירושין, ואין פרידה רשמית, אבל אשה הממונה על מעמד האשה בארץ יודעת איך להשמיט את שמו של הגבר בבת אחת.

מבחינת המעמד, נמשכת ההתחרות בין השניים. ליבאי הוא הבר-כנסת בכיר, יו"ר הוועדה לביקורת-המדינה. הוא גם פרופסור. ניצה שפירא היא רוקטור, והיא נשארה על כנה כיועצת ראש-הממשלה, למרות שראש-הממ- שלה התחלף בינתיים. היא אחד מח- משת הפקידים הבכירים שמעמדם שוריי בהסכם לכניצוץ הרוטציה, יתכן שהיתה זאת מעין מתנת-פרידה של ליבאי, שלחץ על שימעות פרס ל- הבטיח את מעמדה של ניצה.

שלומית ייב

הליבאים וילדיהם. רפנה ודני הילדים עברו איתו

באוניברסיטה בירושלים, כדי ללמוד מישפטים. בירושלים של שנות ה-50, עידן תלושרהמזון והצנע, בלטה ניצה שפירא כמראה הצועני, כעגיליזחב ענקיים באווירה ובתליבושתה האקס- טראוגנטית. כשהיו רואים כובע מת- קרב בקמפוס, ירעו הכל שמתחת ל- כובע-צוערת כגאוה הסטודנטית ניצה שפירא מתל-אביב.

אחרי שנת-לימודים אחת גויסה לצבא, יחד עם חברותיה בנות ה-18. גם בצבא היא משכה תשומת-לב רבה, בעיקר בגלל מכוניתו של האב, שהיתה

מודעים היטב למה שאנחנו עושים. לקחנו בחשבון גם שעיתונאים יחטטו בחיינו, ושנאשים ירכלו על כך. בינתיים עוד לא הטרידו אותי מה עיתונות, אבל הכנתי עצמי לכך שזה יבוא. יבוא — יבוא, מה, בגלל זה לא הייתי צריך להגיע לידי החלטה? ליבאי — איש עדין, אפילו ביישן — אינו מורגל בשיחות-נפש מעין אלה. המעטים ששוחחו עימו באורה פרטי על המתחולל בחייו, סיפרו כי המבוכה ניכרה בו, והשיחה אינה קולחת, אלא רצופת שמקיות וניסוחים.

מקביל, אך דויד תמיד קצר הישגים מרשימים יותר מאשר אשתו: הוא היה נשיא לישכת עורכי הדין, נבחר כר"ר קנזסטרונטים באוניברסיטה, היה ראשהמכון לקרימינולוגיה ומישפט פלילי, יושב ראש מערכת פסיכיהרין של ביתהמישפט העליון ושל בתי המישפט המחוזיים, כתב ספר דיני מעצר ושיחרור, וכיום הוא מכהן כיושבראש הוועדה לביקורתהמדינה של הכנסת.

רשימת ההישגים והתארים של ניצה פחות זוהרת, אם כי גם היא מרשימה. העובדה שנושא זה שבו ניצבץ כי שיחות פרטיות שהתנהלו לאחרונה, היא, כנראה, יותר ממיקרית.

אשה רצינית מאוד

עם זאת, ליבאי אינו מסתיר את ההערכה הרבה שהוא רוכש לניצה. כיום הראשון כלילה אמר לידידה: "ניצה היא בחורה מאוד רצינית ומאוד יסודית. למרות שזה אופנתי לדבר באחרונה על מינויים פוליטיים, המינוי שלה כיועצת למעמדהאשה במשרד ראשי הממשלה הוא מינוי מיקצועי טהור."

הביא אותה לתפקיד הפרופסור ייגאל ריין המנוח. היא נותרה אחרי כך עם מנחם בגין. היא התפטרה מתפקידה רק כשזוהה שרה דורון לממשלה. פשוט, שרה מונתה כאחראית על הנושא, ונוצרו ביניהן חילוקידיעות, לא ריב כפי שניסו להציג זאת.

ניצה פשוט קמה והתפטרה. היא בחורה הגונה ולוואלית. אין אצלה חוכמות. היא מאוד לא פוליטיקאית מהבחינה הזאת. היא לא תעשה תככים מאחורי הגב. הכל אצלה ישר.

שימעון פרס החזיר אותה לתפקיד, לא מינה אותה. היא אשה נאה, חטובה. היא מאוד חרוצה. תפקידה דורש המון שעותעבודה. היא מכינה חומר, עונה על המכתבים הרבים המגיעים למישרדה, טלפונים. היא רגה שבכל גוף גדול תשכ יועצת למעמדהאשה, ועכשיו היא גם צריכה לפקח על כולן.

היא מאוד מסורה לתפקיד, מאוד היתה ערה להטרדות מינויים, למשל. היא לא ויתרה בעניין הזה, ממש לחמה. היו באות אלינו מתלוננות הביתה, חלקן נשים ממש יפות.

אולי לתפקיד הזה — יועצת למעמדהאשה — אין שניניים, כי זוהי רק יועצת. אבל את ניצה מעריכים. היא הוציאה לעצמה שם של לוחמת, ולכן אין מעזים לשחק איתה יותר מדי, לסחוב עניינים שבטיפולה, יורעים שהיא עוקבת, שואלת שאלות, שולחת תיוכורות."

אין עדיין הליכים

ליבאי הבין עצמו נפשית, בתי חילת השבוע, לאפשרות שהפ"רידה הידיונית שלו מאשרת תלווה בכמה אקורדים צורמים, בהשפעת פירסומים וחיטוט לאומי בחיי המישפחה שלו.

הוא שומר על כללים של מישחק נקי. בינתיים, אם אחד מהצדדים לא פנה לעורךדין, רבו העוור לנהל הכל באורח שקט ובאווירה טובה.

כל העניינים הקשורים להליך הפירוד מוסדרים בהנהגה הרדית. אין אחד מהצדדים גם לא פתח בהליך גירושין. גם אין מדברים עליך עדיין.

כיום הראשון כלילה סיכם ליבאי את השיחה החברית על נושאים שבהם לא הורגל להתבטא. במילים: "כשאני סוקר את מסלולחיי, נראה כאילו כבר השלמתי את רוב השלבים. מסתבר שיש הפתעות..."

שידור

מאחורי המירקע

לא כל הזמן

ועדתהתיקשורת, שמונתה על-ידי שר המישפטים, ושמתפקידה לדאוג לסיקור העיתונאי של מישפטדמי יאניקו שייפתח בשבוע הבא, כבר קיימה כמה ישיבות, ורק בימים אלה הגיעה להחלטה על צורת סיקור המישפט.

בראש הוועדה עומד הר"ר ישראל (רוליק) פלג, שהוא מנהללישכת העיתונותהממשלתית וגם חבר הוועדה המנהל של רשותהשדור. בוועדה משתתפים נציגים של כל גורמי התקשורת וההסברה הישראליים. מרכז ההסברה, ירושם, קול-ישראל, הס"ל, לוויזיה הכללית והחינוכית, גלי-צה"ל, קציןחינוךראשי של צה"ל ואחרים.

בתחילה חשבו הכל כי המישפט יעורר התעניינות רבה בעולם, וביקשו הצעות מגורמים שונים לסיקור מלא של המישפט לצורכי מכירה לחו"ל, לשידור בארץ ולצרכים ארכיוניים ולימודיים. הוועדה ביקשה הצעות מגורמים שונים, ובכללם ממלכתיים ומיסחריים, שרצו לקבל ויכיון לצד לומים.

הצעת רשותהשדור, שהיתה המ קפת והרצינית ביותר, התקבלה על דעת הכל, אבל אז הודיעה הרשות שהיא לא תוכל לעמוד בהוצאה כספית של סיקור יומי ומלא של המישפט. שהוצאותיו נאמרו בחצי מיליון דולר, בעיקר בגלל העובדה שלא ניכרת התעניינות רבה בחו"ל.

בישיבה נוספת של הוועדה נפסל הרעיון לאפשר סיקור של גורם זה, והוחלט כי גם הטלוויזיה הכללית וגם החינוכית יוכלו לצלם, כל אחת במצלמה אחת, בתוך אולם המישפט וכי יציעהעיתונאים יהיה פתוח לכל.

צל"ג

לעורך מבט. שאיפשר להעלות על המירקע כתבה שהיתה תשרירשרות לשימעון פרס מתחילתה ועד סופה. לא ברור מה היתה החדשה שהצריכה נסיעה מיוחדת של צוות טלוויזיה לערד, ובגללה הוקדשו דקות יקרות למבט.

הכתבה הציגה את ממלאמקום ראשהממשלה ושרהחוזן בפניה של הוגההדעות גדול, השוקר על הספרים. פרס סיפר לכל עם ישראל, בשעת צפייתשיא בטלוויזיה, שהוא נסע לערד עם סוניה, אשתו, לחופשה הראשונה מזה שבוע שנים, כדי לנוח מעמל יומו ולהרחק מן המאורעות. הוא נראה על המירקע כאילו עשה את כל הדרך לערד רק כדי לשחק תפקיד ראשי בכתבתטלוויזיה מצולמת על פוליטיקאי נח, המרבה לקרוא ספרים. אולי היתה זאת הוצאתהספרים

ושלמה רז, כתב לעניינימישטרה בירושלים.

מאחורי המיקרופון שלא יסמיקו האחרים

עדנה עברון, עורכת התוכנית מגירותהחלב בגלי-צה"ל, קיבלה טלפונים רבים ממאזינים אחרי התוכנית האחרונה, שבה רואיין רפי חלבי. הראיון עם חלבי נערך בשני חלקים, וחלקו השני ישודר השבוע ביום השישי ב-7 בערב.

בחלק הראשון של התוכנית סיפר חלבי כי הוא זקוק לסופיהשבוע בכפרו, דלייתאל-כרמל, כדי לשמור על שפיות רעתו ועל איונו הנפשי. בחלק השני הוא מפרט: "אני זקוק

תשדיר שרות

ששלחה את פרס לערד, כדי שיעשה יחסיציבור לספרים של עמוס עוז (שגם הוא, אגב, מתגורר בעיר זאת, בגלל בנו החולה באסטמה) ושל א"ב יהושע.

לרבים היה נדמה כי לישכתו של פרס היא ישימה את עריכת הכתבה, ברור כי הצוות לא יכול היה להגיע לדירה, לולא קיבל ממשהו את הכ תובת המדויקת ואף אישור לצילומים ולראיון. פרס, במישקפיקריא, מס ביר בחיך של אבא טוב לבניישראל על הנגב המתעורר, ועל חיוניותו של חבליארץ זה לעצם קיומו של העם היהודי.

ואם לא היה די בכך שעורך מבט הקדיש לכתבה זמןשידור יקר, הרי חזרה השערוריה על עצמה במהדורות חצות של אותו הערב, כאשר **מנשה** רז איפשר את שידורה שנית במלואה,

שלה, עם המיטענים האינטלקטואליים שלה, עם התחושות שלה, והיא נוהגת כפי הבנתה בכל התחומים, ללא התערבות של כפיה מצידו."

על השאלה איך רואות הנשים בכפר את הפמיניזם שלו, ענה חלבי: "עדנה, הבעיה של האשה הדורית היא לא בעיית האשה הדורית, היא בעיית הגבר הדורו. האשה הדורית רוצה להיות שווה בדיוק כמו כל אשה אחרת. הגבר הדורו עדיין חי כבול בשרשרות של מסורת שלא קיימת, מרוקנת מכל תוכן. לכן אשתי בעיניי היא לא אשתר של, היא אשה שחיה איתי."

פעולת תגמול

שימעון פרס, ממלא מקום ראש הממשלה ושרהחוזן, ישב ביום הראשון אחרצהריים כאולפן הרדיו של גלי-צה"ל וענה בקו פתוח לשאלות מאזינים. פרס אמר, בין השאר, לאנשי גל"ץ כי נעים וטוב להיות בביתם הישן והצנוע.

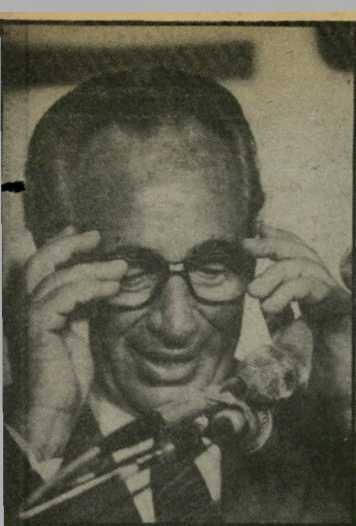
בקול ישראל ראו התבטאות זו כמכוונת היישר אליהם. אנשי הרדיו הממלכתי בירושלים עברו לפני כמה שבועות לאולפנים חדשים ומפוארים ליד בנייהטלוויזיה בבירה. הם היו בטוחים כי פרס עוקץ אותם על האולפנים החדשים, ובעיקר מגיב על כך שיצחק שמיר, ראשהממשלה, ביקר בשבוע שעבר ביקור ממלכתי במקום, סייר ואף נפגש לשיחה עם בכירי קול-ישראל. פרס, כך אמרו ביום השני בקול-ישראל, נעלב שלא הוזמן גם הוא, ולכן ערך פעולתתגמול כאשר הופיע בגל"ץ.

האמת היא שהקרהפתוח עם פרס תואם שבועות רבים קודם לכן. אחרי שסיים את השידור נפגש פרס עם עובדי גל"ץ ושוחח איתם. בניגוד לכמה אורחים אחרים, המבקרים בתחנה ומקבלים כשי מיקרופון שעליו שם התחנה, קיבל פרס, כאוהבספרים ידוע (ראה צל"ג), את כל סידרת סיפורי ההרצאות של האוניברסיטה המשודרת.

את ביקורו של פרס בתחנה הצבאית סיקרו גם רשתותטלוויזיה זרות. הן עטו על ההודמנות לראיין את שר החוץ, ועשו זאת בכל פינה אפשרית בבניין הישן של גל"ץ.

הודה בטעות

באופן יוצאדופן ומפתיע הודיע **יגאל רז**, מנהל חטיבתהחדשות של קול-ישראל, בישיבת מזכירות מערכתהחדשות, כי הוא לוקח על עצמו את האחריות לסיקור לאימלא של תפיסת ספינת אנשי פת"ח בין קפריסין ללבנון ביוםהשבת. הטיפול נעשה כולו רק על-ידי **שמוליק זל**, הכתב הצבאי של הרדיו, ולא הוקדשה לנושא תשומת-לב מספיקה במערכת. החדשות של הרדיו, רוס הודה בטעותו. מייד אחרי דבריו אלה של רוס

נופש פרס
הוגה דיעות

למי מן הצופים שהפסיד את הסקופ במהדורה הקודמת.

בלישכתו של יצחק שמיר, ראש הממשלה, רתחו מועם למראה הכתבה. כל מאמציהם לשוות לשמיר פנים יותר קלילות מתבטלים לנוכח יחסיהציבור האינטנסיביים של שדירהחוזן.

הודיע **שלום קיטל**, מזכיר מערכת החדשות של קול-ישראל, כי גם הוא לוקח על עצמו אחריות באותו העניין. באותה הישיבה קבל **איתן אלמוג** רכו פעולות וימניהחדשות, על כך שהרדיו לא התעסק בהפסקה ה פיתאומית והפושעת של מישחק הכדורסל, שהועבר בשידור חי וישר מארצות-הברית, ולא הסביר לציבור מה קרה. הסבירו לו שקול-ישראל אינו יכול להתעסק בעניינים הקשורים בטלוויזיה משום שמדובר בשני גורמים השייכים לאותה הרשות. גלי-צה"ל, לעומת זאת, יכלו גם יכלו להתעסק בנושא, ואף עשו ממנו מטעמים בבוקר טוב ישראל, יומך הבוקר של התחנה הצבאית, למחרת היום.

מתרעננים

רשת-אלף של קול-ישראל, שנחשבה עד לתקופה האחרונה כרשת נידחת ולא מעניינת, ושאף וזתה בשם החיבה "סיביר", מרענת את מיווןך

זמרת צנעני
כל בוקר

התוכניות שלה והופכת לאט-לאט לפופולארית. **יצחק אלון**, שמונה כמנהל חטיבתהאומר, והוא האחראי לרשת, החליט לתת לה תנופה.

זה התחיל ממש. (מושיק") **טימור**, שעוזב את רשת-בית ועבר לשרת תוכנית יומית אישית, שבה הוא פותר בעיות וועור למאזינים בעניינים שונים.

תחל מן היום הראשון הקרוב יגיש בכל בוקר זמר מיוחד אחת תוכנית מוסיקלית. אפשר יהיה לשמוע שם את חופני כהן, משה גיאת, ניסים גרמה ומרגלית צנעני.

מבצע
ישראכרט

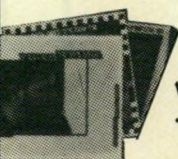
קונים עם
ישראכרט
וזוכים
בפרסים!

פרס על כל פיפס!

כל אחד יכול לזכות!

כל 100 ש"ח = פיפס
כל 500 ש"ח = פיפס זהב

כן כן ידידי,
לפניך המבצע המשתלם של ישראכרט!
כל שעליך לעשות הוא
להגדיל את קנייתך
באמצעות ישראכרט
בחודשים ינואר-
פברואר 1987 ב-100 ש"ח
או יותר, יחסית
לקנייתך בדצמבר 1986.
ככל שתגדיל את סכום הקניה כך תוכל
לבחור לך פרס גדול יותר, בכל אחד
מסניפי המשביר לצרכן.
אלפי פרסים מחכים לך!

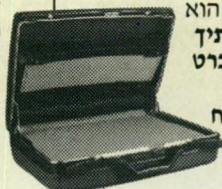

שים לב לעלון
ישראכרט של חודש
ינואר שיוגיע לביתך.
תמצא בו את כל
פרטי המבצע,
כולל תקנון, רשימות
הפרסים והוראות השתתפות
מפורטות. אם לא קבלת החודש עלון
לביתך, תוכל לקבל את טופס
ההשתתפות בכל אחד מבתי הכל-בו של
המשביר לצרכן ובכל אחד מסניפי
הבנקים שבהסדר ישראכרט.

* ההשתתפות במבצע, חלוקת השי
והפרסים בהתאם לתקנון המבצע,
הנמצא במשרדי חברת ישראכרט
ובנקודות חלוקת הפרסים בבתי
הכל-בו של
המשביר לצרכן.

ההשתתפות במבצע אסורה
על עובדי חברת ישראכרט
ועובדי משרד המסחר ורשמי פרייליך דובר בע"מ.

המשביר לצרכן

פיפס
זהב

2 מכוניות דייהטסו קורה!

בנוסף על מבצע פרס על כל פיפס, אתה משתתף
אוטומטית גם בפיפס הזהב.
קנית בחודשים ינואר ו/או פברואר 1987
בסכום של 500 ש"ח או יותר באמצעות כרטיס
ישראכרט - יש לך "פיפס הזהב"
ואתה נכנס מיד להגרלת הפרסים הגדולה.
פרסים יקרי ערך מצפים לך:
2 מכוניות דייהטסו קורה
3 מקררי וידאו סניו
3 מקררי אמקור XL
ועוד ועוד...

ההגרלה תערך ב-15.3.87 בפיקוח רואה חשבון.

ורשמי פרייליך דובר

ישראכרט, 'צ'צ'י

העולם הזה

יו"ר הוועדה בכנסת נפרד מאשתו,

יועצת ראש-הממשלה

ח"כ
ליבאי
עזב
את
הבית

